DENISE ROBINS

Timpul iubirii

Traducerea şi adaptarea în limba română de ILEANA

DINU

ALCRIS

Capitolul 1

Impunătorul magazin Golling & Nash din strada Oxford îşi închisese uşile pentru ziua aceea. Luminile se stinseseră, sutele de lucrători se grăbiseră spre casele lor. Rumoarea zilei se pierduse în noaptea luminată de strălucirea vitrinelor, care expuneau rochii de vară şi pălării în culori vii, mănuşi, genţi şi bijuterii, în fine, mobilă şi tot ce este necesar pentru o casă.

Funcţionarii care lucrau aici, vânzătorii, manechinele, cumpărătorii, toţi se odihneau acum după o zi obositoare. Golling & Nash, monstrul aurit care îi înghiţea de dimineaţa până seara, putea fi abandonat.

Christa Coombe şi Barbara Lane, prietene din copilărie, erau angajate aici. Christa era dactilografa de la ultimul etaj, iar Barbara era manechin la raionul de pălării. Cea din urmă era o fată deosebit de frumoasă, cu pielea albă şi caldă, cu ochii negri şi strălucitori şi cu părul castaniu închis, pe care de obicei îl purta pe spate, dar acum era prins într-un coc. Era zveltă şi graţioasă şi avea o mulţime de admiratori printre angajaţii magazinului.

Christa era unul dintre admiratorii cei mai fideli şi mai sinceri. Tatăl ei încercase să devină fermier, iar mama ei purtase în vene sânge scandinav. Spre deosebire de prietena ei, Christa era foarte

slabă, avea fruntea prea înaltă si gura prea mare. Dacă avea vreo urmă de frumuseţe, aceasta se datora strălucitorului ei păr bogat, uşor ondulat si ochilor mari si căprui, cu o privire blândă si înduioşată. Adeseori, Barbara o certa pentru sentimentalismul ei.

- Eşti o visătoare! Dacă nu eşti atentă, într-o zi vei avea mult de suferit, o avertiza ea.

Barbara era o fată frivolă şi avidă de distracţii. Ea nu avea nimic blând în atitudinea ei, fiind exact opusul Christei. Se aprindea uşor şi era inconsecventă, ceea ce încerca să ascundă.

Cu toate astea erau bune prietene, în mare parte deoarece Christa era rezervată, o admira şi o adora pe superba ei prietenă.

într-o seară caldă de vară, cele două prietene se plimbau la braţ pe Oxford Street şi se simţeau stăpânele universului. Peste o săptămână aveau să plece într-o vacanţă în străinătate.

- Sunt aşa de emoţionată că de-abia mă pot stăpâni! zise Barbara aruncând o privire languroasă unui băiat care aproape se opri din drum, şi se întoarse s-o privească, pierdut în visare. Mai e mâine la mijloc, apoi duminică şi pe urmă... Franţa! O, abia aştept să-mi văd Parisul, divinul meu Paris!

Christa zâmbi. Barby îl numea Parisul ei, dar nu fusese niciodată acolo. Nici nu puseseră măcar piciorul pe continent. Până atunci îşi petrecuseră vacanţele, împreună sau separat, undeva într-o staţiune plictisitoare, la munte sau la mare, adesea însoţite de mama Barbarei. Vremea urâtă şi condiţiile proaste le împiedicaseră să se bucure cu adevărat de vacanţă. Dar anul acesta, fetele economisiseră bănuţ cu bănuţ şi acum îşi puteau permite în sfârşit să plece în străinătate. îşi cumpăraseră bilete, îşi făcuseră paşapoarte şi urmau să plece spre Dieppe cu cea mai

ieftină cursă.

Barbara locuia cu mama ei, care era văduvă, iar Christa închiri- ase o cameră într-o casă, pe aceeaşi stradă. Dar de când murise mătuşa ei, singura rudă care îi mai rămăsese în Devon, în urmă cu cinci ani, Christa stătea mai mult acasă la familia Lane, unde lua şi masa la sfârşit de săptămână. Doamna Lane îi era ca o a doua mamă, iar Barby ca o soră. Dacă n-ar fi fost căsuţa aceea sărăcăcioasă, dar primitoare, în care se găsea întotdeauna o masă pentru ea, tânăra fată s-ar fi simţit foarte singură şi nefericită.

Simţea că datora tot ce avea familiei Lane. Nimic n-ar fi fost de-ajuns ca să-i răsplătească. O iubea pe doamna Lane, o femeie simplă şi afectuoasă, în vârstă de vreo cincizeci de ani; Barby, frumoasa Barby, înconjurată de toţi „prietenii“ ei, ieşea tot timpul seara la petreceri. Christa o iubea atât de mult, că se ruga din suflet ca prietena ei să întâlnească într-o zi persoana potrivită şi să se aşeze şi ea la casa ei. Firea ei pasionată şi instabilitatea emoţională o înspăimântau uneori. Barby era veşnic agitată şi nemulţumită. Unele fete de la raion îi spuneau răsfăţata. Christa ştia că Barby era egoistă, uneori chiar şi faţă de mama ei şi că uneori profita de faptul că ea, prietena ei, o adora, dar o ierta, ca şi mama ei, şi nu-i purta niciodată pică.

Christa mergea foarte rar la petreceri. Era o fată extrem de timidă, suferind de un complex de timiditate, poate din cauza faptului că stătea prea mult cu Barbara. Era convinsă că nu va ieşi niciodată cu un băiat şi că va rămâne fată bătrână, deşi doamna Lane îi spunea mereu că era drăguţă şi încântătoare şi că va găsi într-o zi pe cineva care s-o aprecieze.

Christa îşi dorea cu disperare să fie iubită... şi să iubească. Se simţea pregătită să ofere multă iubire. într-o

zi, când Barbara prezenta o colecţie nouă de pălării, Christa o privi cu atenţie şi exclamă:

-Arăţi nemaipomenit Barby, întotdeauna! Dar ştiu că, într-o zi, dacă se va îndrăgosti cineva şi de mine, o va face pentru ceea ce sunt, nu pentru frumuseţea mea.

Barby a ridicat cinic din sprâncene şi a râs.

- Sau pentru salariul tău, drăguţă. Bărbaţii vor întotdeauna ceva în schimb.

Christa oftă, zâmbind.

în autobuzul care le purta spre Wood Green, îşi încrucişă strâns braţele peste geantă şi rosti pe nerăsuflate.

- Ochii mei sunt ca nişte raze X. Pot să văd biletul de drum chiar prin plastic.

Barbara îşi stăpâni un chicotit.

- Si eu pot să văd teancul de monede franţuzeşti. O doamne, de-aş avea şi eu mintea ta la socotit! Nu pot să socotesc şi pace. O liră înseamnă treizeci de franci noi, nu-i aşa? Trebuie să încerc să-mi aduc aminte! Zece şilingi fac aproape şase franci jumate.

- Aşa este, zise Christa.

îl ştii pe băiatul care lucrează la raionul de cravate şi şosete, acela înalt?

- Da.

- A fost în Franţa, în aprilie. Spune că toate sunt al naibi de scumpe.

- Noi am strâns destui bani pentru cele două săptămâni cât o să stăm acolo.

- Si că hotelul pe care ni l-a închiriat agenţia e destul de ieftin.

- O, abia aştept să văd Notre Dame, Luvrul şi podurile peste Sena, exclamă Christa.

- Eşti prea intelectuală pentru mine, draga mea. Eu vreau doar să văd magazinele de pe Rue de la Paix şi

turnul Eiffel.

- Bineînţeles că şi eu vreau să le văd.

- Trebuie să ne cumpărăm o pălărie. Nu se poate să plecăm de la Paris înainte de a ne cumpăra o pălărie, zise Barbara cu ochii strălucind de plăcere.

- Sunt de acord.

Un domn bine îmbrăcat, purtând în mână o geantă diplomat, care stătuse în faţa lor pe scaun, coborî la următoarea staţie. Trecând prin dreptul lor, le aruncă o privire. Christa, romantică de fel, se gândi:

„Se uită la Barby, ca de altfel toată lumea“.

Ar fi fost surprinsă dacă ar fi ştiut la ce se gândea de fapt domnul cu servieta. Desigur că o observase pe fata înaltă cu ochi negri şi îşi imaginase că era manechin. Dar o zărise şi pe cea slăbuţă, cu păr ondulat şi cu chip serios şi îşi spusese în gând:

„Fata cu păr castaniu e foarte frumoasă, dar o prefer pe cea micuţă, cu păr frumos. Cealaltă cred că e dificilă şi cam încrezută, fiindcă ştie foarte bine că e atrăgătoare. însă cealaltă are un zâmbet foarte dulce“.

Dar omul plecă şi n-avea să le mai întâlnească pe nici una dintre
ele.

Acasă la familia Lane, în Wood Green, Christa şi Barby erau foarte ocupate să calce şi să împacheteze. Mama Barbarei, o femeie înaltă şi slabă, cu părul albit pe la tâmple, se uita cu un ochi la ele şi cu unul la televizor, ţinând o ţigară între buze. Era o fumătoare înrăită.

- Ce încântate sunteţi, le tachină ea. Adevărul e că aş prefera să mergeţi cu un grup de turişti. Nu-mi place deloc ideea ca două fete simpatice ca voi, care nu vorbesc o boabă franţuzeşte, să umble singure prin Paris.

- Nu vă faceţi griji mătuşă Caty, o să ne descurcăm, zise Christa.

- Nu fi de modă veche mamă, exclamă Barbara nerăbdătoare. Crezi că or să ne jefuiască şi că or să ne omoare pe o alee întunecată? Te asigur că putem să ne purtăm singure de grijă.

- Putem să ne purtăm de grijă una celeilalte, adăugă Christa călcând cu putere un costum din bumbac de culoare alb-albastru, vechi de trei ani. Se şifonase un pic de când îl purtase ultima oară.

- O să sunăm în strada Maigret, dacă dăm de bucluc, mai zise Barbara, punând mâna pe chibriturile mamei ei. îşi aprinse o ţigară şi se trânti pe un scaun. Termină tu de călcat şi rochia mea, Chris, ai mai multă răbdare ca mine.

Catherine Lane nu ieşise niciodată din Anglia. Oftă şi ridică din umeri. N-avea nici un rost să dea sfaturi tinerilor din ziua de azi. Copiii ăştia cred că le ştiu pe toate. Oricum, se bucura că „fiica ei adoptivă“, Christa, mergea cu Barby. Barby se entuziasma aşa de uşor de orice! Pe Christa te puteai baza mai mult, trebuia să recunoască. Draga de ea, arăta aşa de bine în seara asta, numai de-ar fi ştiut. Se aprinsese în obraji din cauza căldurii şi a efortului fizic şi-şi arunca graţios părul ei ondulat la o parte de pe frunte. Ce păcat că era aşa de slăbuţă şi de palidă de obicei. Poate că în comparaţie cu Barby frumuseţea ei pălea, dar era dulce şi deloc egoistă.

- Sper să vă distraţi bine, dragele mele, oftă femeia. Dacă aş fi fost cu zece ani mai tânără, aş fi venit cu voi.

- Ne ameninţi, se strâmbă la ea fiica ei.

Dar Christa, temându-se, ca de obicei, ca nimeni să nu se simtă jignit, adăugă repede:

- Mi-ar fi plăcut să fi putut veni şi dumneata, mătuşică.

Barbarei nu i-ar fi plăcut nimic de genul ăsta. O iubea pe
mama ei, dar pe sine se iubea mai mult. N-ar fi vrut să fie urmărită prin Paris de privirea maternă. De fapt, n-ar fi vrut

ca nimeni altcineva s-o însoţească, în afară de Christa, care era gata oricând să o aprobe.

Sâmbătă dimineaţa, cele două fete se îmbarcau pe vaporul cu care aveau să traverseze Canalul Mânecii, spre Franţa. Era un vas franţuzesc, pe care se vorbea franţuzeşte şi cele două fete aveau impresia că vacanţa lor începuse deja. Traversarea se anunţa foarte plăcută. Marea era calmă şi dimineaţa de iunie nu arăta nici un nor pe cer.

Erau foarte emoţionate. Frumuseţea Barbarei atrăgea, ca de obicei, multe priviri.

Aveau să petreacă zece zile la Paris şi ultimele trei la Dieppe, unde închiriaseră o cameră dublă într-un mic hotel. Amândouă voiau să vadă marea şi să înoate la sfârşitul vacanţei.

La ora mesei coborâră pe punte şi, auzind mereu franţuzeşte în jurul lor, Christa începu să se neliniştească.

- Oare o să ne descurcăm, dacă nu vorbim nici una limba? murmură ea.

- Bineînţeles. Se pare că acolo toată lumea vorbeşte engleza.

în sinea ei, până şi Barbara simţea că ar fi fost bine ca măcar una
dintre ele să fi avut mai multă experienţă şi să se descurce mai bine în situaţii de criză, în caz că ar fi apărut vreuna.

Pe el l-au zărit prima oară în sala de mese. Tânărul înalt, cu părul negru, mânca singur la masă. Nu vorbea cu nimeni, se izolase de bunăvoie de ceilalţi. în timp ce mânca, scria ceva în grabă pe un carneţel şi citea cu atenţie nişte hârtii pe care le scotea dintr-o servietă.

Aspectul lui fizic îi plăcu Barbarei, care-i şopti prietenei ei:

- Nu-i aşa că e superb?... Uite ce chip are... ce trăsături puternice... ce ochi frumoşi! E o vedetă de film, probabil.

- E într-adevăr foarte chipeş, murmură Christa.
- Mi-ar plăcea să se uite la noi.
- Of, Barby, eşti îngrozitoare, începu Christa.

Chiar atunci, tânărul întoarse capul şi se uită în direcţia lor, dar schimbă imediat privirea şi se concentră asupra muncii lui. Fetele se strâmbară una la cealaltă.

- E un misogin, exclamă Barbara.
- Ba nu, cred că e doar rezervat şi timid, ca mine. Christa îşi muşcă buzele şi zâmbi. Are o atitudine foarte demnă.
- Mă întreb ce...

Făcură multe supoziţii. Era diplomat... sau agent secret... ori un important om de afaceri. Era bogat şi om de succes, desigur. îţi dădeai seama de asta numai dacă te uitai la costumul lui gri, bine croit, la cămaşa galben pai, cu alb, din mătase naturală. Era un baron, un conte, sau poate chiar un duce. Vorbea perfect franţuzeşte cu chelnerul.

- Sunt moartă după el, îşi dădu Barbara ochii peste cap. îşi aprinse o ţigară şi începu să fumeze, visătoare.

Si Christa fuma, dar nu era atât de împătimită ca prietena ei. îşi bău cafeaua cu înghiţituri mici, privind mereu cu ochii ei catifelaţi la străinul chipeş. Probabil că poveştile pe care le ţesuseră în jurul lui nu corespundeau deloc realităţii, dar în cele câteva secunde în care se uitase spre ele, putuse observa cât de albaştri îi erau ochii şi cât de bronzată era faţa lui, o faţă cu obraji înalţi şi deosebit de plăcută. îi plăceau mâinile lui, pe care zărise un inel cu piatră preţioasă. Era genul de bărbat de care o fată se putea îndrăgosti cât ai bate din palme se gândi ea, şi se întristă la gândul că un bărbat ca el nu s-ar uita niciodată la Christa Coombe.

Barbara râse înfundat.

- Gata, ştiu ce e, şopti ea. E căsătorit şi fuge de nevasta

şi de copiii lui. Am văzut cum se uita când a apărut în prag o femeie cu copii. Am pierdut orice nădejde, hai mai bine să ne concentrăm atenţia în altă parte.

Ea râse de prostia ei, dar Christa continua să se gândească la străinul bronzat, cu ochi albaştri şi distant. Cumva, n-ar fi vrut să fie căsătorit.

***

în sfârşit au ajuns la Dieppe. Păşind pe teritoriul Franţei, fetele oftară încântate.

-Am reuşit, am reuşit! exclamă Barbara. Pot să miros Franţa. Se simte mirosul de usturoi, de cafea şi de altfel de ţigări.

Christa încuviinţă. Se uita emoţionată în jurul mulţimii care se îngrămădise să coboare şi-şi dori din nou să fi mers la cursurile serale şi să fi învăţat franceza. I se părea că ea şi Barbara erau de acum departe de orice specific englezesc. După ce trecură de vamă, un bărbat cu bluza albastră şi cu şepcuţă cu cozoroc, ridică zâmbind cele două geamantane cu care veniseră.

- Hei, aşteaptă, strigă Christa.

- Bună, zise Barbara, putem să le ducem şi singure... Bărbatul dispăru, cu tot cu geamantanele lor. Alţi hamali împingeau de zor către tren cărucioare încărcate cu bagaje.

-Toată lumea face aşa, zise ea cu o uşoară îndoială în glas. Cred că o să le găsim în tren. Ce bine că le-am pus etichete!

Dar când se urcară în tren nu zăriră nici urmă de bagaje sau de hamal. Christa începu să se neliniştească. Toţi hamalii pe care-i întrebau ridicau din umeri şi începeau să turuie pe franţuzeşte. Se făcuse foarte cald, mai cald ca dincolo de Canal, şi părul Christei începuse să i lipească de frunte, până şi Barbara, întotdeauna impecabilă, arăta

transpirată şi şifonată.

- Frumos început, n-am ce zice, se plânse ea. Ne-au furat geamantanele! Tipul ăla era hamal cum sunt eu popă.

Apoi se întoarse brusc. în spatele ei stătea el, bărbatul cu părul negru şi ochi albaştri, ambasadorul, sau ce altceva o fi fost. Barbara se hotărî să profite de ocazie.

-Ajutaţi-ne vă rog, se rugă ea.

El o privi politicos pe fata înaltă şi frumoasă care i se adresase.

- Desigur, răspunse el. Ce pot face pentru dumneavoastră?

Christei i se păru că vocea lui era la fel de atrăgătoare ca şi
chipul lui. îşi făcu din răsputeri curaj şi zise:

- Un hamal ne-a luat geamantanele şi nu-l mai putem găsi.

- I-aţi luat numărul de identificare?

Barbara ridică din umeri. Christa simţi că se face mică de ruşine.

- Nu, recunoscu ea.

Bărbatul păru plictisit şi dispreţuitor.

-Ne crede nişte proaste şi nu se înşală, se gândi Christa în sinea ei.

Dar Barbara se hotărî se începă obişnuitul atac, cu frumuseţea
şi farmecul ei. El îi asculta explicaţiile, plecă şi se întoarse după un timp, cu hamalul şi geamantanele. Acesta, se pare, le căutase pe cele două tinere. Fetele îl urmară pe tânăr către vagoanele de clasa a doua.

- Mulţumim din suflet, începu Barbara, fluturându-şi genele spre salvatorul lor.

-N-aveţi pentru ce, zise el cu vocea lui plăcută, apoi se întoarse şi sări în vagonul alăturat, de clasa întâi.

- Ia te uită, zise Barbara, aşezându-se în vagonul care se umpluse aproape pe jumătate, e însurat şi se teme să stea de vorbă cu noi. îţi vine să crezi?

- S-a purtat foarte frumos cu noi, şopti Christa.

Si acesta fu începutul aventurii şi al călătoriei care avea să se termine cu o tragedie. Totul a mers bine până când au ajuns la periferia Parisului. Cele două prietene au luat ceaiul şi o cină uşoară, stropită cu un vin ieftin, franţuzesc, şi s-au bucurat de priveliştile noi. Anglia... cartierul lor... mama... totul rămăsese foarte departe...

Atunci se produse accidentul. Dintr-o dată, trenul începu să se clatine şi roţile scrâşniră cu un zgomot insuportabil. Fetele săriră în picioare, albe la faţă şi cuprinse de tremur. Ceilalţi pasageri urlau şi plângeau prinzându-se strâns de scaune şi de bagaje. Era o învălmăşeală de nedescris în expresul de Paris, care tocmai se ciocnise cu un tren local ce se retrăgea din circulaţie, în plină viteză.

Christa avea să-şi amintească mult timp după aceea visul frumos care se sfârşea într-un coşmar. îşi auzi propria voce urlând şi pe Barbara chemând:

- Christa!... Mamă!...

Apoi se lăsă liniştea şi întunericul. Christa se lovise cu putere de geamul vagonului...

Fu printre primii călători care îşi recăpătară cunoştinţa, pe care şi-o pierduse doar o secundă. Dar coşmarul ei nu dispăru. Se trezi într-un întuneric prin care nu reuşea să distingă decât vaietele şi gemetele din jurul ei. împinse un geamantan prăbuşit peste piciorul ei şi se ridică greu în picioare. îngrozită, o zări pe Barbara zăcând în faţa ei, sub o stivă de lemne, nemişcată şi cu chipul plin de sânge. Christa ţipă disperată:

- Barby, Barby!

Spre marea ei uşurare, pleoapele Barbarei se mişcară.

Cel puţin era în viaţă, se gândi ea.

Christa începu să râdă şi să plângă isteric. îşi dădea seama că scăpase ca printr-o minune, fiindcă rănile ei erau mai puţin adânci decât nişte zgârieturi. Dar ceilalţi? se întrebă ea auzind încă zgomotul acela insuportabil şi pe oamenii care alergau strigând cu disperare de-a lungul şinelor. în curând, în noapte, răsuna sirena sinistră a maşinilor de pompieri, acoperind toate celelalte sunete.

începu să se roage, aşa cum făcea când era mică. Dar Barbara nu mai dădea nici un semn de viaţă şi vaietele o înfiorau, când, deodată, simţi două mâini calde cum o ridica dintre fiare. O voce de bărbat o întreba dacă se simţea bine. Se uită rătăcită la el. Teafăr şi nevătămat, cu părul uşor zburlit; prezenţa lui i se părea mai atractivă şi mai binefăcătoare ca niciodată. Dintr-o dată, avu senzaţia că e un prieten vechi... singurul prieten englez în lumea aceasta dată peste cap... în ţara aceasta străină în care doar cu câteva ore înainte păşiseră amândouă pline de bucurie şi de emoţie.

Christa se agăţă de el şi izbucni în lacrimi. El se uită în jos la fata cu păr blond, la buclele pline de praf şi de aşchii de lemn, apoi la faţa ei tânără şi murdară. Ochii ei căprui şi catifelaţi îl priveau foarte speriaţi. Simţi o neaşteptată duioşie faţă de ea. Voia s-o liniştească pe biata fetiţă, care era evident prea şocată ca să mai poată reacţiona.

- Gata, gata, o bătu el uşor pe umeri, a trecut. A fost o experienţă urâtă, dar acum ai scăpat.

- Prietena mea... scânci ea, prietena mea... Barby...

Si arăta cu un deget tremurător spre fata pe jumătate ascunsă de lemne, din spatele lor. Scoţând o exclamaţie de stupoare, bărbatul o lăsă pe Christa şi începu să dea la o parte grămada sub care zăcea fata. Christei i se părea că acum aveau un prieten de nădejde care vorbea fluent franţuzeşte şi care putea să le poarte de grijă. Se simţea

mai uşurată.

în mai puţin de o jumătate de oră, el o scoase pe Barbara de sub dărâmături. Era încă inconştientă, dar din fericire respira. O ambulanţă urma să le ducă imediat la spital. El nu putea să meargă cu ele fiindcă trebuia să rămână şi să le dea ajutor şi celorlalţi. Un prieten de afaceri, cu care călătorise de la Dieppe, ajuta deja la transportul răniţilor. Christa se uita la el cu ochi speriaţi.

- Nu vorbim limba... mi-e teamă că suntem nişte nebune... Nu ne lăsaţi singure, vă rugăm...

El zâmbi. Christa simţi că nu văzuse în viaţa ei un zâmbet mai liniştitor şi mai înţelegător ca acesta.

- Iată adresa mea, zise el. E apartamentul surorii mele, care locuieşte la Paris. Mâzgăli repede ceva pe o bucată de hârtie şi i-o întinse Christei. Mergeţi direct la ea, de îndată ce ieşiţi din spital. Cred că pe prietena dumneavoastră o vor mai ţine, dar dumneavoastră vă vor da drumul repede, sunt convins. Aţi înţeles? Duceţi-vă la sora mea. Ea o să vă ajute.

- Mulţumesc din toată inima, zise ea şi întinse mâna să ia hârtia, de parcă ar fi fost o barcă de salvare.

Ambulanţa traversă repede periferia oraşului, îndreptându-se spre spitalul St. George. Era o mănăstire de măicuţe, care îi îngrijea pe bolnavi. Tot drumul, Christa nu-şi luă privirea de la chipul încă palid al prietenei ei şi o ţinu de mână. Un asistent îi pansase rana de la frunte, dar Barbara nu se mişcase. Şoferul ambulanţei, care vorbea stricat englezeşte, încerca s-o liniştească pe fata care plângea, asigurând-o că pulsul era bun şi că Barby nu era în primejdie de moarte.

Ce jalnică intrare în capitala mult dorită! Christa de-abia dacă băga de seamă străzile strălucitor luminate, cafenelele şi bulevardele pline de oameni, castanii, apa argintie a Senei cu podurile ei încântătoare, ori turnurile

catedralei Notre Dame.

La spital le ieşiră în întâmpinare măicuţe cu capul acoperit, care o duseră imediat pe Barbara la analize, iar pe Christa o conduseră într-o altă sală de consultaţii.

O oră mai târziu. Christa avea permisiunea să plece din spital. Se simţea mult mai bine. Măicuţele îi serviseră cina şi o cafea bună, iar un medic îi pansase rănile. O văzuse pe Barbara, care fusese adusă deja în salonul femeilor şi o călugăriţă care vorbea englezeşte o convinsese că n-avea de ce să se teamă pentru prietena ei şi că putea să vină s-o vadă din nou mâine. Faţa nu-i fusese atinsă şi până mâine îşi va recăpăta cunoştinţa.

Ce fată frumoasă! exclamase şi măicuţa. Christa plecă, încălzită de gândul că frumuseţea prietenei ei rămăsese neştirbită şi trimise acasă o telegramă liniştitoare, în caz că vestea despre accident se va anunţa la radio şi doamna Lane s-ar putea nelinişti de moarte.

Acum stătea la poarta spitalului şi vedea pentru prima dată frumuseţea Parisului. Măicuţele îi dăduseră adresa unui hotel şi ceva bani. De-abia acum realiză că pierduseră tot ce aveau în trenul acela. Mâine ar putea să se ducă la ambasada Angliei, unde, fără îndoială, li se vor elibera paşapoarte noi şi li se va împrumuta o sumă de bani. înţelesese de la spital că puteau solicita despăgubiri de la compania de cale ferată. Dar asta va cere mult timp. Până atunci... ce mai vacanţă! îndată ce biata Barby va putea călători, vor trebui să se întoarcă acasă.

Christa vru să cheme un taxi dar se temu că nu se va înţelege cu şoferul. Atunci, îşi aminti de vorbele tânărului.

- Duceţi-vă imediat la sora mea! zisese el.

Se simţea atât de singură şi de năpăstuită... Tocmai se pregătea să strige un taxi care trecea pe-acolo, când o maşină trase la intrare, lângă ea. Era el. Emoţionată şi încântată, Christa îl strigă.

El o recunoscu pe fata blondă şi gingaşă şi-i răspunse cu căldură la salut.

- Bună seara! Pe dumneavoastră vă căutam.

- Ce bun sunteţi! exclamă ea şi lacrimi de tristeţe i se îngrămădiră în ochi.

- Echipele profesioniste de salvare au ajuns deja la faţa locului şi nu mai e nevoie de mine acolo. Din fericire, n-au murit prea mulţi oameni. Cei mai mulţi dintre răniţi îşi vor reveni repede. Si prietena dumneavoastră?

- E încă inconştientă, dar medicii cred că se va face bine curând.

- Bun. Si dumneavoastră?

- O, eu n-am păţit nimic grav, doar câteva zgârieturi pe braţul drept. Si sunt uşor şocată, atâta tot, zâmbi ea.

Zâmbetul ei curajos, înfăţişarea ei de copil, scunduţă şi blondă în lumina lunii, îi merseră drept la inimă, la inima lui atâta timp împietrită şi insensibilă la farmecele feminine. Dar în atitudinea ei nu era nici o urmă de cochetărie ori de artificialitate, se gândi el. Era doar o fetiţă tristă, a cărei vacanţă se spulberase.

- Am ajuns la fix. Am să vă conduc acasă la sora mea.

Christa se înroşi.

- Nu e nevoie. Măicuţele mi-au dat adresa unui hotel...

- N-o să vă placă să staţi singură noaptea într-un hotel necunoscut, în mijlocul Parisului, o întrerupse el. Aceasta e cartea mea de vizită. Puteţi avea încredere în mine. Toată lumea mă cunoaşte aici. Sora şi cumnatul meu, Claude Roche, sunt directorii unei mari fabrici de parfum. Poate aţi auzit de Parfum Jojeux. Eu sunt director şi mă ocup de partea engleză a afacerii. îmi propusesem să vin să stau cu sora mea vreo două săptămâni şi să mă întâlnesc cu un om de afaceri, la Dieppe. De aceea mă aflam în tren, fiindcă de obicei zbor cu avionul.

Christa recunoscu parfumul, care era una dintre cele

mai renumite mărci din lume. Era parfumul preferat al Barbarei, căreia Christa chiar îi cumpărase anul trecut, de Crăciun, o sticluţă de la Golling & Nash.

El continuă:

- Nu vreţi să veniţi cu mine? Doamna Roche, sora mea, Julia, o să aibă grijă de dumneavoastră.

Christa se uită la cartea de vizită.

Domnul Stephen Harrimay.

Deci acesta era numele lui. Se pare că avea două adrese, una la Londra şi alta la Paris.

- Mi-ar plăcea să fiu în compania unor englezi, recunosc, zise cu voce tremurată privind în sus spre el. Mă simt mai degrabă năpăstuită decât rănită.

încă o dată, el se simţi impresionat de tinereţea, de lipsa ei de experienţă şi de candoarea cu care rostise acele cuvinte.

Câteva minute mai târziu, cei doi se îndreptau spre apartamentul doamnei Roche. Pe drum, el îi puse câteva întrebări: cum le chema, de unde vin şi cu ce se ocupau. Ar fi putut să ghicească, recunoscu el. Bineînţeles că auzise de Golling & Nash, toată lumea auzise. Şi el îşi făcuse o dată acolo cumpărături, singur.

Fata timidă era dactilografă, cealaltă mai frumoasă, care îl privise provocator pe sub genele ei lungi, era manechin la raionul de pălării. Bietele fete, ce vacanţă li se pregătise! Bine că scăpaseră cu viaţă, cel puţin. Toţi fuseseră norocoşi din punctul acesta de vedere. Numai bietul şofer murise.

Vorbind cu el, simţi cum se linişteşte şi se înseninează, şi nici el nu mai era tânărul distant şi rece de la început. Dimpotrivă, se purta prietenos şi plăcut.

Ţinea foarte mult la sora lui, Julia, o femeie de vreo treizeci şi cinci de ani, cu un an mai în vârstă decât el. Era

un pic posesivă şi avea întotdeauna o fată frumoasă cu care voia să-l însoare. Acum ţinea să-l vadă căsătorit cu tânăra pianistă cu care era prietenă. Soţul ei şi cu ea voiau să se mute la Cannes, unde se afla fabrica lor cea mai importantă. Fusese ideea Juliei, care se gândea să lase birourile de la Paris numai în grija lui Stephen. Ar fi urmat să locuiască o parte din an aici şi o parte la Londra. Dar pentru asta avea nevoie de o soţie, de una potrivită, spunea ea, care trebuia să-l ajute în carieră.

Dar Stephen nu se grăbea să-şi găsească o soţie.

Trăise deja o experienţă dureroasă cu o tânără pe care o iubise mult şi care se răzgândise în ajunul nunţii lor, căsătorindu-se cu alt bărbat. Stephen o adorase pe drumoasa lui Dorella cu părul ca mierea, o canadiancă pe care o cunoscuse într-o călătorie de afaceri. Pe atunci, avea douăzeci şi patru de ani şi era plin de idealuri şi de încredere în ceilalţi. Trădarea logodnicei cu cel mai bun prieten al lui îl transformase peste noapte într-un cinic. Crezuse că n-o să-i mai pese niciodată de Dorella, sau de oricare altă fată din lume, dar apoi urmase ultima descoperire a Juliei, Felise. Jumătate franţuzoaică, jumătate englezoaică, Felise Markell venise la Paris să studieze muzica la Conservator. Era o plăcere s-o priveşti, şi mai era şi bogată, fiind moştenitoarea bunicului ei englez din partea tatălui. Era deosebit de talentată, iar lui Stephen îi plăcea muzica. Julia îi spusese deschis că ar fi fost nebun să nu profite de faptul că Felise îl iubea nebuneşte şi să se căsătorească. Dar el tot nu se decisese.

- Dacă am să mă îndrăgostesc de ea, am s-o cer de soţie. Vom vedea. Aşteaptă, Julia, şi-o să mai vedem.

Când era departe de Felise, îi era dor de personalitatea ei vibrantă şi incitantă şi-i admira întotdeauna talentul muzical. în maşină, alături de micuţa Christa Coombe,

Stephen se gândea la Felise. Telefonase acasă la sora şi la cumnatul lui, ca să le explice de ce întârzia aşa de mult. Ei ştiau că nu venea ca de obicei cu avionul. Felise se întâmplase să fie acolo şi aproape că smulsese telefonul din mâna Juliei.

-Am fost îngrozită când am auzit ştirea la radio, exclamase ea. O, vino acasă mai repede! Vreau să mă uit la tine şi să mă asigur că eşti bine.

Era sigur că-i va face o primire dramatică. îşi imagina de pe acum chipul ei îmbujorat, cu ochii fardaţi, creionaţi spre tâmple, cu genele lungi şi negre rimelate. Lui Felise îi plăcea machiajul exotic. Era întotdeauna intens rujată şi-şi purta părul negru cu un breton subţire pe frunte, în stilul lui Elizabeth Taylor. însă atenţia lui continua să se îndrepte în mod ciudat spre părul blond şi des, prins şcolăreşte într-o coadă de cal, al fetei de lângă el. De cine îi amintea oare fata aceasta relaxantă, timidă şi destul de prost îmbrăcat? se întreba el încruntând din sprâncene. Era atât de diferită de femeile elegante din cercul lui de la Paris sau de la Londra. Cât despre ochii ei căprui...

Pulsul i se acceleră. Sigur că da, semăna cu Dorella. Canadianca necredincioasă cu care fusese gata să se căsătorească avea părul la fel de blond ca al Christei şi aceeaşi ochi căprui, blânzi şi uluitor de catifelaţi.

Pe neaşteptate şi aproape supărat, Stephen îşi întoarse atenţia de la Christa. La naiba cu ea şi cu inocenţa din ochii ei. Toate erau la fel, nişte prefăcute, lasă că ştia el.

-Am ajuns, zise el.

Christa coborî din maşină şi se uită admirativ în jurul ei. Stephen plăti taxiul şi zise, încercând să uite de Dorella şi să fie drăguţ din nou:

-Mâine, după ce vă veţi simţi mai bine, trebuie să vedeţi Parisul mai de aproape.

Christa îi era profund recunoscătoare. Se îndrăgostise

pentru prima dată în viaţa ei, de acest străin, salvatorul ei şi cel mai minunat om din lume.

Apartamentul familiei Roche era deosebit de impresionant prin strălucirea şi prin bogăţia cu care era mobilat. Christa nu mai văzuse niciodată aşa ceva, decât în filme sau în revistele scumpe.

Se ascunse timidă în spatele lui când o femeie înaltă, îmbrăcată în negru şi machiată fără cusur, năvăli în hol. Christa ştiu dintr-o privire că era sora lui Stephen, fiindcă avea aceiaşi ochi deosebit de albaştri.

- Steve, dragul meu, eşti bine? rosti ea cu glas speriat, aruncând o privire îngrozită spre chipul lui obosit şi la hainele mototolite de pe el, fără să pară însă că o observă pe fata care se ascundea în spatele lui.

- Sunt bine Julia, n-am nimic, nu sunt rănit. Nu e nevoie să intri în panică, draga mea.

- Slavă Domnului oftă ea. Eu şi Felise ne-am îngrijorat la culme.

Stephen făcu un pas într-o parte.

- Ţi-am adus-o pe domnişoara... Christa Coombe, zise el. E una dintre fetele englezoaice de care ţi-am vorbit la telefon. Prietena ei se află încă în spital, în stare de inconştienţă. Această biată fată a rămas fără bani şi fără bagaje şi ştiam că-i vei oferi un pat şi că vei avea grijă de ea în seara asta. Ar fi foarte drăguţ din partea ta, Julia, mai ales că nu cunoaşte pe nimeni în Franţa. Să stea la hotel ar fi îngrozitor pentru ea, în situaţia în care se află.

- Sigur, cu plăcere, zise Julia Roche cu o politeţe desăvârşită, dar total lipsită de entuziasm şi întinse o mână pe care Christa o strânse cu recunoştinţă. Dar Christa simţi imediat că doamna Roche se retrăsese deja în spatele unui zid de precauţie şi chiar de dezaprobare.

- încă... încă mai am timp să merg la hotel, i-am spus fratelui dumneavoastră, începu Christa să se bâlbâie.

însă Julia era o femeie bine crescută şi orice ar fi crezut în sinea ei, n-o lăsă să continue.

- Oh, nici nu se pune problema, trebuie să stai cu noi în seara asta. Eşti englezoaică şi fiindcă eşti prietena fratelui meu, nici nu mi-ar trece prin cap să te las să mergi la cine ştie ce hotel. Am un dormitor liber aici. Vino să bei ceva, cred că eşti foarte necăjită.

Tăcu şi se gândi:

- Pe cine naiba mi-a adus Stephen? E aşa de timidă, de stângace şi de prost îmbrăcată! O, cum îi mai place lui Stephen să se poarte mereu aşa. Când era mic, aducea mereu acasă tot felul de animăluţe rătăcite pe stradă. E prea idealist.

Christa se intimidă şi mai tare de intrarea bruscă a altei persoane, o femeie încă şi mai atrăgătoare, purtând o bluză albă fără mâneci, cu un guler sever de culoarea mării la care se asortau o brăţară şi nişte cercei superbi.

- Stephen... oh, mon Dieu, ce îngrijorată am fost! exclamă ea, cu un uşor accent franţuzesc, izbucnind în lacrimi şi întinse spre el mâinile, pe care el le luă şi le sărută. Am fost îngrozită la gândul că ai fi putut să mori! adăugă ea
şi se lipi de el tremurând.

- Gata fetelor. Felise, fii liniştită, draga mea, n-am nimic, murmură el un pic stânjenit.

Christa rămase nemişcată, copleşită de singurătate şi timiditate.

O numise „draga mea“! Strania aceasta brunetă şi frumoasă pe nume Felise era probabil logodnica lui, de care nu pomenise nimic. Nu fugea de nevasta lui aşa cum îşi imaginase Barbara... ci către ea.

Capitolul 2

Christa rămase tăcută, urmărind fascinată cum Stephen încerca s-o liniştească pe Felise. Ea se sprijini de el, apoi se îndepărtă, tam- ponându-şi uşor ochii cu o batistă delicată şi încerca să zâmbească.

- Slavă Domnului, dragul meu, zise şi ea ca Julia, dar foarte teatral, eşti teafăr şi nevătămat.

-Acum, rosti el desfăcându-şi cravata, să mergem în salon.

Julia se întoarse spre Christa.

- Vino în camera mea. Probabil că vrei să te aranjezi puţin, murmură ea.

Christa începu să se bâlbâie.

- Eu... eu chiar că trebuie să merg la hotel. Nu vreau să vă deranjez, cedă ea dintr-o dată şi ochii ei mari şi blânzi se umplură de lacrimi din cauza surescitării şi oboselii.

Pe madame Roche lacrimile o impresionară. începu să simtă un uşor sentiment de milă şi chiar de dispreţ faţă de fetiţa aceasta timidă. Desigur că Julia nu-şi mai făcea atâtea griji pentru fratele ei, din cauza acestei biete fiinţe pe care o culesese de pe stradă şi care nu strălucea de frumuseţe. N-avea de ce să-şi facă griji din cauza ei. Stephen avea mai mult gust la femei.

- Stephen, dragule, condu-o pe Felise în salon, zise ea. Eu şi domnişoara Coombe o să venim imediat.

Christa îl urmări cu privirea cum o conducea pe Felise şi simţea că o să se prăbuşească în curând pe podea. El era pentru ea o ancoră care acum se îndepărta. începuse să înoate în ape prea adânci pentru ea; în casa aceasta, totul îi era străin. Ştia că era o proastă, că o asemenea şansă ar fi încântat-o pe sofisticata Barbara, dar Christa ar fi dat orice să se poată întoarce şi fugi de acolo, să găsească o locuinţă mai familiară şi pe cineva ca mătuşa

Cath... să vadă o maşină de cusut... un fier de călcat... orice... Arăta atât de palidă încât Julia se îngrijoră puţin.

- Draga mea, nu pari să te simţi bine. Cred că ar fi mai bine să te întinzi puţin.

- Da, mulţumesc, aş vrea să mă întind o clipă.

-îi voi cere Yvettei să pregătească una din camerele de oaspeţi. Stai aici. Am să-ţi prepar un coniac, zise ea gândindu-se la ce plictisitor era, dar recunoscând că bietul copil avea nevoie de ajutor şi că oamenii trebuie să fie generoşi.

Christa se prăbuşi pe sofaua scumpă, simţindu-se dintr-o dată foarte slăbită. Oftă adânc şi-şi luă faţa în mâini, însă după un timp îşi ridică privirea şi se uită în jurul ei. Era singură. Doamne, ce dormitor elegant. în viaţa ei nu mai văzuse aşa ceva. îi atrase imediat atenţia o fotografie îmbrăcată într-o ramă albă, de piele, care-l reprezenta pe Stephen Harrimay, mult mai tânăr, purtând pantaloni de călărie şi ţinând o cravaşă pe umăr.

Christa nu-şi mai lua de la ea ochii strălucitori de lacrimi. Se simţea fascinată privind-o. „Ce frumuseţe de băiat a fost...“, se gândi ea. „Trebuie să fie foarte mândră cu un asemenea frate!“

Doamna Roche era foarte amabilă şi Christa o plăcea, dar fata aceea, Felise, avea ceva care o făcea să se simtă mică de tot. Se ruga în sinea ei să nu mai fie nevoită să dea ochii cu ea. Era foarte conştientă de hainele ei ieftine, de lipsa ei de maniere, de inferioritatea ei socială faţă de Felise şi de oamenii ca ea.

Se gândi că nu trebuia să se îmbolnăvească tocmai acum şi să le dea bătaie de cap oamenilor acestora. Ar fi murit de ruşine, iar Barbara s-ar fi supărat rău pe ea.

încet, încet, Christa îşi reveni şi simţi cum capătă curaj şi putere. îşi dădu jos haina şi-şi legă părul des şi răvăşit. Aproape că se sperie văzându-şi faţa în oglindă, dar

culoarea începuse să-i revină în obraji. Julia veni cu un pahar de brandy şi Christa bău două, trei înghiţituri, după care înapoie paharul cu un zâmbet uşor.

- Mulţumesc. Nu sunt obişnuită cu aşa ceva, dar te face să te simţi mai bine, nu-i aşa?

- Yvette îţi pregăteşte patul. Cum te mai simţi?

- Foarte bine, vă rog să nu vă faceţi griji pentru mine, se strădui ea să răspundă cât mai bine.

- Bine, răspunse Julia. Ai trecut printr-o experienţă îngrozitoare. Stephen mi-a spus că era un adevărat haos pe şine. Bieţii oameni! Ce tragedie! Ce noroc că ai scăpat!

- Da, aşa este, dar biata Barbara n-a avut noroc. încă nu şi-a recăpătat cunoştinţa.

- Nu-ţi face griji. E ca şi cum te-ai lovi la cap! Si Stephen a căzut
o dată de pe cal când era mic şi nu s-a mai mişcat. Toţi eram îngroziţi, dar şi-a revenit în mai puţin de douăzeci şi patru de ore.

Christa se uită la fotografie şi şopti:

- Stephen a fost atât de bun cu noi!

- Stephen e amabil cu toată lumea, replică Julia. Mai ales cu cei cu tot felul de probleme.

Christa tăcu. Era aproape sigură că madame Roche voia să-i dea de înţeles că nu se bucura în mod deosebit de bunăvoinţa lui Stephen.

- Prietena mea, Barbara e foarte frumoasă, zise ea timid, după un moment. E manechin şi mă bucur că faţa nu i-a fost atinsă.

- Si eu mă bucur. Dar acum vorbeşte-mi despre tine, îi ceru Julia amabil. Christa îi povesti pe scurt despre viaţa ei în Londra, dar femeia mai în vârstă o asculta gândindu-se că acest răgaz le va da lui Stephen şi Felisei ocazia să stea

mai mult împreună. Draga de Felise. Aproape că leşinase când auzise de accident. Era atât de îndrăgostită de el! Julia spera ca el să-şi dea seama cât mai repede că făcea o nebunie să nu vadă că talentata şi frumoasa fată ar fi fost soţia ideală pentru el.

Aşadar fetiţa aceasta era dactilografă la Golling & Nash, de pe strada Oxford. îşi amintea că făcuse o dată cumpărături acolo şi că
i se păruse mai degrabă un magazin ieftin, în comparaţie cu cele de aici, care erau mult mai elegante.

Christa nu i se păru o fată interesantă. Era doar una dintre miile de fiinţe care îşi câştigau existenţa în magazine sau în birouri. Trecea destul de neobservată, deşi ochii căprui, mari şi luminoşi, erau frumoşi şi avea o voce drăguţă. Fără nici o îndoială că nu-i plăcea să iasă în evidenţă.

- Nu am pe nimeni. Mama Barbarei îmi e ca o mătuşă.

- Ce trist trebuie să fie pentru tine să n-ai părinţi, murmură Julia.

- Dar doamna Lane e foarte bună cu mine, iar Barbara îmi e ca o soră!

- Ai sânge scandinav în vene? întrebă Julia, nu că ar fi fost deosebit de interesată, ci pentru că voia să câştige timp şi să-i mai lase singuri pe Stephen şi Felise. De unde vine numele tău?

- Bunica mea era norvegiancă, dar a trăit în Anglia, însă părinţii mei erau din Devon.

- A, da, înţeleg, zise Julia, de la bunica ta ai părul aşa de blond, nu? Ai fost vreodată în Norvegia?

- Nu, e prima dată când merg în străinătate.

Doamna Roche îşi aranjă rochia, aruncă o privire în oglindă la silueta ei zveltă şi decise că trebuie să meargă mâine la croitorul ei din Faubourg St. Honore, şi să-i spună

că rochia nu-i cădea bine. Era o ruşine, şi mai plătise şi peste o sută de mii de franci francezi pentru ea. La Paris, toate erau extrem de scumpe, dar slavă Domnului că Parfum Joyeux cucerise toate pieţele. Anul trecut au avut o cifră de afaceri uluitor de bună şi deşi impozitele erau foarte mari, le mai rămăseseră destui bani.

Julia reveni cu gândul la oaspetele ei.

- Ce păcat că ai avut atâta ghinion în prima ta excursie în străinătate, zise ea. Acum, dacă te simţi mai bine şi nu vrei să te întinzi, să mergem la ceilalţi în salon. Ai mâncat?

- Da. Măicuţele mi-au dat ceva la spital.

Vederea salonului o copleşi şi mai tare pe Christa. Era o încăpere extrem de spaţioasă şi de luxoasă, de la ferestrele căreia se puteau vedea stelele, luminile capitalei şi apele argintii ale Senei, unduind pe sub podurile ei noi şi vechi.

Stephen, care stătea pe sofa lângă Felise, se ridică în picioare când sora lui şi Christa intrară în cameră şi zâmbi cu înţelegere acesteia din urmă.

- E mai bine acum?

- Da, mulţumesc, răspunse ea. Totul e aşa de emoţionant pentru mine, zise ea înroşindu-se brusc. E suficient ca oricine să se simtă mai bine. Mi-aş dori ca şi Barbara să poată vedea locul acesta minunat.

- Sunt sigur că-l va vedea curând, răspunse el. Voi da un telefon la spital, mai târziu, şi vom afla veşti despre ea.

- Mulţumesc din suflet, suspină Christa.

- Veniţi să aruncaţi o privire asupra Parisului de la balcon. Noaptea e o privelişte superbă, care o să vă facă să uitaţi ce jalnic aţi fost întâmpinate de căile ferate franceze.

O luă prieteneşte de braţ şi o conduse spre unul dintre balcoane, de unde îi arătă Arcul de Triumf, turnul Eiffel, coloanele catedralei Notre-Dame şi fântânile arteziene din piaţa Concorde.

Rămase înăuntru. Julia şi Felise vorbeau în şoaptă.

- Cine naiba e? De ce Dumnezeu o fi adus-o Stephen aici? întrebă Felise înverşunată.

Doamna Roche o linişti, spunându-i că n-are de ce să-şi facă griji. Christa era o englezoaică, o simplă dactilografă în vacanţă, dar fiindcă Stephen vorbise cu ea şi cu prietena ei în tren, îi fusese milă de ele după accident şi o invitase aici.

- Mâine o să scăpăm de ea. Trebuie să-i ofer doar un pat în seara asta, sfârşi Julia.

Felise păru uşurată.

Doamna Roche continuă:

- Fata care a fost rănită lucrează în acelaşi magazin cu ea, prezintă pălării. Se pare că e foarte frumoasă.

- Atunci s-o ţinem departe de Stephen, răspunse Felise cu un râs uşor.

- Draga mea, de parcă ai avea de ce să-ţi faci griji. Ştii bine că Stephen nu se uită niciodată după fete şi că tu eşti singura care îl interesează.

Privirea Felisei Markell se încălzi. Era foarte emotivă din cauza sângelui ei francez. Nu moştenise nimic din firea englezească a tatălui ei, un englez care locuise în Leicester. înainte să-l cunoască şi să se îndrăgostească de Stephen, singura ei pasiune fusese muzica. Acum, locuind la Paris, la una dintre mătuşile ei bogate, devenise mai franţuzoaică decât francezii. în ultimul timp se făcuse foarte elegantă şi graţioasă, iar la douăzeci şi patru de ani era în culmea frumuseţii. Putea să fie foarte fermecătoare când voia, dar şi foarte geloasă, posesivă şi egoistă. Continua să-i şoptească Juliei:

-A fost atât de drăguţ cu mine în seara aceasta. Jur că o să-l dau gata curând, Julia. Şi ar fi bine să mă port frumos cu protejata lui, altfel o să mă creadă nepoliticoasă.

Julia încuviinţă şi Felise se pregăti s-o uimească pe Christa cu amabilitatea ei, urmărind în acelaşi timp efectul

pe care-l producea asupra lui Stephen. Se aşeză lângă ea şi se purtă plină de tact şi de simpatie, în timp ce-şi băură cafeaua. Felise sugera chiar că ar putea să meargă a doua zi cu Christa la spital, ca s-o viziteze pe Barbara.

- La urma urmelor sunt pe jumătate englezoaică şi englezii trebuie să fie uniţi, zise ea zâmbind. Apoi se uită la părul Christei şi bătu din palme fluturându-şi genele lungi şi mătăsoase în direcţia lui Stephen.

- Ce blondă e, nu-i aşa? Ce minunat e să ai un păr aşa de blond! întotdeauna am urât faptul că sunt brunetă, exclamă ea în stilul ei artificial.

- Nu înţeleg ce are părul tău, o întrerupse Stephen, aşa cum sperase şi ea.

- într-adevăr, interveni şi Julia. Parcă Felise ar trebui să-şi facă griji pentru părul ei negru şi superb, ca al Cleopatrei din filmul cu Elizabeth Taylor. Si stai s-o auzi cântând, Christa. Ar trebui să-ţi spunem Christa, domnişoara Coombe e atât de formal.

- Vă rog, zise Christa, căreia Felise începuse să i se pară foarte drăguţă. Sigur că aş dori s-o ascult pe domnişoara Markell cântând.

Stephen se lăsă pe un scaun, îşi strânse picioarele şi îşi aprinse o ţigară.

- Da, Felise, cântă-ne ceva, zise el.

Ea se ridică imediat şi se îndreptă spre pian. O clipă mai târziu, salonul era inundat de muzica lui Rahmaniov. Felise cânta admirabil şi Christa închise ochii, ascultând cu admiraţie respectuoasă. îşi simţea toţi nervii relaxaţi şi începu să se simtă aproape ca acasă. Atmosfera era cam raefiată pentru ea în apartamentul acesta somptuos, dar mai ştia şi ea ceva despre muzică.

Mama ei obişnuise să cânte la pian în timpul ei liber şi fusese chiar o pianistă destul de bună. Christa prefera să asculte un concert la radioul mătuşii Cath, în loc să se uite

la televizor.

Uneori, când Barbara ieşea în oraş, ea mergea la concerte, la filarmonica Albert Hall. Când Felise termină de cântat, Christa uimi pe toată lumea amintind de o bucată de Chopin, al cărei nume îl şi dădu. Stephen se uită la ea surprins. Aşadar, micuţa funcţionară de la Golling nu era chiar atât de ignorantă în afara muncii ei.

Părul Christei strălucea neobişnuit de tare, în contrast cu satinul stacojiu în care era îmbrăcat spătarul scaunului pe care şedea. Incredibil, se gândea el, cât de tare îmi aminteşte blestematul ăsta de păr de Dorella, cât de dureros îmi vin în minte toate acele amintiri. Ce feste poate juca memoria cuiva. Era şocat de dorinţa aproape de nestăpânit pe care o simţea de a se ridica, de a se îndrepta spre fiinţa aceea măruntă şi de a-şi trece mâinile prin valul de păr auriu. Pe neaşteptate, Christa se uită drept la el. Ochii aceia căprui şi luminoşi erau, neîndoielnic, plini de recunoştinţă. El îşi imagina că-i implorau mut aprobarea, dar nu-i înapoie zâmbetul. Se ridică în picioare, se îndreptă spre pian şi se uită peste umărul Felisei la mişcarea rapidă a degetelor ei tinere şi puternice pe clapele de fildeş.

Va putea oare s-o iubească vreodată pe fata asta? Se va căsători oare cu ea, aşa cum dorea Julia? O parte din el, partea cea practică, voia... Ar fi fost un mariaj reuşit. Şi în seara aceasta, când se aruncase în braţele lui, uitându-şi reţinerea, nu simţise cât de tare voia ea să facă dragoste cu el? Dar cealaltă parte din el, cinică şi precaută, din cauza Dorellei, se opunea. Dacă se va căsători vreodată, trebuia să fie îndrăgostit total şi sigur, de data aceasta, de femeia lui. Iubirea ar fi putut veni mai târziu, după căsătorie, presupunea el, dar până acum nu fuseseră semne că s-ar îndrăgosti de Felise. După ce termină de cântat, el îi mulţumi cu căldură şi-i ceru să cânte din nou. Ea se uită în sus la el, mândră şi încântată de apropierea

lui.

El evita să se uite spre fata aceea blondă, singură şi nesemnificativă pe scaunul ei roşu, îmbrăcat în satin.

***

Christa îşi petrecu noaptea în camera de oaspeţi, cu baie proprie, unde totul fusese pregătit pentru ea. Gazda îi împrumutase o cămaşă de noapte roz. Dormi prost toată noaptea, retrăind coşmarul accidentului de tren. Se trezi de mai multe ori, scăldată în sudoare şi strigând-o mereu pe Barbara. Din fericire, nimeni nu păru s-o audă.

Se trezi devreme, făcu o baie, şi negăsind pe nimeni în apartament, coborî în stradă. Simţea nevoia să facă o plimbare, să ia aer. Nu se simţea în largul ei în apartamentul doamnei Roche şi se simţea şi foarte îngrijorată. Aseară, când Stephen a telefonat la spital, nu primise veşti prea bune despre Barby, care era încă în stare de inconştienţă.

Christa se plimba agale sub razele mângâietoare ale dimineţii de august şi, încet, încet se simţi mai bine. Parisul se trezise devreme şi ei îi plăcea să se uite la femeile bătrâne îmbrăcate cu bluze negre şi la băieţii cu şepci pe cap, pedalând pe biciclete, cu coşuri cu franzele proaspete. Cafenelele erau măturate şi pregătite pentru primii clienţi.

Merse aşa vreo doi, trei kilometri şi când se întoarse îl găsi pe Stephen în pragul uşii, cu un ziar sub braţ, părând oarecum preocupat. Sprâncenele lui coborâră când o văzu venind.

- Bună dimineaţa! Sora mea a intrat în camera dumneavoastră acum câteva minute şi a descoperit că plecaseţi. Ne-am făcut puţin griji.

Christa se făcu roşie la faţă şi se scuză, spunându-i că avusese nevoie de o plimbare.

- Da, cred că aţi avut o noapte grea, zise el. Si eu la fel. E normal să te simţi puţin zguduit după un asemenea

accident. Acum, aţi vrea să dau din nou un telefon pentru dumneavoastră la spital, nu-i aşa?

- Sunteţi prea bun, zise ea, dar nu mai pot să rămân aici, ar însemna să abuzez... Am să plec după prânz.

- Ba nu, sunt sigur că Julia va dori să mai rămâneţi, zise el nepăsător şi aproape fără convingere. Cumnatul meu e plecat acum, aşa că e spaţiu suficient, iar Julia are două servitoare care nu fac toată ziua nimic.

Christa nu zise nimic, dar se hotărâse deja să plece. Veştile de la spital fură mai îmbucurătoare de data asta. Barbara îşi recăpătase cunoştinţa, dar doctorii credeau că nu era bine pentru ea să fie mutată, cel puţin o săptămână. După aceea va putea să meargă singură, pe picioarele ei, îi spusese doctorul lui Stephen Harrimay. Starea ei nu era sigură sută la sută şi de aceea considera că era esenţial să fie îngrijită cu atenţie. Christa putea s-o vadă azi, dar numai pentru câteva minute.

-Acum puteţi să vă bucuraţi din nou, îi zise el după ce-i traduse cuvintele doctorului.

- Da, e minunat, zise ea, şi ochii ei străluciră.

- Eu am afaceri de rezolvat, dar Felise, adică domnişoara Markell, vă va conduce cu maşina la spital. Azi ar trebui să facă nişte exerciţii, dar fiindcă profesorul e bolnav, va ajunge aici puţin după ora unsprezece. Sora mea spune că puteţi împrumuta maşina şi şoferul ei.

- O, n-aş vrea să deranjez atât, începu Christa.

- Draga mea, ne face plăcere să facem tot ce ne stă în putere, o întrerupse el.

După prânz, Christa merse să vorbească cu doamna Roche, care rămăsese în pat cu o migrenă. Trebuia să plece la hotel, zise ea, la acela pe care i-l recomandaseră măicuţele. Dar Julia discutase deja problema aceasta cu fratele ei.

- Las-o să plece la hotel, Steve, spusese Julia. Chiar nu e

nevoie să te mai interesezi de treaba asta.

- Nu mă interesează personal, te asigur, dar nu mă lasă inima s-o izgonesc pe făptura asta mică, la un hotel ca vai de capul lui. E îngrozitor de timidă şi nu vorbeşte deloc franţuzeşte. Vacanţa ei s-a transformat într-un coşmar. De ce, dacă ai spaţiu suficient, să n-o laşi să stea în apartament până se întoarce Claude?

-Poţi să fii sigur că lui n-o să-i placă să stea aici, replică ea cu răceală.

Până la urmă, ca să-i facă pe plac fratelui ei adorat, consimţi s-o
păstreze pe Christa vreo câteva zile. Acum îi făcu invitaţia.

- Nu ştiu cum să vă mulţumesc mai bine, exclamă Christa, copleşită.

Stephen era ocupat, iar Julia trebuia să meargă la coafor. înainte să plece, Stephen se adresă astfel Christei:

- Domnişoara Markell s-a oferit să vă ducă la consulatul englez, după vizita de la spital. Ştiţi că trebuie să vă faceţi rost imediat de paşapoarte noi şi că puteţi solicita o sumă de bani. între timp, dacă aveţi nevoie de bani, vă ajut cu cea mai mare plăcere.

- Se pare că eu nu trebuie să fac nimic, decât să vă mulţumesc mereu, din tot sufletul, veni răspunsul Christei, uitându-se la chipul lui frumos cu ochi plini de recunoştinţă.

- Ei, nu e nevoie, zâmbi el. îmi pare bine că pot să fiu de folos, şi Felise la fel.

- Domnişoara Markell e foarte frumoasă şi cânta minunat la pian, zise Christa cu un entuziasm brusc şi copilăresc, pe care Stephen îl considera naiv.

Nu întâlnise prea multe femei la Londra sau la Paris, atât de ingenue ca ea. Dar îi plăcea, pentru că şi el era un idealist, care aspira adânc în sufletul lui, la o lume mai bună. Pe el, epoca maşinii, progresul ştiinţei, viaţa

modernă, nu-l mulţumeau. Avea o afacere prosperă, din care câştiga mai mult decât avea un om nevoie, dar prezenţa unei fete precum Christa Coombe îl făcea să realizeze că ceea ce sora lui cheltuia pe pantofi şi pe mănuşi într-o seară, putea să ajungă un an de zile unor fete ca ea.

îşi aminti deodată că tocmai spusese ceva despre Felise.

- O, da, Felise e o fată foarte talentată şi atrăgătoare.

Apoi plecă şi Christa rămase gânditoare. Cum era oare să fii o fată pe care Stephen Harrimay s-o găsească foarte talentată şi atrăgătoare? îşi aminti felul în care stătuse în spatele Felisei când cântase la pian, seara trecută, expresia serioasă a feţei lui frumoase. încă o dată, Christa îşi dădu seama cu tristeţe de defectele ei.

„Nu te lăsa doborâtă de ce ţi se întâmplă, se încurajă ea singură, poartă-te ca Barbara! Ea n-ar fi fost timidă în compania acestor oameni, nu i-ar fi fost frică să deschidă gura. Ea i-ar fi impresionat pe toţi, ceea ce eu n-o să reuşesc niciodată.“

Christa se hotărî să-şi înăbuşe sentimentele, mai ales pentru Felise. Era evident că Stephen avea să se căsătorească în curând cu ea.

Când Felise veni s-o ia, Christa îi mulţumi cu multă căldură pentru ajutorul pe care i-l oferea. Dar acum, că Stephen nu mai era de faţă ca să vadă, Felise nu mai voia să joace teatru. Era evident foarte răutăcioasă, chiar dacă salva aparenţele. O conduse pe Christa la consulat, aranjă să li se scoată paşapoarte noi şi să primească o mică sumă de bani. Dar în drum spre spital, îi vorbi Christei pe un ton plin de dispreţ.

- Ce neplăcut pentru tine să n-ai bagaje. Mă refer la haine... Ochii ei strălucitori căutau expresia feţei Christei, pe care încerca s-o facă dureros de conştientă de diferenţa

dintre ţinutele lor.

Felise purta un costum de mătase în dungi albe şi negre, foarte la modă, o pălărie albă, şic, mănuşi lungi şi albe, şi pantofi italieneşti de foarte bună calitate. Costumul Christei, deşi fusese călcat de Yvette, încă mai păstra urmele călătoriei şi al accidentului de ieri. Nu purta mănuşi, iar sandalele erau demodate.

Felise merse mai departe.

- Ce ghinion! Cred că de-abia aştepţi să te întorci cu prietena ta la Londra, de îndată ce e posibil.

- Da, răspunse Christa înroşindu-se.

- Ai cam aceleaşi măsuri ca mine. Amândouă suntem slabe. Dacă nu te deranjează, aş putea să-ţi dau un compleu pe care nu-l mai port de mult, şi poate o geantă şi o pălărie.

Dar sângele Christei clocotea de revoltă. N-ar fi suportat ideea să primească pomană de la nesuferita asta. Nu se mai simţea recunoscătoare faţă de ea şi nici nu mai putea să i-o arate. Un val de mândrie o făcu să-şi uite buna creştere.

- Nu vreau nimic, mulţumesc, zise ea dispreţuitoare. Mă descurc. Am nişte bani acum şi o să cumpăr ce am nevoie.

Felise deschise o pudrieră suflată în aur şi se uită în oglinjoara ei. Buzele ei se ţuguiară într-o jumătate de zâmbet. Se simţea un pic ruşinată de ce făcuse, dar, în acelaşi timp, ca într-un cerc vicios, îi făcea şi plăcere. N-o suferea deloc pe englezoaica asta pe care Stephen o adusese acasă, aşa că turnă gaz pe foc, zicând:

- Stephen e o persoană uşor de impresionat. Prietena ta e manechin, nu? A flirtat cu ea?

Inima Christei bătu mai tare. Simţise foarte bine ghearele care se ascundeau sub mănuşa de catifea pe care i-o întindea tânăra femeie.

- Da, Barby e superbă, dar nu cred că domnul Harrimay a fost impresionat în mod deosebit de frumuseţea ei. A fost foarte amabil cu amândouă, pentru că a văzut că avem nevoie de ajutor, după acel accident.

- A, atunci trebuie să fi fost impresionat de tine, zise Felise cu un râs răutăcios.

- Deloc. N-a fost vorba de aşa ceva. Nu i-am atras cu siguranţă atenţia în nici un fel. Sunteţi practic logodiţi, nu?

- Da, practic, încuviinţă Felise cu o voce încântată şi languroasă şi se lăsă pe spate pe bancheta maşinii ca să admire copacii verzi din Bois de Boulogne, prin care treceau atunci.

Si Christa se uita la copacii verzi şi la adulţii care se plimbau agale, înconjuraţi de copii şi de căţei jucăuşi. Parcă i se lăsase o ceaţă pe ochi. Femeia aceasta o făcuse să simtă din nou frustrarea ei dintotdeauna, sentimentul acela binecunoscut de inferioritate.

Apoi Felise îşi schimbase din nou comportamentul. îi fusese Christei de un mare ajutor la spital, unde făcuse o impresie excelentă asupra tuturor.

Când Christa rămase în sfârşit singură lângă patul Barbarei, se gândi că ar trebui să-i fie într-adevăr recunoscătoare. I-ar fi fost foarte greu să se descurce fără ea, în toate acele situaţii, aşa cum făcuse Felise. Totuşi, din motive absurde şi de neînţeles pentru ea, o irita gândul că într-o zi ea şi Stephen se vor căsători.

Barbara era palidă, trasă la faţă şi avea un bandaj pe frunte. Luă mâna Christei şi lacrimi mari i se rostogoliră pe obraji. Acum, nu mai era nici urmă din siguranţa ei de sine, din îngâmfarea ei.

- O, Christa, nu-i aşa că e teribil? Când m-am trezit şi mi-am dat seama că sunt într-un spital francez, şi când mi-am amintit tot ce s-a întâmplat, am vrut să mor...

Acum Christa uită de problemele ei şi deveni puternică

şi sigură pe ea ca s-o facă să se simtă bine pe adorata ei prietenă.

- Prostii, draga mea. O să te faci bine curând. Doctorul a spus că o să ieşi de aici într-o săptămână. De ce vrei să mori? Trebuie să fii mulţumită că n-ai murit. Ce noroc am avut, amândouă!

- Si el..., se arcuiră buzele Barbarei într-un zâmbet palid. Ce frumos din partea lui să se poarte aşa de drăguţ cu tine.

Christa îi descrise apartamentul familiei Roche... pe Julia... pe Felise... totul. Barbara exclamă:

- îmi imaginez! Abia aştept să merg să văd totul cu ochii mei!

- Şi eu la fel, draga mea, zise Christa, şi se aplecă grijulie să-i încheie cămaşa de lână pe care o primise de la spital. Arăţi foarte bine Barby, nu ai nici o urmă pe faţă, zise ea cu căldură.

- Slavă Domnului! Aş fi putut să mor, sau şi mai rău, să-mi sluţesc faţa, recunoscu Barbara cu un frison. Măicuţele spun că s-ar putea vindeca fără să lase nici un semn, zise ea ducându-şi mâna la frunte.

Christa se uită curioasă în jurul ei. Măicuţele îmbrăcate în sutanele lor largi, cu capul acoperit, îşi vedeau de treburile lor, cu un zâmbet uşor întipărit pe faţă. Era o încăpere austeră, sobră, cu un crucifix mare atârnat de peretele văruit în alb, deasupra unei mese pe care se aflau nişte flori care mai adăugau puţină culoare.

- Eşti bine îngrijită aici, nu-i aşa, draga mea? şopti Christa.

- Foarte bine, deşi mâncarea e oribilă, are prea mult usturoi. Dar sunt toţi foarte drăguţi. E îngrozitor să nu ştii limba şi să vorbeşti prin semne, chicoti ea cu slăbiciune. Una dintre măicuţe vorbeşte englezeşte şi traduce ceea ce nu înţeleg, îmi dă lucrurile pe care le vreau. Şi mai e o

femeie aici care vorbeşte englezeşte. Pălăvrăgim mereu împreună.

- Domnul Harrimay zice că o să încerce să treacă mâine pe aici să te vadă.

Chipul palid al Barbarei se înroşi de plăcere.

- Atunci, trebuie să-mi pregătesc farmecul pentru el, zise ea. Cumpără-mi nişte lucruri, Christa, scumpo. Fă o listă. Am nevoie de ruj, chiar dacă n-o să găseşti aici ce folosesc eu, rimel, ştii tu ce-mi place mie, pentru gene lungi şi negre şi fard albastru- argintiu.

Barbara se încălzise dictându-i Christei lista. Primiseră destui bani de la consulat, să le ajungă pentru moment. Când Christa îi spuse că Stephen s-a oferit să le împrumute oricâţi bani aveau nevoie, Barbara o sfătui:

- Foarte bine, ia-i pe cuvânt de onoare.

- Dar nu putem face asta, Barby, începu Christa.

- Hai, nu mai fi aşa sfântă, o întrerupse ea uşor sâcâită. E bogat, nu-i aşa? Gândeşte-te ce vânzări are în toată lumea şi ce populară e marca asta de parfum. Cred că el şi sora lui au o avere...

- Nu-mi place să mă împrumut, indiferent cât de bogaţi ar fi răspunse Christa uşor iritată. Erau momente în care ea şi Barbara nu erau pe aceeaşi lungime de undă.

- O să-i dăm înapoi la Londra, hotărî Barbara. Dacă eşti aşa de delicată, o să-i cer eu când o să-l văd. Pun pariu că o să vrea să mă scalde în franci... şi începu să râdă şi să-şi fluture genele ispititor, făcând-o pe Christa să râdă fără voia ei. Barby putea să n-aibă nici un scrupul când voia ceva, dar era atât de amuzantă.

- Bine, bine, se dădu Christa bătută.

- Povesteşte-mi mai multe despre el, îi ceru prietena ei.

Christa îi povesti, fără să-i ascundă antipatia ei pentru Felise,
pianista pe jumătate franţuzoaică şi pe jumătate

englezoaică pe care se presupunea că el avea s-o ia de nevastă.

-Aş, stai să vezi cum o pun la locul ei.

Christa zâmbi, dar cu o ciudată strângere de inimă. Se uită la ochii ei scânteietori, la pielea ei ca magnolia, la gura senzuală, la gâtul de lebădă... Ce frumoasă era Barbara, mândria magazinului Golling & Nash, mult mai frumoasă decât Felise, deşi mai puţin cultivată şi talentată. Desigur, dacă ar fi încercat, ar fi putut să-l facă până şi pe Stephen Harrimay să moară după ea, se gândi Christa.

Ce noroc să ai o astfel de putere, puterea hipnotizantă a femeilor frumoase din istorie, care au ştiut să-i domine pe marii bărbaţi. Christa bătu din palme şi râse, tocmai pentru că-i venea de fapt să plângă. Se simţea atât de neinteresantă în comparaţie cu fetele acestea încântătoare ca Barby şi ca Felise. Murmură, ca să-şi ascundă gândurile:

-Fii cuminte. Cred că domnul Harrimay şi Felise se vor căsători curând.

- Stai tu să vezi când mi-oi înfinge unghiile lăcuite în ochii acestei Felise.

Acum, fetele se amuzau. După un timp, o măicuţă veni la ele şi rosti ceva în franceză, arătând că timpul se scursese şi că pacienta trebuia să se odihnească.

-Pe mai târziu, draga mea, Barbara îi întinse mâna prietenei ei. Şi nu uita să-i spui că de-abia aştept să mă viziteze.

Christa păşi afară şi coborî treptele de piatră din curtea spitalului Saint George, sub razele poleite ale dimineţii de vară. Şoferul şi maşina Juliei o aşteptau, dar Felise plecase să ia prânzul la un restaurant select. Christa îşi petrecu restul zilei singură, în somptuosul apartament unde i se servi un prânz ca la carte. Decorul salonului era de un albastru închis, cu un tapet încrustat cu flori argintii, uşor ţipătoare, se gândi Christa, dar foarte moderne. Perdelele

grele erau din tafta albă, cusută cu fire albastre. Ce apartament costisitor, se gândi ea. Oare ce-ar zice mătuşa Cath dacă l-ar vedea?

Dar Christei nu-i plăcea în mod deosebit. Pentru că era ca un muzeu mai mic ale cărui exponate nu aveai voie să le atingi. Mâncă un sufleu de peşte cum nu mai mâncase în viaţa ei, dar nu se atinse de vinul alb din Germania. Apoi se hotărî. Avea să fie mai extravagantă în după-amiaza aceea, adică avea să-şi facă o coafură la modă, aşa cum se purta la Paris, şi poate chiar şi un machiaj. Cât despre îmbrăcăminte, se gândea că se grăbise refuzând cu atâta mândrie oferta Felisei. în curând, costumul ei va arăta jalnic dacă va mai continua să-l poarte toată ziua. Ce putea să facă? Răspunsul veni mai repede decât s-ar fi aşteptat.

Timidă, îi ceru Yvettei să-i spună numele şi adresa unui coafor cu preţuri mai rezonabile. Christa se duse acolo cu metroul, prima ei experienţă cu metroul parizian. Era hotărâtă ca de acum încolo să se bucure cât putea de ceea ce mai rămăsese din vacanţa ei. Era clar că aspectul fizic conta foarte mult pentru oameni ca cei din familia Roche, aşa că trebuia să se aranjeze şi ea.

Când ieşi de la coafor, chiar şi ei i se păru că era acum cu totul alta. Un tânăr inteligent dăduse o formă părului ei bogat, pe care îl tăiase şi-l pieptănase pe spate, peste urechi, cu volum şi foarte la modă. Stilistului care îi aplicase şi un machiaj i se păru că tânăra părăsise coaforul arătând ca o pariziancă. îi fardaseră delicat obrazul, îi făcuseră genele cu rimel, adăugând o umbră de fard pe pleoape ca ochii să pară şi mai mari, şi-i puseseră puţin ruj pe buzele moi şi fine. Nu mai era nici urmă din fetiţa cu aspect şcolăresc. Până şi costumul părea mai elegant. Tânărul stilist care o găsi pe tânăra englezoaică foarte drăguţă, îi oferi o sticluţă de parfum, iar ea îşi cumpără

nişte mănuşi albe ieftine şi o pălăriuţă marinărească. Păşind din nou în metrou, în drum spre casă, se simţea chiar mândră de sine. începuse să înveţe drumul. Oare Stephen avea să observe schimbarea? se întrebă ea. Era surprinsă să constate cât de tare îşi dorea acest lucru.

El era singur, fiindcă Julia nu se întorsese încă până la ora aceea. Fuma ca de obicei şi admira panorama Parisului de la o fereastră deschisă. Când ea intră în salon, se întoarse şi rămase surprins o secundă. De-abia o recunoscu pe fata aceasta cu părul aranjat sub pălărie şi cu tenul strălucitor. Nu şi-ar fi imaginat că putea să arate atât de atrăgătoare sau că trăsăturile feţei ei putea fi atât de regulate. Dar oare machiajul acesta, dorinţa ei de a părea aranjată, îi plăceau cu adevărat? Desigur, nu mai avea aerul acela şcolăresc, dar nu mai arăta nici ca Dorella, ca necredincioasa blondă cu vocea de înger care obişnuia să-şi lase părul liber în bătaia razelor de soare, până când strălucea ca lanul de grâu în jurul ei. Si ei îi plăcea să-şi lase părul copilăreşte pe umeri, dar ea fugise din braţele şi din viaţa lui. Câtă viclenie sub aparenţa ei naivă! Mai bine că fata aceasta nu-i mai semăna atât de mult.

Nu făcu nici o remarcă despre schimbarea ei, dar zise pe un ton destul de repezit:

- Vă aşteptam că să vorbesc despre un lucru destul de important. Până una alta, spuneţi-mi cum se mai simte prietena dumneavoastră.
- Mai bine decât mă aşteptam, aproape normal.
- Bine. Dar mai rămâneţi în Paris pentru câteva zile, nu?
- Da, cel puţin încă vreo patru, cinci zile.
- Atunci poate mă ajutaţi într-o problemă.
- Să vă ajut? Eu? repetă ea cu uimire.
- Da. Una dintre secretarele noastre, care se ocupa de

corespondenţa în engleză, s-a îmbolnăvit, de aceea am nevoie imediat de ajutor aici, în biroul de la Paris, care, după cum ştiţi, e situat chiar pe strada aceasta. Sunteţi englezoaică şi cred că ştiţi să dactilografiaţi foarte repede, nu?

- Da, desigur.

- Atunci, gândiţi-vă dacă vreţi să acceptaţi slujba până când se însănătoseşte doamna Maydew. Veţi fi plătită în franci, ceea ce vă va fi de folos în situaţia dumneavoastră. Dar, bineînţeles, dacă nu doriţi să faceţi asta, nu trebuie decât s-o spuneţi. La urma urmelor, e vacanţa dumneavoastră.

Christa frământa nervoasă mănuşile în mâini, simţind cum îi bate inima în piept. Uimirii îi lua locul emoţia şi plăcerea.

- Dar aş vrea să lucrez fără plată pentru dumneavoastră, răspunse ea dintr-o suflare. Vă datorez deja atât de multe.

- Prostii. Veţi fi plătită ca oricare dintre angajaţii mei, dacă acceptaţi slujba.

- Cu mare plăcere! zise ea.

- Atunci, mâine dimineaţă la ora nouă veniţi cu mine la birou.

- Da, da, voi fi gata la timp. Vocea ei era la fel de emoţionată ca şi cea a unui copil.

El dădu din cap afirmativ şi se uită la scrumul ţigării pe care o fuma. Se simţea uşurat că rezolvase problema aceasta cu boala doamnei Maydew, fiindcă, de când venise la Paris, corespondenţa din engleză se adunase teancuri pe biroul lui. Auzi vocea blândă şi grăbită a Christei:

- Ce emoţionant că pot fi de folos întreprinderii dumneavoastră. E un fel de a arăta cât de recunoscătoare vă suntem Barbara, şi cu mine pentru tot ce aţi făcut pentru noi.

- E-n ordine, Christa. Daţi-vă jos pălăria şi eu am să sun să aducă ceaiul. Julia trebuie să se întoarcă dintr-un moment într-altul.

Când se întoarse, doamna Roche era aşa de preocupată de problemele ei, fiind atât o femeie de lume, cât şi co-director la întreprindere, că nu stătu să-şi bată capul cu tânăra englezoaică. Era treaba lui Stephen dacă voia să fie atât de săritor faţă de fetele astea.

Vorbise la telefon cu soţul ei în dimineaţa aceea şi aflase că rămăsese cu afaceri în oraşul Grasse, unde voiau să construiască o nouă fabrică. Era foarte probabil că va trebui să ia avionul spre el, şi atunci fata asta nu va avea încotro şi va trebui să plece. Doar nu putea să rămână singură cu Stephen în apartament. Julia zâmbi, o felicită pe Christa pentru că era capabilă să se ocupe de sarcinile doamnei Maydew şi se retrase în camera ei să se odihnească. în seara aceea mergea la teatru cu nişte prieteni, printre care şi Felise. Aceasta din urmă era furioasă fiindcă, neştiind dacă Stephen avea să fie în oraş sau nu în seara aceea, nu i se rezervase şi lui un loc, iar acum era deja prea târziu.

Când Stephen auzi asta, se hotărî să-şi petreacă seara în oraş, alături de Christa Coombe ca să-i arate Parisul noaptea. De ce nu? Oricum, n-avea nimic altceva de făcut, iar ei îi va face plăcere.

Când sugeră să iasă împreună, Christa se făcu roşie, apoi păli. Dumnezeule! Ce fetiţă prostuţă, se gândi el. Dar va fi interesant să arăt acest frumos oraş unei persoane care nu a mai pus niciodată piciorul în Franţa.

Capitolul 3

în maşina care le ducea la teatru pe cele două prietene, Felise fuma cu înverşunare.

- Dacă n-ar fi fost atât de bătător la ochi, aş fi anulat biletul şi aş fi rămas cu Stephen. Mor când mă gândesc la faptul că îşi petrece toată seara cu dactilografa aia proastă şi plictisitoare.

- Draga mea, o apostrofă uşor Julia, nu fi rea. E adevărat că e timidă, dar nu neapărat şi proastă.

- „Sunt geloasă“ cită Felise dintr-un şlagăr francez. Tânăra femeie strălucea în rochia ei albă de seară, cu o blană de vulpe argintie şi cu un colier magnific din safire la gât.

Julia râse:

- Draga mea Felise, nu fi absurdă! Tu, geloasă, pe fata aceea pe care o crezi proastă! Sunt sută la sută convinsă că Stephen îşi joacă rolul obşnuit de bun samaritean şi că i-ar fi indiferent dacă fata aia ar fi urâtă ca moartea.

Dar Christa nu era urâtă ca moartea şi Felise o ştia. Iar Julia îi spusese aproape fără nici o urmă de tact că fata era destul de atrăgătoare în seara aceea. De fapt, sora lui Stephen avea un suflet mai bun decât prietena ei. O făcuse pe Christa să accepte una dintre rochiile ei aproape noi, din mătase albastră şi turcoaz, cu decolteu la baza gâtului, cu mâneci lungi şi drepte. Nu voia s-o lase să plece cu costumul ei ponosit prin Paris, mai ales că ieşea cu Stephen, care s-ar fi simţit stânjenit dacă s-ar fi întâlnit cumva cu vreunul dintre prietenii lui. Era cald afară, aşa că nu-i trebuia decât
o rochie şi o eşarfă ca să arate foarte prezentabilă, cu nişte pantofi albi în picioare.

- îţi dau un sfat cherie. Dacă eşti geloasă, ascunde-o, mai ales faţă de Stephen. El seamănă cu mine. Nu i-ar

plăcea niciodată să se simtă ţinut din scurt lângă poalele unei femei, nici măcar sub ale tale.

Felise suspină. Răbdarea nu era una dintre calităţile ei, iar Stephen nu mai ceda odată farmecelor ei.

***

Pentru Christa, seara petrecută cu el la Paris era cel mai frumos vis din viaţa ei, care devenea realitate.

Crezuse despre el că era rece şi rezervat, că era un bărbat care se uita la ea ca şi cum aproape n-ar fi existat. Dar în seara aceea era cu totul altfel: era încântător de copilăros şi se purta cu ea de parcă s-ar fi bucurat cu adevărat de compania ei. Când a văzut-o în rochia Juliei, i-a oferit ceea ce sufletul ei aştepta cu atâta ardoare de la el.

- Arăţi încântător în seara aceasta. Felicitări, spusese el.

Christa, căreia îi luase de trei ori mai mult timp ca de obicei să
fie gata, îşi simţi inima bătându-i nebuneşte în piept. Nu îndrăznise să şteargă sau să adauge ceva la machiajul pe care i-l făcuse stilistul.

- O, sora dumneavoastră a fost aşa de bună să-mi dea rochia aceasta superbă, zise ea. Dar dânsa e un pic mai înaltă şi mi-e teamă că fusta e cam lungă pentru mine.

- Nu, vă vine perfect, zâmbi el.

Si într-adevăr, totul i se potrivea ca o mănuşă, punându-i talia în evidenţă. Decolteul lăsa să i se vadă gâtul delicat şi accentua trăsăturile fragile ale chipului ei tânăr. Avea aspectul cuiva care nu se hrăneşte sau nu se odihneşte îndeajuns, se gândi el deodată, intrigat de fata aceasta. Privind-o mai îndeaproape, cum mergeau,
i se părea că era consumată de o febră interioară, de nişte aspiraţii adânci pe care nu îndrăznea să le comunice celorlalţi. Se întreba cum simţea ea viaţa şi cum suporta monotonia şi lipsurile dure din fiecare zi. Se vedea că nu

era o persoană care se gândea mai mult la ea, ci la ceilalţi. Dacă la început o crezuse plictisitoare, înainte ca seara aceasta să se sfârşească îşi dăduse seama că ceea ce părea lipsă de inteligenţă era de fapt timiditate şi un sentiment de inferioritate care o făcea să tacă. Atunci când vorbea, nu o făcea despre sine, ci de cele mai multe ori despre prietena ei, Barbara, despre frumuseţea şi despre succesele ei.

în timpul cinei, pe care o luară într-un restaurant în aer liber, mic dar elegant, din Bois de Boulogne, el încercă s-o facă să vorbească despre ea însăşi. Reuşi cu greu acest lucru, pentru că nu era obişnuită să i se dea atenţie. Dar Stephen putea să obţină orice de la o femeie atunci când voia. întotdeauna avusese ceva care le inspira încredere tinerilor, copiilor sau chiar animalelor. Christa uită curând de reţinerile ei obişnuite şi începu să vorbească deschis despre copilăria ei, despre şocul morţii ambilor părinţi şi despre perioada sumbră în care locuise cu mătuşa ei, rămasă fată bătrână. Stephen se gândi cu stupoare că fata aceasta fusese sclava mătuşii ei acre şi egoiste care îi cerea să gătească şi să aibă grijă de casă toată ziua şi care numai seara îi dădea voie să meargă la cursuri să înveţe ceva din care să-şi poată câştiga existenţa mai târziu. Nu-i venea să creadă că fetiţa aceasta nu fusese niciodată la o seară de dans, că nu ieşise aproape deloc în oraş, şi nu fusese niciodată răsfăţată sau alintată. Până să moară mătuşa ei, nu cunoscuse nimic din bucuriile vieţii. Pe urmă se împrietenise cu Barbara Lane şi se apropiase de mama acesteia, mătuşa Cath, care aproape o adoptase. Dar şi acum, lui Stephen i se părea că doar frumoasa Barbara se bucura cel mai mult de toate plăcerile, iar Christa trebuia să se sacrifice şi să dea ajutor în casă.

Dar ea nu se plângea de nimic şi-şi accepta destinul. Ba chiar se considera norocoasă; nu se îmbolnăvise, deşi

părea atât de fragilă, avea o slujbă sigură şi era recunoscătoare pentru asta, îi spuse ea lui Stephen.

- îmi pare foarte rău că prima dumneavoastră călătorie în străinătate a trebuit să se termine atât de prost, spuse el când ajunseră la cafea şi comandă lichior.

Dar Christa nu se mai gândea acum la trenul acela. Ochii i se măriseră de încântare, neobişnuită cu frumuseţea unui asemenea local. Câte avea de povestit Barbarei şi mătuşii Cath! Ce restaurant minunat, cu sfeşnice roşii pe masă, cu orchestra cântând în surdină şi cu un serviciu impecabil! Rămase privindu-l şi ascultând tot ce-i povestea despre Paris. Ce noroc că Felise trebuise să plece cu Julia şi că Stephen o invitase numai pe ea în oraş, se gândi ea. îmbrăcată în rochia Juliei, parcă înflorise şi radia de frumuseţe sub privirea lui uimită.

O duse apoi la un cinema, dar văzând că nu înţelegea nici un cuvânt şi că se putea plictisi, o luă de acolo chiar în mijlocul filmului. Apoi o întrebă dacă i-ar plăcea să meargă la un club de noapte.

- Poate v-ar plăcea să dansaţi? o întrebă el.

- Dar dumneavoastră vă place să dansaţi? îl întrebă ea serios.

- Mi-e teamă că nu prea mă pricep la dans, veni răspunsul lui.

- Ceea ce înseamnă că nu vă place, intui ea bine.

- Dar dacă dumneavoastră vă place, mergem să dansăm.

- Nu, scutură ea din cap şi ochii ei zâmbiră, aş prefera să văd Parisul, să facem o tură cu maşina prin împrejurimi.

Lui îi făcu plăcere să audă asta. Se plimbară cu maşina surorii lui cam o oră prin centrul Parisului, apoi se întoarseră de-a lungul Senei. îi arătă intrarea spre grădina Tuilerie, încadrată de statuile lui preferate, Arcul de Triumf înălţându-se maiestuos către cerul înstelat, minunatul

Champs-Elysee, cu florile şi cu fântânile lui vesele, apoi se întoarseră spre Bois de Boulogne unde copacii magnifici şi rondurile de flori străluceau sub razele lunii. Totul era atât de fascinant încât nu se mai sătura privind. Se opriră la Cafe de la Paix, lângă Operă, şi băură o cafea neagră, privind mulţimea care trecea. Fu surprinsă să vadă că se făcuse deja miezul nopţii, dar când o întrebă dacă era obosită, ea dădu din cap că nu.

- Nu, nu, acesta a fost cel mai frumos lucru care mi s-a întâmplat şi vă mulţumesc din toată inima.

- Mi-a făcut mare plăcere, răspunse el sincer.

în drum spre casă, el observă că în timpul plimbării lor prin oraş, părul ei blond căzuse înapoi pe frunte şi că faţa semăna din nou cu Dorella.

Buna lui dispoziţie se topi cât ai bate din palme. Devenise din nou conştient de plictiseala care sălăşuia doar în sufletul lui. Nu-i făcea bine să se gândească la singura şi marea lui iubire, la durerea şi la frustrarea pe care le-a simţit când iubita şi cel mai bun prieten al lui i-au înşelat încrederea.

O conduse acasă şi-i spuse noapte bună pe un ton destul de repezit, care o nedumeri. Se duse la culcare la fel de deprimată ca şi el, închipuindu-şi că o fi spus sau o fi făcut ceva nepotrivit care l-a deranjat. Se duse la fereastra camerei şi privi lung oraşul care se odihnea la picioarele ei, îmbujorată la faţă şi cu ochii larg deschişi. Inima i se zvârcolea în piept de focul care o ardea. „O, îl iubesc, îl iubesc!“ şopti ea stelelor cu răsuflarea tăiată, acoperindu-şi faţa cu mâinile şi plângând de disperare.

A doua zi începu să lucreze pentru el. Nu avea timp să fie sentimentală.

Găsi biroul într-un haos total. Deşi nu era la fel de mare ca Golling & Nash, clădirea era modernă, luxoasă şi bine echipată. Cei care lucrau aici erau în majoritate

franţuzoaice inteligente şi funcţionari spilcuiţi şi bine hrăniţi. Nimeni nu-i dădu atenţie, iar ea îşi văzu hotărâtă de treabă, înotând în teancuri de corespondenţă. Lucra atât de bine, încât Stephen rămase surprins. Micuţa domnişoară Coombe avea o metodă bună de lucru şi o minte deschisă pentru afaceri. Aproape că nici nu se simţea absenţa domnişoarei Maydew.

La prânz, îi dădu voie să plece la prietena ei la spital, şi mai mult încă, o conduse el însuşi acolo cu maşina. Promisese să aibă grijă şi de prietena ei şi nu voia să-şi calce promisiunea.

Pe drum, cumpără un buchet uriaş de trandafiri şi de liliac pentru Barbara. Era foarte scump şi se vedea că nu era obişnuit să facă nici un fel de economie la bani.

Barbara îi aşteptase toată ziua. Nu atât pe prietena ei cât pe „el“. Se simţea mult mai bine acum, era perfect lucidă. îi salută, privin- du-l languros pe Stephen. Deşi mai avea bandajul pe frunte, arăta ca o statuie clasică. El, care de-abia o observase pe vapor sau în tren, era acum uluit de frumuseţea ei. într-adevăr, în prezenţa ei, micuţa Christa părea neînsemnată. Nu mai văzuse niciodată nişte ochi atât de tulburători, sau un gât atât de graţios. îi dădu buchetul, se aşeză lângă ea şi când îi întinse mâna, i-o sărută ca un francez.

- Mă bucur că vă simţiţi mai bine, zise el. După ce vă recuperaţi definitiv, o să veniţi să staţi o noapte la noi, înainte de a vă întoarce în Anglia.

- V-aţi purtat minunat cu noi, domnule Harrimay, exclamă Barbara. O, ce flori superbe! îşi îngropă faţa în ele, apoi adăugă cu o privire plină de înţeles către prietena ei:

- N-ai vrea să te duci să-mi cumperi nişte ţigări, scumpete? Vreau să fumez o ţigară, chiar dacă o să le şochez pe măicuţe, dar n-am nici una.

- Dar vă rog, luaţi-le pe acestea, zise el golindu-şi tabacherea pe pat.

Christa se pregătea să se aşeze din nou la picioarele patului, când Barbara îi aruncă o privire semnificativă.

- Şi totuşi, le vreau pe-ale mele, Christa, puiule.

Christa păli şi bătăile inimii i se accelerară. Ştia foarte bine ce urmărea Barbara, doar o cunoştea aşa de bine! Voia să rămână singură cu el şi să cocheteze ca de obicei. Desigur, el n-o să se mai deranjeze să-i dea acum atenţie Christei. îi aprinsese o ţigară bolnavei şi se aplecase să i-o dea, minunându-se de desimea genelor care umbreau ochii ei strălucitori.

Vechiul sentiment de inferioritate năvăli din nou în inima Christei. Fără un cuvânt, se întoarse şi ieşi afară din încăpere. Nici unul n-o chema înapoi, părând amândoi absorbiţi în discuţia lor.

- Christa spune că dumneavoastră şi sora dumneavoastră v-aţi purtat minunat cu ea, rosti Barbara, continuând să-l privească intens. Văzut de aproape, i se părea şi mai frumos. Chipul lui era mândru, distant şi modelat să trezească pasiune.

- Mi se pare trist că vacanţa dumneavoastră s-a terminat aşa. Christa mi-a spus că n-aţi mai fost niciodată într-o ţară străină până acum.

Barbara oftă.

- Da, aşa e, a fost o experienţă devastatoare. Nu-mi amintesc prea bine ce s-a întâmplat. Ştiu doar că m-am trezit în patul ăsta. însă acum mă simt minunat.

- încă mai aveţi timp să vedeţi Parisul, zise el.

îi plăcea nu numai să privească frumuseţea aceasta de statuie clasică, dar şi să-i audă vocea. Barbara avea una dintre vocile acelea pline şi catifelate, care îţi farmecă auzul. Nu mai văzuse niciodată ceva care să aibă perfecţiunea mâinii ei delicate, cu degete lungi şi cu unghii

perfect lăcuite. Trebuia să-şi amintească mereu că era un top model şi că erau sute ca ea, de o asemenea perfecţiune fizică. Nu avea deloc timiditatea prietenei ei, dimpotrivă, era sigură pe ea. în plus, părea aşa de încântată de vizita lui, încât nu se putu împiedica să nu se simtă flatat.

- E minunat că aţi venit să mă vedeţi deşi sunteţi aşa de ocupat, zise ea cu o voce şăgalnică.

El nu făcu nici o remarcă şi ea adăugă:

- Aţi fi putut aşa de uşor s-o lăsaţi pe Christa să meargă la un hotel şi să nu vă mai bateţi capul cu noi! Christa spune că şi sora şi prietena dumneavoastră au fost extraordinar de drăguţe.

- Sunteţi englezoaice, şi după un asemenea accident, englezii care locuiesc la Paris trebuie să fie ospitalieri, zâmbi el.

- Barbara aduse buchetul spre ea şi-şi îngropă faţa în flori, ştiind prea bine ce tablou se descoperea astfel privirii lui.

- O, ce parfum minunat! şopti ea.

- Nu cred că se vor ofili aşa de repede, dar o să aranjez să mai primiţi şi mâine unul.

-îmi vor da drumul să ies în patru zile, timp în care se va vedea că totul merge bine. Vai, dar până atunci jumătate din vacanţa noastră se va fi dus pe apa sâmbetei, zise ea tristă.

- O, draga mea, nu puteţi să mai cereţi câteva zile în plus, doar patronii voştri ştiu ce s-a întâmplat, nu? Sigur vă vor mai da câteva zile de concediu.

- Da, ştiu, deoarece Christa a scris acasă mamei şi ea le va spune celor de la magazin. Dar nu cred că Golling & Nash va face ceva pentru noi, ştiţi cum sunt marile companii.

- Dar va trebui să staţi un timp în convalescenţă, zise

el încruntând uşor din sprâncene.

- Plănuisem să mergem la Dieppe la sfârşitul săptămânii viitoare, rosti ea, şi de data asta vocea ei tremura. O, dragul meu, n-o să pot vedea nimic din Paris, şi nici Christa n-o să meargă să înoate. Şi-i place atât de mult să înoate...

- Dieppe e un oraş destul de plictisitor, zise el încruntând din sprâncene. Amânaţi-vă rezervările, rămâneţi aici, iar noi o să vedem ce putem face ca să fiţi despăgubite pentru tot ce aţi suferit. Eu pot să vă iau bilete la teatru; puteţi să luaţi maşina şi şoferul nostru ca să mergeţi să vedeţi monumentele şi priveliştile de aici.

Ochii ei străluciră. Răsturnată pe pernă, îl privi cu coada ochilui, iar el îi întoarse privirea. în mod curios, nu era atât de tulburat de ea ca de micuţa şi de timida orfană, Christa Coombe. Unde mai pui că fusese foarte zguduit de asemănarea ei cu Dorella. Dar pe Barbara o privea cu ochii unui artist iubitor de frumos şi de artă. Când era mic, îi plăcuse să sculpteze. I-ar fi plăcut să-i dea la o parte bandajele, să vadă forma capului ei clasic şi să-l modeleze, poate chiar să-l sculpteze în marmură.

- Sună atât de tentant ce spuneţi, zise ea. Trebuie neapărat s-o conving pe Christa să mai rămânem. Ea voia să mergem direct la mare, dar eu aş prefera să rămânem la Paris.

- Ce copil drăgălaş e micuţa ta prietenă, zise el. Si e o secretară foarte bună. Cred că-şi iroseşte timpul la Golling & Nash.

Gheara geloziei care se ascunde nevăzută în mai toate femeile, înţepă inima Barbarei, deşi prietena ei cea mai bună era astfel lăudată.

- Christa e o scumpete. Stiţi, eu şi mama am adoptat-o într-un fel, pentru că nu mai are pe nimeni pe lume. Dar nu cred că va ajunge departe. E prea retrasă şi prea timidă ca

să iasă vreodată din cochilia ei.

Stephen se uită gânditor la felul în care ţinea ţigara cu degetele ei perfecte. Nevăzând nici o scrumieră prin preajmă, îşi făcu pumnul cupă şi-l întinse spre ea zâmbind.

- Mai bine aţi scutura scrumul aici, altfel o să cadă pe podeaua asta lustruită şi măicuţele or să vă coste.

Barbara râse şi scutură scrumul în cupa mâinilor lui lungi şi fine.

- Eu şi Christa am inventat tot felul de lucruri despre dumneavoastră, pe vapor. V-ar amuza dacă aţi afla ce anume? zise ea.

- Sunt deja amuzat. Ce credeaţi despre mine?

- Am hotărât că trebuie să fiţi un diplomat sau un VIP, ceva de genul ăsta.

- Doamne fereşte! Sunt doar un om de afaceri obişnuit, atâta tot.

- Sunt sigură că nu sunteţi ca toţi ceilalţi.

- Sunteţi prea amabilă, murmură el. Ce altceva v-aţi mai imaginat?

- Nu îndrăznesc să vă spun.

- Acum că mi-aţi stârnit curiozitatea, spuneţi-mi, vă rog.

Christa are un suflet de romancier, râse Barbara. Inventează tot
felul de poveşti uluitoare despre oamenii pe care îi observam când plecam undeva împreună. Zicea că păreţi să fugiţi departe de vreo soţie.

Stephen râse.

- Dumnezeule, dar nu sunt căsătorit.

Inima Barbarei tresări. Era cea mai bună veste care o privea pe ea. Sucombase total farmecului lui şi era acum impresionată de faptul că era, probabil, un om foarte bogat.

- Atunci, fata aceea despre care mi-a povestit Christa, domnişoara Markell, nu este, nu... se fâstâci ea.

- Domnişoara Markell este o prietenă foarte bună, dar nu suntem nici logodiţi şi nici căsătoriţi, i-o tăie el.

Barbara se temu că-l supărase şi făcu o mişcare deşteaptă ca să se pună din nou într-o lumină favorabilă.

- Vorbiţi-mi despre Parfum Joyeux. Mi se pare cel mai minunat parfum din lume. Am avea oare cea mai mică şansă să vizităm fabrica?

-Avem doar o fabrică mică în nordul ţării, nu departe de Saint- Claude, dar fabrica noastră de bază e în sud, în oraşul Grasse.

- îmi place parfumul la nebunie, exclamă Barbara.

- Am să comand o sticluţă pentru dumneavoastră, zise el distrat.

- O, mulţumesc, sunteţi atât de drăguţ, zise ea, şi apoi adăugă tristă. Christa a zis că bagajul nostru e încă sub fiare şi că nu crede că o mai fi rămas ceva de el. Probabil că l-a distrus apa cu care a fost stins focul.

-Am să văd dacă puteţi primi despăgubiri de la compania de căi ferate. Până una alta trebuie să acceptaţi ajutorul pe care eu şi sora mea vi-l oferim. Suma pe care v-o plăteşte Consulatul e absurd de mică, de aceea trebuie s-o suplimentăm. Nu se poate să duceţi lipsuri.

- Dar Christei şi mie nu ne place să ne împrumutăm..., începu Barbara cu vocea ei catifelată.

-în situaţia asta trebuie, zise el scoţând un portofel elegant din piele de crocodil, din care scoase trei sau patru bancnote noi- nouţe de franci francezi, fiecare de câte o sută. Când le văzu, Barbara făcu o încercare leneşă să le dea la o parte, dar Stephen i le strecură sub pernă. Nu-l interesa dacă banii îi vor fi înapoiaţi sau nu, nu însemnau mare lucru pentru cineva cu veniturile lui. Dar nu putea să sufere ideea ca două fete care munceau ca să se întreţină nu se puteau bucura de cele câteva zile care le fuseseră lăsate la Paris.

Christa se întoarse chiar atunci şi Stephen se ridică imediat şi-i oferi scaunul. Trebuia să plece, zise el, dar şoferul şi maşina o vor aştepta ca s-o ducă înapoi la birou. Ea nu trebuia să se grăbească, putea să mai stea cu prietena ei oricât voia.

Luându-şi la revedere de la Barbara, văzu că plângea... Erau lacrimi adevărate, pentru că se simţea încă slabă şi sensibilă. El luă mâna adorabilă şi i-o duse la buze, zicând cu delicateţe:

- Vă rog, nu vă mai faceţi griji. Eu şi sora mea o să facem tot posibilul să vă ajutăm.

După ce plecă, Barbara îşi întoarse privirea strălucind încă de lacrimi spre prietena ei.

- O, nu-i aşa că e divin? exclamă ea. Vai, Christa, e ca într-un vis perfect, şi a fost aşa de dulce cu mine! Nu poate fi adevărat! Ce norocoase suntem că am dat peste el! îmi trimite o sticlă de parfum şi flori în fiecare zi, n-ai văzut cum mi-a sărutat mâna?

- Ba da, am văzut, zise Christa lăsând să cadă pe masă un pachet de ţigări.

Trebuise să meargă destul până să găsească un chioşc de unde să poată cumpăra ţigări. îi era cald, era obosită, şi simţise că el o privise cu totală indiferenţă când se întorsese în încăpere.

Atenţia lui prietenoasă din seara trecută dispăruse. Observase căldura cu care îşi luase la revedere de la frumoasa Barbara.

Christa încerca din răsputeri să nu fie geloasă. Nu simţise niciodată sentimentul acesta până acum, nici faţă de Barby, nici faţă de altcineva. Uneori o mai invidia pe Barby, dar nu pentru succesele ei la bărbaţi. Pe de altă parte, ştiuse dintotdeauna că ea însăşi era o prezenţă un pic nesemnificativă, dar acum Barbara dădea atâta importanţă faptului că petrecuse un sfert de oră

nemaipomenit cu Stephen şi că era sigură că el o admira, încât biata Christa nu mai rezistă. Pur şi simplu nu pot concura cu nişte fete ca Barbara şi ca Felise, îşi spuse ea deznădăjduită.

- Trebuie să scrii la Dieppe şi să anulezi camerele de la hotel, zise Barbara. Nu plecăm din Paris. Nu dai în fiecare zi peste un tip ca Stephen Harrimay.

- Dar Barby, nu putem să aşteptăm ca el să ne dea tot timpul atenţie. La urma urmelor, nu suntem nimic cu el sau cu doamna Roche.

Barbara îşi îngustă privirea şi dădu un bobârnac pachetului de ţigări de pe masă. Apoi luă una dintre ţigările pe care Stephen le lăsase pe patul ei.

- Hm, ţigări turceşti... îmi plac ţigările turceşti. Sunt scumpe şi rare, ca el.

- Barby, trebuie să fim cu bun-simţ şi să nu profităm de situaţie, începu Christa cu o voce disperată.

- Prostii, draga mea. O să obţinem tot ce se poate obţine, o întrerupse prietena ei. Cel puţin eu aşa am să fac, dacă tu nu vrei. Dacă ţii neapărat să te duci la Dieppe, o să te duci singură.

- Barby!

- Vorbesc serios. O fată nu ajunge nicăieri dacă nu profită de ocaziile care i se ivesc. Ti-am mai spus-o, Stephen Harrimay susţine că nu e căsătorit ori logodit cu Felise asta a ta.

- Dar Barby, noi nu facem parte din lumea lui! Nu se va uita niciodată în felul acesta la nici una dintre noi. E generos cu noi doar pentru că am avut un accident de tren, iar noi n-ar trebui să profităm de pe urma lui.

- Dacă vrei să ştii, la mine s-ar putea să se uite, oricând şi oriunde. Cred că tocmai a făcut-o, zise Barbara legănându-şi capul ei frumos.

Christa se lupta să nu mai spună nimic, dar fu de-a

dreptul îngrozită când Barbara scoase banii de sub pernă şi-i foşni către ea.

- Uită-te la asta, iubito! Nu-i aşa că micuţa Barby s-a descurcat bine? Abia aştept să pot pleca de aici ca să-mi cumpăr nişte haine drăguţe. Slavă domnului, cu figura mea arăt bine şi în haine mai ieftine şi dacă domnul Stephen Harrimay vrea să ne întreţină, n-am de gând să spun nu.

- Deci ai luat bani de la el, zise Christa stacojie la faţă.

- Doar o mică sumă, draga mea.

- Şi cum îi vei da înapoi?

- Când voi câştiga un meci de fotbal, glumi ea.

- Eşti imposibilă!

- Ascultă, zise Barbara, dacă nu încetezi cu predica asta o să adorm iar. Zâmbeşte şi fii mulţumită că ochişorii cei frumoşi ai lui Barby ţi-au făcut un pic de bine.

- Mi-au făcut un pic de bine? repetă Christa ca prin vis. Christa, care era întotdeauna calmă, se indignă la culme.

Barbara chicoti.

- Bine, bine, atunci ochii tăi cei mari şi căprui mi-au făcut mie un pic de bine. Cum o fi, nu mă supăr, atâta timp cât îi mai văd. Doamne, ce bărbat! zise ea cuprinzându-se cu braţele. Am crezut că mor când mi-a sărutat mâna adineauri.

Dintr-o dată, Christa simţi că nu mai suportă conversaţia asta. Se hotărî să ignore faptul că prietena ei acceptase banii.

- Trebuie să mă întorc înapoi la muncă. Acum va trebui să rămân până târziu ca să termin scrisorile.

- Ce norocoasă eşti că lucrezi pentru el, mormăi Barbara.

- E foarte neobişnuit ca tu să invidiezi ceva la mine, zise Christa cu amărăciune.

- Chiar cred că eşti supărată pe mine, îşi ţuguie Barbara buzele, şi am şi o durere groaznică de cap.

Imediat, Christa se aplecă şi-o sărută pe prietena ei,

căreia îi datora atât de mult. Da, îi datora ei şi mamei ei ani întregi de prietenie şi ospitalitate.

- Nu sunt supărată. Stii că ţin mult la tine, Barby dragă. Fă-te bine cât mai repede. La revedere. O să vin şi mâine.

Barbara strigă în urma ei:

- Spune-i minunatului Stephen că sunt de-a dreptul nebună după el.

Christa se prefăcu a nu fi auzit remarca din urmă.

Capitolul 4

Christa îşi petrecu următoarele trei zile muncind din greu în birourile Parfum Joyeux. îl văzuse pe Stephen numai o oră, în fiecare dimineaţă, când el venise grăbit să-i dicteze nişte scrisori. Pleca imediat, părând extrem de ocupat şi se întorcea numai uneori, după-amiaza, ca să le semneze.

Atunci o trata cu o politeţe formală, ca de altfel pe toţi funcţionarii de acolo. Era prea ocupat ca să stea de discuţii personale.

Christa nu-l mai văzu în următoarele trei zile petrecute în apartamentul doamnei Roche. El şi sora lui aveau multe îndatoriri sociale de îndeplinit. într-o seară, o duse pe Felise la cină în oraş, şi la teatru. Christa ştia asta, pentru că Felise venise la apartament să ia mai întâi o băutură împreună. Acum nimeni nu păru să-i dea prea multă importanţă. Cele două femei o tratară politicos, dar indiferent. Era exclusă din conversaţie în cea mai mare parte a timpului şi după ce ei plecară, rămase singură. Logic, se gândi Christa. Din punct de vedere material, avea tot ce-şi putea dori, însă adevărul era că se simţea îngrozitor de singură. Julia încercase să fie drăguţă şi aranjase chiar ca un verişor mai îndepărtat de-al lui Claude s-o ducă la teatru într-o seară. Insistase să-i mai dea şi alte rochii şi costume, ca să nu mai vorbim de lenjerie, pe care îi spusese s-o împartă cu prietena ei. Christa ura să primească de pomană, dar trebuia să accepte şi să nu se arate nerecunoscătoare, fiindcă altfel Barbara s-ar supăra.

Christei nu-i mai făcea atâta plăcere să meargă la spital. Barbara nu mai vorbea decât de Stephen, de buchetele superbe de flori pe care le primea în fiecare zi, alături de care se afla cartea lui de vizită şi de sticla uriaşă de parfum care sosise direct de la birou şi care stătea pe

masă lângă ea. Se extazie foarte tare când văzu cutia de haine pe care i le adusese Christa; abia aştepta, zicea ea, să se scoale şi să se îmbrace cu compleurile acelea minunate de vară.

Stephen trecuse pe la ea s-o vadă, îi spuse într-o după-amiază Christei, cu vădită încântare. îi zisese Barbarei că-l inspira să se apuce din nou de vechea lui pasiune, sculptura. Voia să-i facă un mulaj, când avea să iasă din spital.

- Mi-ar plăcea teribil de mult, îi spuse Barbara, bucuroasă de felul în care, aparent, îl cucerise pe Stephen.

Christa nu se simţea bine nici pentru sentimentele ei, nici pentru ale Barbarei. Nu era bine. Nici una dintre ele nu trebuia să se gândească în felul acesta la el. Nu voia ca prietena ei să fie dezamăgită, şi nu putea să suporte nici durerea din sufletul ei. Era mult prea tare îndrăgostită de el ca să-şi găsească pacea.

- Sunt sigură că te place, îi răspundea ea Barbarei.

Dar încerca în acelaşi timp s-o convingă să-şi continue drumul spre Dieppe. Aerul mării îi va face mai bine decât Parisul, zicea ea.

Barbara râdea. O făcu chiar pe Christa să stea jos şi să scrie scrisoarea prin care anula rezervările de la hotelul din Dieppe. Christa nu mai zicea nimic, dar era îngrijorată şi confuză. Nu putea s-o condamne pe Barbara că se îndrăgostise de el, doar şi ea îl iubea atât de mult. I se părea incredibil că şi ea şi adorata ei prietenă se îndrăgostiseră de acelaşi bărbat. îi era teamă şi pentru Barby, fiindcă era sigură că el avea s-o ia de soţie pe Felise Markell, şi că atenţia pe care i-o dădea Barbarei va rămâne aici. Se purta aşa cum ar fi făcut orice bărbat faţă de o fată frumoasă, care trezise artistul din el. Dar Barbara lua tot ce spunea sau făcea el foarte în serios şi continua să spună că asta era marea ei şansă, şansa de care vorbiseră şi

râseseră atât de des, aceea de a găsi un soţ bogat şi chipeş.

Christa rămase în apartament, sondând mereu adâncimea sentimentelor ei şi nerăbdătoare să plece, chiar dacă aceasta însemna să-l vadă mai puţin. Apoi veni sfârşitul săptămânii şi două lucruri importante se întâmplară. Doamna Roche trebuia să plece pe neaşteptate la Grasse cu afaceri şi să-şi întâlnească soţul. înainte să plece, vorbi cu Christa, fiind şi Stephen de faţă.

- Ştiu că-ţi dai seama că nu mai poţi rămâne aici, draga mea, dar am vorbit cu verişoara mea şi mi-a spus că poţi să mergi să stai la ea. Dacă miss Maydow tot nu se poate întoarce şi fratele meu mai are nevoie de tine la serviciu, poţi să vii foarte uşor la Paris de la Passy, unde locuieşte verişoara mea.

- Dar Barbara iese azi din spital, zise Christa. Putem să ne căutăm un hotel, şi apoi, mătuşa Cath, mama Barbarei, a scris că e foarte îngrijorată de starea fiicei ei şi simt oarecum că ar trebui să ne întoarcem imediat la Londra.

- Dar ar fi trist pentru Barbara, care n-a apucat să vadă nimic din Paris, interveni Stephen. Şi nu mă deranjează deloc să împart apartamentul cu excelenta mea secretară, mai zise el.

Christa fu foarte fericită să-l audă, însă pe urmă faţa ei se întunecă.

- E extraordinar de amabil din partea dumneavoastră. Pur şi simplu nu ştiu ce să fac.

Stephen nu se mai uita la ea. îi făcu deodată un semn Juliei să-l însoţească afară din salonul unde discutau. Christa auzi un murmur de voci pe hol, apoi glasul Juliei, destul de ridicat.

- O, foarte bine, fă ce vrei, dragul meu. Chiar nu mă deranjează. Trebuie să plec acum, altfel o să pierd avionul. Las totul în grija ta.

Stephen se întoarse la Christa zâmbindu-i. Zâmbetul lui cald îi transfigură trăsăturile, de obicei austere.

- Am ajuns la o soluţie, cel puţin aşa sper, zise el. Barbara iese din spital şi poate să vină să stea aici, cu dumneavoastră, în acest apartament care oricum va fi gol atâta timp cât Julia e plecată. Se pare că nu va fi la Paris pentru vreo cel puţin patru, cinci zile. Eu voi avea o mulţime de întâlniri de afaceri foarte importante, aşa că nu voi fi nici eu pe aici prea mult timp. Vă veţi simţi bine aici şi nu va fi nevoie să cheltuiţi banii pe hotel sau pe mâncare.

Christa rămase fără nici un cuvânt. Voia să refuze. Stia că doamna Roche nu apreciase de fapt acest plan, dar Stephen era atât de generos şi de drăguţ. îşi dădea seama că nu va mai putea să-i refuze mereu propunerile.

- Nu ştiu cum să vă mulţumesc, zise ea, păstrând totuşi o urmă de reţinere pe care încerca s-o ascundă. E un plan minunat şi sunt convinsă că Barbara va fi foarte emoţionată.

- O să aranjez eu să vină maşina să vă ia după ceai şi să vă aducă pe urmă aici împreună, zise Stephen.

Abia acum observă el că ea nu se simţea bine.

- Draga mea, vă e cald sau aţi lucrat prea mult? se îngrijoră el. E destul de înăbuşitor vara în Paris. N-ar fi trebuit să vă cer să faceţi munca domnişoarei Maydew. La urma urmelor, sunteţi în vacanţă.

- O, nu, îmi place la birou, zise Christa.

- Sunteţi o persoană extrem de eficientă, adăugă el. Mă gândesc să vă ofer un loc de muncă permanent.

Christa îl privi aproape cu gura căscată.

- Oh, dar ar fi un lucru minunat!

- Deci chiar vă place la Parfum Joyeux, zise el mişcat. Niciodată corespondenţa lui nu fusese rezolvată mai bine

ca acum. Miss Maydew şi celelalte secretare dinaintea ei făceau greşeli. Christa niciodată. O dată sau de două ori, când avusese mai puţină treabă, îşi orientase atenţia spre micuţa domnişoară Coombe şi se gândise că talentul ei se risipea inutil într-o companie uriaşă ca Golling & Nash, unde erau sute care făceau acelaşi lucru ca ea. Nu numai că gândea foarte limpede, dar avea şi o memorie foarte bună. Ar fi putut deveni un funcţionar deosebit de valoros aici, formulă el concluzia în gând.

Ascultaţi, zise el, dacă nu ţineţi aşa de mult să rămâneţi unde sunteţi, nu v-ar plăcea să lucraţi în filiera noastră de la Londra? Pot să vă măresc salariul pe care-l aveţi acum fără nici o problemă.

Christei nu-i venea să creadă de bucurie. Era atât de plăcut să obţină un asemenea succes prin ea însăşi...

- Mi-ar plăcea extrem de mult, nici nu vă pot spune cât, exclamă ea cu obrajii în flăcări.

El se simţi din nou înduioşat de reacţia ei.

- Vom vedea ce se poate face, zise el. Să mă anunţaţi când vine Jacques cu maşina. Vreau să mă lase pe o stradă nu departe de Saint George. E un magazin acolo unde se vând instrumente pe care le folosesc în special artiştii. Vreau să cumpăr o daltă şi să sculptez capul Barbarei cât stă aici. Are cei mai frumoşi ochi pe care i-am văzut vreodată şi nişte buze clasic arcuite. Arată ca o zeiţă grecească.

Christa se întristă din nou.

- Da, aşa este.

- Nu ştiu de ce nu m-am făcut sculptor de profesie, continuă el oftând. Uneori îmi pare rău că n-am făcut-o. Statuia din bronz pe care i-am făcut-o domnişoarei Markell e cea mai bună lucrare a mea. Ar trebui s-o vedeţi. E în apartamentul dumneaei.

- Da, răspunse Christa aproape fără glas.

Acum privirea lui scruta cu o precizie rece şi critică de artist trăsăturile feţei ei copilăreşti.

- Dacă vom avea timp, aş vrea să-mi pozaţi şi dumneavoastră.

Ea râse nervos.

- Doamne fereşte, faţa mea neinteresantă şi părul ăsta, zise ea trecându-şi mâinile prin coama ei deasă. Până şi stilistul a zis că e o claie. Nu stă niciodată frumos pieptănat. Deja s-a răvăşit din nou, izbucni ea. Nervii ei întinşi o făcuseră să spună lucruri pe care nu voise să le spună şi care ştia că nu aveau cum să-l intereseze. Nu se aşteptase să citească pe faţa lui o expresie atât de ciudată, de parcă ar fi văzut o fantomă când îşi trecu degetele prin păr. Aproape că se zgâise la buclele ei dezordonate.

-încercaţi să vă strângeţi părul la spate, spuse el. Vă stă mai bine.

Apoi ieşi afară din cameră. Ea rămase nemişcată, cu o privire
deznădăjduită. Se simţea rănită şi nedumerită, neştiind cu ce-l supărase dintr-o dată.

Nu-l mai revăzu în ziua aceea până seara târziu, dar petrecu mai bine de o jumătate de oră încercând să-şi îmblânzească buclele rebele, legându-le la spate. Arătau acum ca un tufiş. Niciodată până atunci părul ei nu stătuse uniform şi ea o ştia. Stilistul nu făcuse decât să i-l aranjeze pentru un timp. După o noapte, arăta din nou ca înainte. Christa îl perie cu putere, zgâriindu-şi aproape pielea de pe cap şi se zgâi disperată la imaginea din oglindă. îi trecu chiar prin cap să se întoarcă la coafor şi să ceară să i se mai taie din claia asta sălbatică, numai ca să-i placă lui. O, ce nebună era, se gândi ea cu amărăciune. Ce prostuţă putea să devină o femeie când se îndrăgostea de un bărbat, mai ales de unul pe care nu-l interesa câtuşi de

puţin altfel decât ca pe o fată care se dovedise a fi mai pricepută decât propria lui secretară.

După ce se strădui atât, se alese cu o pieptănătură pe spate, fără nici o formă, şi care nu-i venea mai bine ca de obicei, chiar dimpotrivă. Descurajată, plecă la spital s-o pregătească pe Barbara.

Mai târziu, intrând amândouă în apartament, Christa se simţi mai bine şi strânse braţul prietenei ei.

- E extraordinar că eşti cu mine aici. Mi-a fost dor de tine.

Barbara dădu din cap, privind cu lăcomie în jurul ei, devorând
din ochi frumuseţea care o înconjura. Ea venise în triumf de la spital, în luxoasa maşină a lui Stephen. Soferul îi urcase valiza. Yvettei îi adresă un zâmbet superior şi o tratădeparcă toată viaţa ei avusese la picioarele ei servitori.

- E uimitor ce slăbită mă simt după ce am stat atâta timp în pat, zise ea. Poate o să mă odihnesc înainte de cină.

Ce repede s-a adaptat într-un mediu ca ăsta, se gândi Christa, uşor invidioasă. Ce norocoasă e că Barby e atât de sigură pe ea, oriunde şi oricând.

- Vino în salon. Sunt sigură că vrei să bei ceva. Ceai sau cafea, îi sugeră ea.

- Aş vrea nişte cafea, zise Barbara cu voce languroasă.

Menajera rămase la fel de uimită ca toată lumea de frumuseţea noii
venite. Firea ei de franţuzoaică o făcu imediat să-şi imagineze că domnului nu-i era deloc indiferentă frumoasa londoneză care avusese un accident de tren. Dar Yvette îşi săltă un pic nasul şi se uită în altă parte când privirea regală a Barbarei trecu mândră peste ea. N-avea de gând să se lase tratată ca o servitoare de cineva care purta

haine secondhand! Fiindcă Yvette recunoscu uşor costumul albastru de mătase cu eşarfă stacojie, al doamnei Roche şi valiza care conţinea, fără îndoială, alte lucruri care aparţinuseră stăpânei ei. Yvette înălţă capul şi se îndreptă ţeapănă spre bucătărie ca să pregătească ce i se ceruse.

Christa o conduse pe Barbara pe balcon, de unde se putea vedea priveliştea splendidă a Parisului. Barbara îl privi leneşă apoi se întoarse spre salon, care era mai mult pe gustul ei. Totul îi plăcea aici la nebunie. Perdelele bogate, covoarele, ornamentele scumpe şi picturile, decorul impecabil. Uitase şi de accident şi de faptul că fusese bolnavă privind atâta bogăţie. Oftă adânc şi îşi opri privirea fascinantă asupra Christei.

- Nu-i aşa că totul e atât de minunat aici? Ai mai văzut vreodată aşa ceva în altă parte decât în filme sau în reviste? Gândeşte-te numai la locuinţa noastră veche şi neîncăpătoare.

Sângele Christei se urcă în obraji, gândindu-se cu recunoştinţă la căsuţa mătuşii Cath.

- Da, e altfel, dar e casa ta Barby, şi întotdeauna te-am invidiat că o ai.

- Voi spune că e diferită, râse Barbara şi se trânti pe sofaua moale de catifea. Deschise o cutie de Limoges de pe masa alăturată şi scoase o ţigară. Dă-mi un foc, dragă.

Christa îi aprinse ţigara.

- E foarte drăguţ. Ştiam că o să-ţi placă.

- Mai mult ca orice pe lume. Trebuie să fie putred de bogaţi oamenii aceştia.

- Desigur, doar sunt proprietarii mai multor fabrici de parfum, ca Chanel ori Coty.

- Şi Stephen, minunatul Stephen! oftă Barbara închizându-şi ochii cu voluptate. E mai frumos decât orice pe lumea asta. Când crezi că o să se întoarcă?

- Nu ştiu, zise Christa, simţindu-se din nou cuprinsă de deznădejde. O asculta mereu pe Barbara extaziindu-se la nesfârşit despre purtarea lui minunată faţă de ea la ultima vizită la spital... despre felul în care avea să stea să-i pozeze, despre plăcerea de a-l vedea cât mai repede, şi câte şi mai câte. Iar la sfârşit mereu aceeaşi notă de pasiune, care aproape o îngrozea pe Christa. La ce bun toate astea, se gândea ea, la ce bun?

în cele din urmă, se întoarse spre prietena ei şi-i spuse destul de supărată:

- O, te rog, nu mai vorbi despre domnul Harrimay.

- Domnul Harrimay, o îngână Barbara zeflemitoare. Ce formali suntem!

- Ei bine, lucrez pentru ei şi nu mi-a cerut până acum să-i spun pe numele mic, exclamă Christa, roşie la faţă.

- Ce amuzantă eşti, râse Barbara. Nu cred că ai simţit vreodată vreun sentiment pentru cineva. Nu cred că tu o să te îndrăgosteşti vreodată. Eşti aşa de ciudată.

- Nu sunt ciudată, zise Christa indignată.

- Ba eşti, altfel ai fi ca mine, pur şi simplu nebună după bărbatul ăsta. Numai gândeşte-te la tot ce ni se întâmplă, Christa, la faptul că suntem invitate să stăm în superbul apartament al patronului de la Parfum Joyeux, în casa lui, purtând haine de firmă, singure, de capul nostru, acum că madame, sora lui, a întins-o. Nu înţeleg cum poţi fi atât de calmă.

- Nu sunt calmă în sufletul meu, începu Christa să se bâlbâie, ca de obicei când era supărată. Doar că nu-mi arăt sentimentele aşa cum faci tu.

Barbara se ghemui mai bine pe sofa, ca o superbă pisică leneşă.

- E ceva foarte puternic şi fascinant la Stephen, nu eşti de acord?

- Ba da, sunt, dar... şi se opri, deznădăjduită. Cum putea să explice Barbarei sau oricui altcuiva ce simţea despre viaţă şi despre oameni, mai ales despre acest bărbat? Bineînţeles că-l găsea fascinant. L-ar fi servit cu toată inima până la capătul zilelor. Dar era atât de diferită de Barbara, care s-ar fi dat şi peste cap ca să obţină ce voia. Ea ar fi acceptat întotdeauna cu resemnare ceea ce i-ar fi hărăzit soarta. Banii n-ar fi intrat în calculele ei, deşi era de acord că trebuie să fii totuşi realist în zilele astea. Dar să crezi că cineva ca Stephen Harrimay s-ar uita la cineva de condiţia lor era o nebunie.

O văzu pe Barbara privind pe sub genele ei angelice şi zâmbind enigmatic:

- Stiu exact ce-ţi trece prin cap, îngeraş, murmură ea. Tu eşti întotdeauna foarte sensibilă, iar eu nu sunt. Ei bine, scumpete. nu încerca să mă faci să fiu ca tine, pentru că nu vreau şi nu voi fi aşa. M-am îndrăgostit de el şi o să fac tot ce pot ca să pun mâna pe el.

- Să pui mâna pe el? şopti Christa.

- De ce nu? Mi-a spus deja că sunt frumoasă, îl interesez, şi în plus de asta e burlac. Ia vezi ce iese din combinaţia asta.

- Eşti într-adevăr un pic nebună, şopti Christa.

- Dar o nebună încântătoare, trebuie să recunoşti.

- O, Barbara mă îngrozeşti. Nici măcar nu mă pot certa cu tine. Stiu că mie mi se întâmplă întotdeauna ce e mai rău, dar nu vreau să suferi şi presimt că aşa o să se întâmple. Nu-mi vine să cred că, dacă domnul Harrimay a fost atât de generos faţă de noi şi că sora lui ne-a lăsat să stăm aici, asta înseamnă pentru tine că-l interesezi şi-n alt sens. Nu crezi că vezi lucrurile un pic prea în roz?

- Draga mea, întotdeauna vezi lucrurile în negru, râse Barbara.

- Ba nu! îşi scutură ea capul cu mândrie. Sunt doar cu

picioarele pe pământ, atâta tot.

- Nu crezi că se simte atras de mine?

- Sunt sigură că da. Eşti extrem de frumoasă şi toţi bărbaţii întorc capul după tine. Dar Stephen Harrimay e un sculptor care te priveşte cu ochi de artist, ceea ce nu înseamnă că e îndrăgostit de tine.

Barbara se lăsă pe spate pe sofa, pufăind din ţigara pe care o ţinea între degetele ei delicate.

- Ei bine, zise ea reflectând, aşa ceva nu e posibil.

- Chiar aşa? protestă Christa.

- Aşteaptă şi ai să vezi.

Christa fu bucuroasă că Yvette apăru chiar atunci cu cafeaua şi cu câteva cornuleţe, într-un serviciu impecabil.

- Toarnă-mi nişte cafea neagră, zise Barbara cu vocea ei galeşă.

Christa se grăbi s-o facă atentă.

- Sunt sigură că Yvette e ocupată. Lasă că-ţi torn eu.

Yvette se îndepărtă cu buzele strânse. Mademoiselle Christa era charmante, încântătoare, dar cealaltă nu, departe de aşa ceva. Auzi, să-i toarne ea cafeaua!

Christa încercă să-i distrag' Barbarei atenţia de la Stephen şi începu să vorbească despre sănătatea ei.

- Cum te simţi cu adevărat? Te mai doare capul?

- Mă simt normal, zise Barbara dând la o parte bucla de păr des de pe frunte şi-i arătă Christei o dâră subţire şi roşie, care era o cicatrice. Doctorul a zis că o să se facă destul de albă şi că dacă o să-mi pot permite într-o zi, o să dispară cu totul printr-o operaţie estetică.

- îmi fac griji pentru tine, draga mea. Nu trebuie să faci nici un fel de efort acum, până nu te înzdrăveneşti din nou.

Pentru prima dată Barbara se gândi cu adevărat la prietena ei.

- Ai fost foarte dulce cu mine. Mulţumesc, Chris.

- N-am făcut nimic. Şi apoi, gândeşte-te la tot ce ai

făcut tu şi mătuşa Cath ca să-mi faceţi viaţa mai bună.

- Trebuie să-ţi spun că mai degrabă te invidiez că lucrezi pentru el, zise Barbara, gândindu-se din nou la Stephen. Cât de des îl vezi? Ce crezi de fapt despre el?

Christa oftă. Nu avea prea multe să-i spună, în afară de faptul că era foarte bucuroasă să fie secretara lui, că el o aprecia şi că-i făcuse nemaipomenita ofertă de a lucra pentru el la Londra.

- Cred că e o idee grozavă să continui să rămâi în preajma lui. Asta înseamnă că poţi să creezi un fel de legătură între noi doi.

Oricât de tare ar fi ţinut Christa la prietena ei, asta era prea de
tot.

- N-am de gând să creez nici un fel de legătură între voi. Dacă Stephen Harrimay vrea să te vadă, n-are decât, dar nu prin intermediul meu.

Barbara îşi bău cafeaua.

- Dar ce te-a apucat? Pari destul de supărată. Aproape că-mi vine să cred că eşti un pic geloasă.

- O, Barbara, hai s-o lăsăm baltă şi să ne facem planuri pentru weekend! exclamă ea la capătul răbdării.

Dar Barbara nu avea planuri care să nu-l includă şi pe Stephen. Christa tăcu. Chiar nu voia să se gândească în felul acesta la el. Barbara o făcuse să se întrebe dacă nu cumva era geloasă, da, dacă nu era oare geloasă pentru prima dată în viaţa ei pe frumoasa Barbara.

Aproape că se bucură când Barbara se plânse de o durere de cap adevărată şi se retrase în camera ei ca să ia o aspirină şi să se întindă. Dacă lucrurile vor continua să meargă la fel de rău ca până acum, o să-i pară rău că au profitat de generozitatea lui. încercă să se liniştească scriindu-i o scrisoare lungă mătuşii Cath, în care îi spunea cât de bine îi merge Barbarei şi că aveau de gând să mai

rămână la Paris, acum că au amânat rezervările de la Dieppe.

O oră mai târziu, Stephen se întoarse acasă.

Nu avusese intenţia să-şi petreacă seara cu ele. De fapt, se gândea că mersese cam prea departe cu generozitatea şi că fetele ar fi putut să se descurce de acum singure. Julia, care nu fusese de acord să le invite, era probabil destul de supărată pe el.

Ce-l făcuse oare să exagereze? Cu siguranţă, nu faptul că micuţa Christa îi era indispensabilă la birou. Nu, era în mod deosebit frumuseţea exotică a Barbarei ceea ce-l atrăgea, nu atât ca bărbat, ci ca sculptor. Mult timp fusese prea ocupat că să se mai ocupe de sculptură, dar când o văzuse la spital cu bandajul acela alb pe cap, care o făcea să arate ca o măicuţă, simţea că-l mâncau degetele să modeleze în lut perfecţiunea acelui cap.

Cumpărase materialele care îi trebuiau şi acum era gata să se apuce de treabă. Un prieten, foarte bun pictor, pe nume George Delacroix, avea un atelier într-o clădire înaltă de pe Montmartre. Ultimul bust pe care-l făcuse acolo fusese cel al tinerei pianiste. Prietenii săi se entuziasmaseră de o asemenea operă de artă şi nu înţelegeau de ce Stephen abandonase o carieră de succes ca artist ca să se apuce de afaceri. Trebuise să renunţe la pasiunea aceasta pentru care ştia că avea talent ca să se ocupe de afacerile familiei şi să-i crească averea. „Sunt un materialist, afirmase el, ceea ce înseamnă că nu sunt un artist în adevăratul sens al cuvântului, căruia puţin îi pasă de bani, pentru că arta e pe primul loc.“

însă dorinţa de a-i sculpta chipul crescuse de fiecare dată când o văzuse pe Barbara. Se gândise să-i ceară să-i pozeze a doua zi după-amiază, după ce va fi petrecut dimineaţa la birou, cu Christa. Stephen trebuia să se

întâlnească în seara asta cu George, dar acesta îl sunase la birou în ultimul moment să-i spună că nu putea veni din cauza ulcerului de care suferea de un timp, aşa că se hotărî să le invite pe cele două fete la o cină în oraş.

Yvette adusese băuturile şi cei trei stăteau de vorbă în salon, când Stephen le făcu invitaţia. Christa prinse imediat privirea de avertizare pe care Barbara o aruncase în direcţia ei. Ştiu pe loc că, Barby voia să inventeze o scuză să rămână acasă. în mintea
Barbarei, doi inşi erau destui la o întâlnire, iar trei erau deja prea mulţi. Mai ales în seara aceasta când avea ocazia să meargă singură în oraş cu fascinantul Stephen.

Christa întoarse capul, ca ei să nu vadă dezamăgirea din ochii ei. Inima ei tresărise la ideea de a petrece o nouă seară în oraş cu el, dar nu era inconştientă, ştia ce simţea Barbara. La urma urmei, ea avusese seara ei în oraş cu el, în timp ce Barbara zăcuse în spital... Era rândul lui Barby acum.

Christa auzi vocea lui plăcută:

- Ce v-ar plăcea în seara asta? Să luăm cina în Bois de Boulogne sau să mergem cu maşina în afara oraşului, la o fermă încântătoare pe care o ştiu, unde se face un grătar delicios? Sau am putea merge la un dance show unde putem să dansăm şi să luăm şi masa. Deşi n-am fost întotdeauna de părere că mâncarea e la fel de bună în toate restaurantele astea.

- Totul sună atrăgător, zise Barbara cu o voce plină de nerăbdare.

- Vă rog să mă scuzaţi, zise Christa cu o voce calmă, dar eu nu pot veni... Am o durere groaznică de cap. Cred că e din cauza căldurii.

- Nu se poate, începu Stephen.

- O, ştiu cum se simte Christa când are o „migrenă“, îl

întrerupse Barbara repede. Nu trebuie să iasă în oraş. Numai dacă nu te deranjează să ieşi doar cu mine, Stephen.

El le ceruse să nu-i mai spună „domnule Harrimay“. Nu-i plăcea formalitatea, deşi Christa continua să i se adreseze aşa cu stricteţe la birou, lucru pentru care îi era recunoscător.

Se uită gânditor la cele două fete. Ca de obicei, fizicul Barbarei îi dădea fiori, dar încă o dată, nu ca bărbat, ci ca artist. în Grecia antică ar fi putut fi o zeiţă. Era scânteietor de frumoasă în seara aceasta, îmbrăcată într-o rochie nouă, albastru-argintie, în stil chinezesc, cu jupă scurtă, dreaptă. Ce mai, era visul oricărui pictor sau poet. Aproape că trebuia să facă un efort ca să-şi ia privirea de la ea ca să se uite la Christa.

Barbara o făcea pe biata Christa să arate ştearsă. Dar omul profund din Stephen, cel pasionat de natura umană, de filozofie şi chiar de metafizică, pe care o studiase cu interes când fusese la Oxford, era mental mult mai interesat de Christa decât de prietena ei. Preţuia foarte mult paloarea tenului ei, subţirimea ei, ochii atât de căprui şi ciudat de trişti, adânci ca un lac de munte. Ce se ascundea în spatele ochilor ăstora? se întreba el. Ce sentimente, ce pasiuni? De când lucra pentru el,,, îşi dăduse seama că era o fată puternică şi foarte hotărâtă. Reprezenta tipul feminin al fragilităţii şi al blândeţii. Dar nu era nimic fragil în ea. Era sigur că într-un moment de pericol fizic sau mental, Christa putea să fie tare ca oţelul. Asta îl fascina. Era atât de diferită de prietena ei, a cărei frumuseţe tulburătoare se afla acolo, în faţa lui, palpitând de viaţă. Dar nimeni nu ştia ce voia Christa, sau dacă voia într-adevăr ceva. Oare iubise vreodată? Părea că se temea de dragoste, de pasiune.

Stephen îşi imagina că un bărbat lipsit de inimă şi de scrupule ar putea încerca să facă dragoste cu ea, doar ca să-i testeze reacţiile. S-ar fi putut foarte bine ca în adânc, să descopere un foc ascuns, care o dată aprins, ar arde cu mai multă pasiune decât ar fi dovedit vreodată Barbara.

Gândurile astea îi treceau vag prin cap, cuprins de satisfacţia artistică de a-i face Barbarei o sculptură bună. în acelaşi timp, nu ţinea în mod deosebit să petreacă o seară singur cu ea. Nu era dornic să flirteze cu ea, deşi era foarte conştient că ea asta urmărea. Era prea deştept ca să creadă că migrena Christei era adevărată. Se hotărî să vorbească deschis.

- Sunt sigur că vrei să dai dovadă doar de foarte mult tact, crezând că nu vreau să ieşim în trei, Christa, zise el cu un zâmbet luminos, dar nu e cazul, pentru că m-aş simţi mai mândru să ies în oraş cu două fete atât de atrăgătoare, de fiecare braţ.

Christa începu să spere din nou. Oare ar fi putut, ar fi îndrăznit să accepte, fără s-o supere pe Barbara?

Tenul ei se îmbujoră şi el văzu asta. Ce diferit arăta, se gândi el, când reacţionează aşa. Dar oare ce se întâmplase cu ea în seara aceasta? Nu mai arăta aşa de drăguţă ca de obicei. Părul ei nu avea nici o formă, pieptănat aşa pe spate. Apoi se strâmbă amintindu-şi că o certase pe biata fată pentru părul ei nestăpânit, ca al Dorellei. Se chinuise să-l pieptene cum vrusese el, chiar dacă nu-i stătea bine. Se simţi dintr-o dată plin de remuşcări pentru comportamentul lui prostesc şi o privi cu foarte multă simpatie.

- Nu-i aşa? insistă el. Nu vrei să uiţi de durerea de cap şi să vii cu noi?

însă între timp Barbara îi aruncase Christei o privire şi mai insistentă şi ea trebuia să se sacrifice, refuzând cu

hotărâre invitaţia lui Stephen.

Cei doi plecară împreună, Barbara privind în jurul ei triumfătoare şi emoţionată.

Christa îi privi urcând în maşina lui şi se pregăti să înfrunte o seară de singurătate. Nu că s-ar fi supărat să stea singură, sau că i-ar fi purtat pică Barbarei pentru seara încântătoare pe care avea s-o petreacă alături de el. Dar nu ar fi fost om dacă n-ar fi jinduit să meargă şi ea cu ei. Ce norocoasă era Barbara că putea să cineze cu el, să se bucure de bucatele şi de vinul pe care le alegea el, să se bucure de Paris, alături de el. Toate fetele de la birou erau nebune după el. Christa parcă le auzea vorbind extaziate despre el şi le dădea dreptate. Dar pentru ea, era la fel de sus ca o stea, la care nu va putea niciodată să ajungă. Purtarea Barbarei o îngrozea. Era o nebunie aşa de mare să-şi închipuie că pentru el va fi mai mult decât o fată încântătoare, rănită într-un accident şi pe care o ajutase ca prieten.

Christa nu ştia ce să facă în seara aceasta. Până la urmă se hotărî să meargă la culcare, dar nu putu să adoarmă cu nici un chip. în cele din urmă se ridică din pat, luă din bibliotecă un roman franţuzesc şi încercă să citească ajutându-se de un dicţionar. Credea că n-ar fi rău să înveţe puţină franceză, deşi s-ar putea să n-aibă nevoie de ea în biroul de la Londra.

Din când în când rămânea cu privirea pierdută în gol, gândindu-se la el şi la plăcerea de a lucra pentru el sau măcar pentru întreprinderea lui, atunci când se va întoarce la Londra. Va fi minunat, în loc de rutina aceea apăsătoare de sclav de la Golling & Nash. Dar ce va face Barbara, fiindcă va trebui să meargă singură să lucreze acolo de aici înainte. Numai dacă Stephen n-ar putea să-i găsească şi ei o slujbă la el.

Christa de-abia aţipise când Barbara dădu buzna în dormitor. Aprinse lumina şi fără nici un fel de delicateţe faţă de prietena ei, se trânti pe pat.

- Bună, te-ai întors, începu Christa somnoroasă, apoi se opri văzând chipul Barbarei. Nu mai radia de fericire. Ochii el scoteau fulgere, iar buzele i se strânseseră de supărare. îşi scoase mănuşile şi le aruncă supărată pe patul alăturat, lângă Christa.

- Deci aşa! zise ea cu o voce întunecată.

Christa se frecă la ochi.

- Nu te-ai distrat bine? începu ea din nou. De data asta, Barbara o întrerupse furioasă.

- Nu, nu m-am distrat.

- Dar de ce?

Barbara se aşeză pe marginea patului şi începu să-şi desfacă nasturii de la haină.

- Pur şi simplu nu m-am simţit bine, atâta tot.

- Dar nu înţeleg cum, singură cu el, în Paris, zise Christa neîncrezătoare.

- Nu e uman, bufni Barbara. E doar o maşină rece!

- Barbara! protestă Christa cu un hohot de râs. Vorbeşti serios?

Barbara roti împrejur ochii ei superbi.

- O, nu mă aştept să înţelegi. Şi tu eşti un sloi de gheaţă. Christa se trezise de-a binelea şi se întristase. Era obişnuită cu scenele prietenei ei. Chiar şi mătuşa Cath recunocuse că draga ei fiică era uneori cam rasfăţată şi necontrolată.

- Barbara dragă, zise Christa încet, de ce spui una ca asta? Stii bine că nu sunt aşa.

- îţi ascunzi sentimentele atât de bine că s-ar zice că nici nu ai aşa ceva. Eu nu cred că le ascund pe ale mele. I-am arătat ce simt când am ieşit cu el în seara asta şi n-a

mers, pur şi simplu n-a mers. A ieşit mai degrabă contrariul.

Christa se înroşi. Acum înţelegea.

înainte ca ea să spună ceva, Barbara începu o poveste lungă pe care o ascultă cu îngrijorare sporită. Barbara recunoştea că el făcuse tot ce-i stătuse în putinţă ca să-i ofere o seară minunată. O, da..., cinaseră în acelaşi restaurant mic şi splendid în care o dusese pe Christa. Masa fusese delicioasă, iar el fermecător. După aceea el, sugerase că ar putea merge în cel mai nou şi mai popular club. Ea acceptase entuziasmată. Sampania cursese în valuri şi au dansat până târziu.

Dar el a fost atât de politicos, atât de corect. N-a renunţat nici măcar o dată la atitudinea lui distantă, se plânse ea cu amărăciune. Până şi când dansau, o ţinea de parcă îi era teamă să nu se spargă. Vorbise tot timpul, iar ea trebuise să asculte, dar pe ea n-o interesa deloc conversaţia asta serioasă despre Paris şi oamenii de aici. Se plictisise. Se plictisise şi rămăsese dezamăgită.

- Mi-a făcut câteva complimente despre felul în care arăt şi în care dansez, dar ai fi crezut că nu e făcut şi el din sânge şi carne ca ceilalţi. Barbara continua cu obrajii în flăcări, cu privirea plină de resentimente. Si când am sugerat să vină aici să bem ceva şi să ne spunem noapte bună, a refuzat. Nici măcar nu mi-a sărutat mâna. Singurul lucru pe care l-a făcut a fost să mă roage să pozez pentru el la atelier mâine, la ora trei. Dar o să-i spun că nu e om!

Sentimentele Christei erau confuze. Era o păcăleală, se gândea ea. Stia foarte bine ce zăcea în mintea Barbarei. Voise să-l facă pe Stephen nebun după ea şi să încheie seara cu o îmbrăţişare pasionată şi cu promisiunea că va urma mai mult de atât. Probabil că nu se mai purtase în stilul ei obişnuit, artificial şi languros, ci mult mai călduros, ca o fată foarte atrasă de bărbatul cu care îşi petrecea

seara.

Christa nu-l cunoştea pe Stephen bine, dar îl înţelegea mai bine decât va putea vreodată Barbara. îşi aminti de seara pe care o petrecuse cu el. Şi pe ea o întrebase dacă vrea să danseze, dar fusese bucuros când ea refuzase. Lui nu-i plăcea să danseze. Preferase să-i arate Parisul noaptea, iar ei îi plăcuse să-l vadă în compania lui. îi făcuse plăcere fiecare cuvânt pe care îl rostise şi ultimul lucru la care s-ar fi aşteptat atunci ar fi fost ca el s-o sărute sau s-o atingă măcar.

Se uita tristă la prietena ei.

- O, Barbara dragă, de ce n-ai putut să te bucuri de ce ai? Ti-am spus doar să nu te aştepţi să se îndrăgostească de tine.

Barbara sări în picioare.

- Te înşeli. O să se îndrăgostească de mine. O să-l fac eu!

- Barby, eşti nebună, nu poţi să faci un asemenea om să se îndrăgostească de tine.

- Ba pot. Am făcut atâţia să moară după mine, ştii doar. Aminteşte-ţi numai de doctorul care m-a tratat anul trecut. A refuzat să continue tratamentul pentru că spunea că dacă ar face-o s-ar îndrăgosti de mine.

- Ştiu, ştiu că-i atragi pe bărbaţi. Şi Stephen crede că eşti frumoasă. Ti-a cerut să pozezi pentru el, nu? Dar tu te aştepţi la prea mult.

Spre marea surpriză a Christei, Barbara izbucni în lacrimi. Rareori o văzuse plângând până atunci. De obicei era atât de rece şi de stăpână pe sine...

- Sunt moartă după el. Nu pot să suport ideea... Pur şi simplu sunt nebună după el, plânse ea.

Christa se sperie, se aşeză lângă ea şi-i puse un braţ în

jurul umerilor.

- O, draga mea, te rog, nu mai fi supărată. Nu suport să te văd aşa. E o prostie. îl cunoşti de atât de puţin timp. El trăieşte într-o altă lume, diferită de a noastră. Trebuie să fii realistă.

- Nu-mi pasă de timp. îl cunosc. El e tot ce vreau pe lumea asta. Pentru mine a fost dragoste la prima vedere.

- Trebuie să-i dai timp, începu Christa, deşi în sufletul ei nu era convinsă că asta trebuia să spună, şi nici că dorea cu adevărat ca el să răspundă la dragostea ei. Barbara nu era genul de fată care să-l facă fericit şi nici el pe ea, deşi avea banii şi poziţia pe care ea le dorea.

Barbara o împinse la o parte.

- Tu nu înţelegi. Tu n-o să te îndrăgosteşti niciodată de cineva la prima vedere. Eşti la fel de rece ca el.

Christa se ridică. Dorinţa ei sinceră de a o consola dispăru ca prin farmec.

- Nu sunt rece şi nu cred că ai dreptul să spui că Stephen e. Mi se pare o prostie. Barbara era surprinsă. Niciodată Christa nu-i mai vorbise atât de prietenos.

- Ai dreptate. Ai obţinut o slujbă în biroul lui de la Londra şi o să continui să-l vezi. E normal să fii aşa de mulţumită de viaţă. Poate îţi închipui că eşti genul lui. Ti-a plăcut întotdeauna să stai cu nasul în cărţi şi să discuţi despre lucruri care pe mine mă plictisesc.

- Acum eşti de-a dreptul ridicolă. Ştii prea bine că nu cred că sunt genul lui. Cred că nici una dintre noi nu e. Dar nu te porţi aşa cum eu n-o să mă port niciodată, pentru că e o plăcere să te privească cineva şi nici el nu face excepţie.

Barbara îşi schimbă atitudinea, luă mâinile Christei într-ale ei şi ridică spre ea nişte ochi înlăcrimaţi, atât de frumoşi şi plini de suferinţă, că ar fi muiat şi o stâncă.

- îmi pare rău, Chris, mă port ca o proastă. Tu eşti

întotdeauna aşa de bună cu mine. Pur şi simplu am fost foarte dezamăgită în seara asta. Cred că ai dreptate. Vreau prea mult. Mâine, la atelier, mă voi purta altfel, voi fi mai distantă şi o să-i trezesc interesul. O să-l fac să moară după mine, ai să vezi Chrissie dragă. Dă-mi binecuvântarea ta şi spune-mi că mă înţelegi, chiar dacă nu poţi să simţi ceea ce simt eu.

Christa încercă, dar cuvintele i se opreau în gât. Nu voia ca Barbara s-o acuze mereu că nu avea sentimente, doar pentru că era mai reticentă din fire. Dumnezeule, ce ar zice Barby dacă ar afla că şi ea tindea la el la fel de mult ca ea. Doar că ea nu avea orgoliul şi siguranţa de sine a Barbarei. Niciodată nu i-ar fi trecut prin minte că Stephen ar putea fi atras de ea.

Până la urmă, Christa trebuia desigur s-o consoleze pe Barbara. O ascultă mai mult de o jumătate de oră punând la cale planul ei de bătaie ca să-l cucerească pe Stephen.

în cele din urmă, se simţi foarte deprimată. Deprimarea ei nu avu darul să dispară a doua zi, la birou, când află că rolul ei aici luase sfârşit. Miss Maydew se întorsese. Stephen însuşi i-o spusese, când se duse cu scrisorile să le semneze, la patru jumătate în după- amiaza aceea.

îi întinse o foaie de hârtie care era, spre surpriza şi stânjeneala ei, un cec frumos.

- O, nu, începu ea, roşie în obraji.

Dar el o întrerupse.

- Ba sigur că da. Aţi venit cu generozitate în ajutorul meu. Vă rog să acceptaţi. Mâine dimineaţă miss Maydew se va întoarce la serviciu, iar dumneavoastră o să puteţi să petreceţi vacanţa pentru care aţi venit aici. Dar să ştiţi că o să-mi lipsească eficienţa dumneavoastră. Miss Maydew e o fată de treabă, dar face mult zgomot pentru nimic. Ăsta e principalul ei defect. Dar dumneavoastră niciodată. Aveţi un temperament liniştit şi are un efect liniştitor asupra

mea, să ştiţi.

Christa râse în aparenţă, dar îşi muşcă buzele. Dar nu putea să-i spună cât de mult avea să-i lipsească slujba ei de aici. Rosti timidă:

- Dar aţi vorbit serios atunci despre... despre posibilitatea de a lucra pentru dumneavoastră la Londra?

- Nu pentru mine personal, ci pentru managerul meu, Tom Davis. De fapt chiar adineauri am vorbit cu el la telefon despre acest lucru. Zicea că are o grămadă de candidate la slujba asta, dar că nu foarte multe sunt eficiente sau de încredere şi că ar fi foarte încântat să vă ia la el. Secretara lui personală se căsătoreşte. Toate fac asta cu timpul, adăugă el râzând.

- Eu nu, zise ea fără să se poată abţine.

Stephen, care stătea la fereastra biroului lui foarte modern, recent construit, îi aruncă o privire amuzată.

- O, mă aştept să faceţi şi dumneavoastră la fel, în timp, zise el.

- Mă îndoiesc, zise ea. Oricum, promit să fac tot posibilul pentru domnul Davis.

- O să vă placă firea lui. E un om încântător, un scoţian. Ai lui au venit la Londra din Edinburgh când era mic, aşa că nu are accent. Are vreo treizeci de ani şi nu e căsătorit. E foarte popular cu sexul opus şi un pianist amator. Nu cântă în genul Felisei Markell, ci jazz sau ceva mai antrenant. Tocmai a compus o melodie care a avut un succes răsunător. E exact opusul meu; iese cu fetele în oraş şi dansează nebuneşte până dimineaţa. Uneori, râse Stephen, mă întreb de ce nu se căsătoreşte, zise el.

Christa ascultă doar pe jumătate elogiul acesta despre persoana pentru care avea să lucreze. Se gândea la Barbara şi la întâlnirea de aseară, care fusese un fiasco total în opinia Barbarei.

Christa ştia că Stephen tocmai se întorsese de la atelier

să semneze scrisorile. Nu era îmbrăcat elegant ca de obicei, ci cu pantaloni sport, tricou şi jachetă, ca un artist.

- Cum a fost la atelier? întrebă ea cu timiditate.

El se aşeză la birou.

- O, foarte bine. Barbara e un model excelent. Nu se mişcă deloc. Nu ca Felise, adică domnişoara Markell, care nu putea sta nemişcată nici două minute când mi-a pozat.

- Cât timp vă trebuie să sculptaţi capul Barbarei?

- Nu cred că voi avea timp să-l termin înainte ca voi să părăsiţi Parisul, dar cred că o să-l iau cu mine la Londra şi o să-l termin acolo.

Ea ardea de curiozitate să afle cum merseseră lucrurile de data asta şi dacă Barby se purtase altfel, dar se abţinu să întrebe ceva. îi mulţumi din nou pentru cec şi se îndreptă spre uşă. înainte să ajungă acolo Stephen îi ură:

- Distracţie plăcută diseară pentru amândouă. Maşina vă stă la dispoziţie. Eu n-o să vin diseară la cină, pentru că miss Markell dă o petrecere pentru o tânără violonistă iugoslavă, care a reuşit să scape de Cortina de Fier, dar o să ne vedem mâine. Câte zile de vacanţă v-au mai rămas?

- Aproape o săptămână, dar o să plecăm desigur mult mai înainte să se întoarcă doamna Roche. Nu cred că trebuie să mai profităm de ospitalitatea dânsei sau de a dumneavoastră.

El se uită la ea cu un zâmbet de mulţumire.

- Nu e nici o grabă. Sora mea n-o să se întoarcă până miercuri.

- O să plecăm până atunci, insistă ea.

- Nu trebuie să ne luăm la revedere de pe acum, zise el zâmbind din nou.

Christa se gândi cu părere de rău că n-o să mai lucreze pentru el, dar încerca să se consoleze cu ideea că era dreptul domnişoarei Maydew să se întoarcă la slujbă. Avea un sentiment ciudat că ceva se terminase, că rămăsese pe

dinafară, de parcă ea şi Barbara nu ar mai fi avut deodată nici o importanţă pentru el.

Fără ca ea să-şi dea seama, el observă cu multă atenţie schimbarea de expresie de pe chipul ei palid. Ca de obicei, tristeţea neobişnuită din ochii ei mari făcu să-i bată inima. El simţea sentimentele celorlalţi şi era convins că era o fată singură, oarecum neadaptată în competiţia aceasta acerbă, care era viaţa, închisă în sine, uneori prea misterioasă, prea ciudată. Personalitatea ei îl intriga şi-i stârnea interesul, deşi timiditatea ei putea să aibă asupra lui efecte iritante. Câteodată îi venise s-o prindă de umeri şi s-o zgâlţâie, spunându-i: „Nu mai face faţa asta. Nu mai fi atât de sensibilă, de generoasă şi de altruistă. Astea sunt nişte calităţi minunate, dar viaţa e dură şi trebuie să lupţi dacă vrei să reuşeşti, dacă nu vrei să dai greş...“

Da, i-ar fi plăcut să-i spună ceva de genul ăsta. Ce enervant că rezistase fără să-şi dea seama dorinţei de a o proteja, de a avea grijă de ea, de a-i ţine lecţii! Cât despre frumosul ei păr auriu şi strălucitor, acum neted, bine pieptănat pe spate şi ţinut cu o banderolă lată, nu-i plăcea deloc.

- De ce purtaţi banderola asta lată? Nu vă vine bine.

Ea se făcu stacojie la faţă.

- Dar mi-aţi spus că preferaţi să-l prind la spate. Mi-aţi spus...

El îşi aminti încă o dată ce-i spusese şi de ce. Era supărat pe sine însuşi că permitea ca felul în care arăta să-l afecteze atât şi aproape că se răsti la ea.

- Da, dar nu trebuie să daţi atâta importanţă la tot ce spun eu. Am prostul obicei să fac observaţii nelalocul lor despre părul dumneavoastră şi să merg prea departe cu sinceritatea. Faceţi-l să vă stea la fel ca atunci când v-am invitat în oraş. Arăta fermecător.

- Atunci tocmai venisem de la coafor. Era aranjat,

începu ea şi inima îi bătu tare în piept, iar genele îi tremurară. Arăta ca o nimfă în pericol. Nimeni nu putea să-i spună nimic fetei ăsteia.

- Luaţi totul şi pe toată lumea prea în serios.

Atunci, Christa se făcu albă ca varul.

- îmi pare extraordinar de rău.

Dacă el avusese un răspuns gata şi pentru asta, ea nu-l mai auzi pentru că fugi din birou şi închise uşa în urma ei.

Stephen mototoli scrisoarea pe care tocmai o semnase, apoi scoase un pachet de ţigări din buzunar şi îşi aprinse încruntat bricheta. Dar ce naiba îl interesa pe el cum îşi prindea Christa Coombe părul? De ce naiba trebuise să se implice cu ea şi cu emoţiile ei? Nimeni nu putea să-i spună ceva unei fete atât de sensibile. Ar fi vrut să nu fi avut deloc de-a face cu ea după accident. Pe nesimţite, Christa i se strecurase îngrijorător de mult în suflet. Nu-i de mirare că Julia şi Felise îl credeau puţin dus cu pluta. Cum dracului de-l tulbura aşa de tare o fiinţă atât de măruntă, de nesemnificativă? Iar prietena ei Barbara, era o ameninţare. Nu avea de gând să-i spună Christei, dar regreta amarnic faptul c-o invitase în oraş sau că începuse să facă bustul acela. Era frumoasă ca un înger, dar n-avea nimic îngeresc în ea. I se părea plictisitoare, vorbea prea mult şi despre nimic important. Era lacomă şi egoistă şi n-ar fi fost bărbat dacă nu şi-ar fi dat seama că ţintea să pună mâna pe el. Nu voia să aibă nimic de-a face cu o fată ca Barbara. Desigur, nu contesta frumuseţea ei caldă şi senzuală. Era diavolesc de atrăgătoare pentru un bărbat, fie şi numai din punct de vedere fizic.

Se bucurase numai parţial de cele două ore pe care le petrecuse cu ea la atelier. Fusese mai puţin dominatoare ca în seara trecută. Simţise că-l inspira pe artistul din el, dar odată plecat de lângă ea, nu se mai gândise la

frumoasa fată. De prietena ei mai puţin frumoasă ca ea îşi amintea când nu erau împreună. Christa îl interesa într-un alt mod, mai profund, mai tulburător.

în cele din urmă, se hotărî să nu se mai gândească la fetele astea, să se bucure de concertul pe care îl organiza Felise în seara aceea şi să fie mai drăguţ cu ea ca de obicei. Felise era o prietenă veche, aproape la fel de frumoasă ca Barbara, mult mai talentată şi mai plăcută decât ea. Acum Felise era fata cu care ar fi putut să se căsătorească.

Dar, ca de obicei, numai gândul de a se căsători îi dădea fiori. Nu, căsătoria nu era de el. Niciodată nu va mai fi o altă Dorella în viaţa lui.

înainte să plece de la birou primi mai multe telefoane importante, printre care şi unul de la Julia care îi spunea că totul mergea bine la fabrică şi că era hotărâtă să mai rămână acolo până vineri.

- Ce-ţi mai fac protejatele? întrebă ea cu un zâmbet.

- O, foarte bine, răspunse el repezit. Or să plece înainte să te întorci tu.

- îmi pare bine să aud asta, replică ea sinceră, cu un hohot de râs.

Râsul acesta îl deranja. Şi deşi era ocupat până peste cap, nu putea să-şi scoată din cap expresia chipului Christei, când fusese urâcios în legătură cu părul ei. Se gândea că trebuia să-i spună un cuvânt amabil bietului copil înainte să plece.

Dar când intră în biroul ocupat de obicei de miss Maydew şi de altă secretară, i se spuse că domnişoara Coombe plecase mai înainte.

Continua să se gândească la ea cu remuşcare. Sună la apartament în drum spre atelier, unde urma să doarmă o noapte, două. Avea destul timp înainte să se ducă la Felise.

Voia să bea ceva cu fetele, dar Yvette îi spuse că erau plecate în oraş, unde luau masa. Şi, mai adăugase Yvette cu o urmă de satisfacţie, cele două demoiselles anunţaseră că urmau să plece a doua zi, definitiv. Era prea cald pentru ele şi aveau de gând, până la urmă, să petreacă restul vacanţei la Dieppe, ziseseră ele.

Stephen rămase nedumerit. Ce le făcuse să-şi schimbe părerea? Ultima oară când o văzuse pe Barbara, păruse atât de copleşită de Paris şi de entuziasmată să rămână aici... Sigur că micuţa Christa organizase plecarea aceasta bruscă. El spera ca plecarea lor să nu se fi datorat faptului că o jignise pentru stupidul acela de păr.

Se simţi ridicol de îngrijorat toată seara.

Capitolul 5

Trei luni mai târziu, într-una din acele dimineţi calde de septembrie, când Londra arăta mai bine ca niciodată, Christa bătu la uşa pe care stătea scris D.T.W. DAVIS.

-Intră, se auzi o voce caldă care îi devenise familiară. N-o auzise niciodată sau nu intrase niciodată în acest birou, fără ca să se simtă norocoasă că primise slujba asta. Era o diferenţă de la cer la pământ faţă de munca ei de la Golling & Nash, după cum le spunea ea adesea mătuşii Cath şi Barbarei. Acolo parcă era o rotiţă angrenată într-un mecanism care funcţiona indiferent, la nesfârşit.

Aici, la Parfum Joyeux, miss Coombe era o persoană, demnă de consideraţie. Toţi se purtau drăguţ cu ea, de la şef până la ultimul angajat. Christa era secretara domnului Davis, cea mai importantă. Niciodată până atunci nu trăise un astfel de sentiment, cât de mic o fi fost el. întotdeauna se aşezase pe scaunul din spate, probabil şi din cauza prieteniei foarte strânse cu Barbara, care atrăgea toată atenţia, aşa că se obişnuise să treacă neobservată.

Acum, lucrurile se schimbaseră. Făcea treabă bună în biroul acesta plăcut, în care atmosfera părea impregnată de aroma liniştitoare a parfumului pe care o producea compania. Se ocupa de hârtii, stabilea întâlnirile de afaceri ale şefului ei, îndeplinea toate cererile acestuia şi-l ajuta să-i liniştească pe clienţii supăraţi, când stocurile de vânzare erau prea mici faţă de cerere.

Clădirea birourilor, situată într-o zonă centrală, avea acelaşi aspect nou şi elegant ca cel din Paris, ceea ce îi trezea mereu nostalgii. Pe rafturi moderne de sticlă erau aşezate sticle mari de parfum, mii de cutii de toate mărimile de culoare gri-argintiu, cu o floare roz, contrastantă, care reprezenta simbolul produsului.

Biroul personal al lui Tom Davis era la fel de îmbietor şi

de scump decorat. Deasupra biroului de lemn scoţian, bine lustruit, se afla o fotografie color, uriaşă, care reprezenta o expoziţie a firmei la Paris, de pe vremea când parfumul lor începuse să devină foarte popular. De cealaltă parte a încăperii se afla un tablou în care Stephen Harrimay stătea lângă o ducesă care deschisese un magazin nou pentru el, la Cannes.

Ori de câte ori intra în încăperea aceea, ochii ei se opreau pe tabloul acesta. Nu putea să-şi scoată din minte trăsăturile acelea puternice, destinse, bine cunoscutul lui zâmbet. Era îndrăgostită fără scăpare de bărbatul acesta căruia îi datora noua ei condiţie socială şi materială. Dragostea ei era atât de pasionată, încât simţea uneori că e de nesuportat, ceea ce o îngrozea.

îl văzuse foarte puţin de când se întorsese la Londra. O dată în iulie, deloc în august şi a doua oară luna asta. El locuia acum în apartamentul lui londonez şi lucra împreună cu Tom la deschiderea unei filiere noi, la Edinburgh. Ultima oară când Stephen venise la Londra, Christa trebuise să-i facă rezervare la un vagon de dormit.

îl vedea des acum, însă numai în probleme de afaceri, niciodată în oraş. Dar ieri găsise timp să vorbească amândoi, pe un ton mai puţin formal. Ea terminase de scris ce-i dictase el, iar Tom nu se afla în birou.

- Cum vă mai merge? o întrebă el.

Iar când ea îi răspunse că era extrem de fericită acolo şi că-i era veşnic recunoscătoare pentru şansa pe care i-o oferise, spusese în felul lui plăcut:

- Mă bucur foarte mult, draga mea. Arătaţi bine, mai împlinită decât acum câteva luni.

„Draga mea, îi zisese draga mea“!

Cuvintele astea erau obişnuite în astfel de ocazii, nu însemnau prea mult, dar Christei i se urca roşeaţa în obraji. Stephen îşi împinse scaunul înapoi şi rosti cu un zâmbet

amuzat:

- Apropo, părul vă stă foarte bine. Un stil diferit faţă de cel de la Paris, nu-i aşa?

Ea se înroşi şi mai tare şi râse nervos, zicând că se bucură că-i plăcea, că era frumos din partea lui că-i dădea o astfel de atenţie şi altele asemenea. Christa se simţea recompensată acum pentru toate acele momente de tristeţe pe care i le provocase la Paris, pe aceeaşi temă. Niciodată nu înţelesese ce-l făcuse să spună cuvintele acelea atunci, dar îşi dăduse seama că lui nu-i plăcea nici părul sălbatic pieptănat, nici buclele riguros întinse şi netezite, aşa că zilele astea se hotărâse să găsească o cale de mijloc. Salariul de acum îi permitea să meargă la un coafor bun. Se tunsese fran- tuzeşte, cu volum la spate şi cu un breton bine tăiat.

începuse să poarte haine de bună calitate, încercând să egaleze eleganţa şi simplitatea doamnei Roche. La birou purta întotdeauna costume sever croite, de culori închise şi nici un fel de bijuterie, în afară de cerceii de aur. Până şi Barbara o felicitase pentru felul în care arăta acum, iar mătuşa Cath îi spusese lucruri frumoase, cum ar fi: „întotdeauna am ştiut că micuţa mea Christa era făcută să devină o fată bine“.

Christa râdea, bineînţeles, dar simţea că graţie ultimelor evenimente din viaţa ei, se ridicase deasupra condiţiei de fiinţă nesemnificativă şi mai degrabă neajutorată.

Christa intră în biroul domnului Davis. Acesta vorbea la telefon, apoi comunică ceva prin interfon doamnei Brand, care se ocupa cu managementul reclamei.

Christa aştepta, cu un carneţel şi cu pixul în mână, încercând ca de obicei să-şi distragă privirea de la fotografia lui Stephen. Când îşi îndreptă privirea spre şeful ei, acesta era tot numai zâmbet. Tom Davis făcea pe toată

lumea să se simtă bine. Era un om jovial, înalt şi destul de predispus la îngrăşare, ceea ce-l făcea să arate mai în vârstă decât cei treizeci de ani pe care-i avea. Avea o faţă de copil, cu gropiţe în obraji, ca mai toţi oamenii graşi şi nu prea mult păr pe cap, ceea ce accentua şi mai mult trăsăturile lui copilăreşti. Dar avea o gură foarte frumoasă, ochi care zâmbeau mereu şi o voce extrem de plăcută. Era un bărbat pe care toată lumea îl plăcea instinctiv. Copiii şi animalele îl adorau, pur şi simplu. Dar în spatele figurii lui bonome se ascundea un om de afaceri foarte priceput şi neobosit. Stephen îi spusese o dată că Tam crescuse profiturile companiei cu cincizeci la sută în scurtul timp de când era directorul companiei.

Christa mai ştia câte ceva şi despre viaţa lui personală.

- Christa, obişnuia el să spună când se apropia ora prânzului, du-te la bar şi toarnă-mi o cola, te rog, cu multă gheaţă. Nu, nu gin, fără tărie la birou, ştii că asta e deviza mea. Aşa scumpete. Bea şi tu o cola cu mine şi povesteşte-mi totul despre tine.

Ea bea cu el, dar nu-i spunea nimic. Mai degrabă începea el să-i facă unele confidenţe. Stia totul despre suferinţele lui din dragoste. Era aproape la fel de amuzant ca el însuşi. Fetele frumoase îl fascinau şi de multe ori Christa trebuia să dea răspunsuri pline de tact despre absenţa domnului Davis.

- Pur şi simplu nu mă înţeleg, ofta el uneori. Nici o relaţie nu pare să dureze. La început şampanie şi flori, apoi după câteva luni, la revedere. Mă plictisesc aşa de uşor, Christa. Tu ce ai face în locul meu?

- Aş fi doar un pic mai precaută, domnule Davis. Uneori vă grăbiţi prea tare. Gândiţi-vă numai la toate florile pe care le-aţi trimis fetei aceleia sâmbăta trecută. Apoi luni, ciocolată. Până miercuri va crede că v-a dat deja gata.

Tom râse încet.

-Mi-e ruşine, dar ăsta sunt eu. N-ar trebui să mă ia în serios. Tu nu mă iei nu-i aşa?

- Păi, n-aş lua-o deloc în serios dacă mi-aţi trimite flori şi ciocolată, râse ea.

El se uită gânditor la ea.

-Te cred, simpatică mică ce eşti. Nimic nu pare să te mişte pe tine. De-asta eşti o secretară aşa de bună. Eşti la fel de puternică şi de nepătruns ca un sfinx.

îi spunea des că semăna cu un sfinx.

Era amuzant să lucreze cu domnul Davis, de-asta era sigură. Dar Christa intrase astăzi într-o nouă fază a relaţiei cu genialul ei şef. La ora obişnuită de cola, cum îi spunea el, o întrebă ce făcea la prânz.

-Nimic, mă gândeam să rămân la birou să mai lucrez, în caz că apare ceva.

Tom Davis îşi mângâie puţinul păr care îi mai rămăsese pe cap şi o privi printre genele lui bogate.

-Tu nu te gândeşti niciodată la altceva decât la muncă?

Ea se înroşi. Obiceiul ei de a se îmbujora îi trezea întotdeauna o simpatie părintească faţă de ea, dar el ştia foarte bine că începuse să se transforme repede într-un alt fel de simpatie. De trei luni de când lucrau atât de aproape, începuse să se gândească tot mai des la ea şi după ce pleca de la birou. Nu ştia de ce îl intriga atât personalitatea ei. Era o fată drăguţă, fără a fi strălucitoare, ca prietena ei care venise de câteva ori s-o ia. Barbara era superbă. Dar fuseseră atâtea fete superbe în viaţa lui, că începuse să obosească. Erau îngâmfate, superficiale şi plictisitoare. Era conştient că cele mai multe dintre ele voiau doar să tragă foloase de pe urma lui. Sticle mari de parfum, bilete la teatru, cadouri de sărbători, Tom era foarte generos cu femeile. Dar secretara lui era altfel. Până acum relaţia lor fusese strict profesională, dar acum

începea s-o privească mai îndeaproape. Pur şi simplu îi intrase în suflet. Era tot timpul atât de rezervată, de reticentă, de dedicată serviciului.

O dată o întrebase dacă are prieten, iar ea se înroşise şi clătinase din cap că nu. El rămăsese surprins. Era conştient că nu mai avea pe nimeni pe lume în afară de mătuşa şi de prietena ei şi că locuia într-o garsonieră de închiriat.

Era păcat ca o fată aşa de dulce şi de inteligentă ca ea nu are o casă a ei şi că nu se distrează deloc, dar n-o auzise niciodată plângându-se. Părea mulţumită să-şi petreacă timpul liber alături de familia Lane. Tom era curios să afle povestea întâlnirii lui Stephen cu cele două fete, la Paris. Probabil că Barbara fusese atracţia. Stephen îi spusese că fusese înnebunit să-i sculpteze bustul superb, dar, după câte spunea Christa, opera nu fusese niciodată terminată. Stephen n-avea timp de sculptură când era la Londra.

Tom nu credea că patronul lui era cu adevărat interesat de vreuna dintre cele două fete.

Ca toţi ceilalţi care-l cunoşteau pe Stephen şi pe sora lui, Tom îşi imagina că tânărul avea să se căsătorească, probabil, cu Felise Markell. Şi de ce nu? Era o fată frumoasă, talentată şi vădit îndrăgostită de el.

- Ce-ar fi să iei prânzul cu mine astăzi, aşa ca o schimbare? o întrebă Tom pe neaşteptate.

- O, domnule Davis, începu ea.

-Accepţi, nu-i aşa? continuă el zâmbind şi împinse actele într-un sertar, pe care-l încuie şi puse cheia în buzunar. Să zicem, într-o jumătate de oră, la Empress, ştii tu, localul meu preferat.

Nu-i dădu nici cea mai mică posibilitate să refuze. Dar ea îşi făcea mai multe griji pentru haine.

Acum trei, patru luni nu s-ar fi simţit în stare să facă

faţă unei asemenea invitaţii, dar acum era mult mai sigură pe sine. Domnul Davis era un gentleman adevărat şi se şoptea în birou că se înrudea cu un nobil pe care avea să-l moştenească.

Toate fetele de la birou îl adorau. Retrasă în colţul ei, Christa vedea cât de flatate erau când le adresa câte o privire sau un cuvânt de apreciere sau flirta un pic cu ele.

Când Christa păşi în restaurant se simţea flatată că lua masa cu şeful ei, dar nu se simţea totuşi în largul ei. Nu-şi făcea iluzii şi nu avea nici cea mai mică intenţie de a se număra printre cuceririle lui. Si apoi, nu voia să fie nevoită să părăsească Parfum Joyeux. Nu, de o mie de ori nu, fiindcă doar aşa era aproape de el, de ceea ce-i aparţinea lui, doar aşa putea să-l mai vadă din când în când.

Tom întârzie câteva minute, pentru care se scuză. Comandă un sherry pentru ea şi un gin pentru el. Christa se relaxă repede. El îi povesti cauza întârzierii lui, o fată, desigur.

- Ţi-o aminteşti pe roşcata aceea mică, a cărei mamă îmi tot scria că sunt un nemernic? M-am întâlnit cu ea când îmi parcam maşina. Doamne, ce greu e să găseşti un loc de parcare în Londra! Traficul de aici e infernal.

Christa îi zâmbi peste buza paharului. Tom se ştergea cu o batistă pe faţa lui bucălată şi roz, de copil. Mereu se plângea din cauza căldurii.

Un chelner le aduse două meniuri uriaşe.

- Comandăm acum? o întrebă el.

Christa lua de obicei o masă simplă în bistroul pe care-l frecventau cei mai mulţi dintre angajaţi. De data asta, totul era diferit. Restaurantul era plin de lume, iar meniul foarte bogat şi scump. Tom se purta cum nu se poate mai minunat. Spre sfârşitul mesei, o ajută să-şi dea jos haina şi mâinile lui se odihniră câteva secunde pe gâtul ei. Ea simţi cum o trage uşor mai aproape de el şi vocea lui se face

mai caldă.

- E minunat, Christa, zise el. Ar fi trebuit să facem asta mai demult. Timpul petrecut cu tine e mai plăcut decât orice pe lumea asta. Eşti o persoană adorabilă, micuţa mea secretară, chiar eşti.

Ea se trase încet de lângă el.

- Domnule Davis, începu ea.

- Nu s-ar putea să fiu „Tom“ când suntem împreună în oraş?

Culoarea de briliant care îl fascina atât îi acoperise chipul. Avea
cel mai frumos păr blond pe care-l văzuse vreodată la o fată, iar
bretonul ei de catifea îl subjuga. Nu părea să-şi dea seama cât de atrăgătoare este, nu era genul de fată care să atragă în mod conştient bărbaţii.

El continuă pe un ton mai serios.

- Deci, nu putem să renunţăm la formalităţi între noi?

- Nu cred c-ar fi înţelept.

- Dar cine vrea să fie înţelept?

- Dumneavoastră, şi încă foarte des. Mai ales dimineaţa, după ce v-aţi purtat neînţelept cu o seară înainte.

El îşi dădu capul pe spate şi râse scoţându-şi o ţigară din tabacheră.

- Ce sensibilă eşti!

- Nu în ultimul rând. Dar...

- Fără îndoială că inima are motivele ei o întrerupse el uşor. Spune-mi motivele pentru care vrei să ne adresăm unul altuia aşa formal şi când suntem singuri.

-Nu cred că are vreo importanţă, pentru că nu-mi închipui că vom ieşi aşa de des în oraş doar noi doi, zise ea cu o gropiţă în obraji.

El îşi scutură ţigara, trase o dată în piept, apoi se uită

la ea prin fumul gros.

- Deci nu ţi-a făcut plăcere să ieşi cu mine?

- Sigur că mi-a făcut plăcere. A fost minunat. Cred că e cel mai frumos restaurant în care am fost vreodată, zise ea privind cu interes în jurul ei la mulţimea de oameni din încăperea elegantă.

- Locul ţi se pare atrăgător, dar eu nu.

- Domnule Davis, glumiţi nu-i aşa?

- Repet ce am spus. Ţi-a plăcut masa, dar nu şi compania mea.

Christa se întoarse spre el şi-l privi cu ochii ei mari care lăsau să
se vadă atât de puţin din sufletul ei, fascinant de puţin.

- Dacă într-adevăr vreţi să ştiţi, chiar mi-a făcut plăcere să fiu aici cu dumneavoastră, zise ea. Sunteţi o gazdă minunată. Absolut fermecătoare.

- Minunată, fermecătoare. Cuvintele astea, le-ai spus doar aşa, sau chiar crezi în ele, micul meu Sfinx?

- Sigur că nu le-am spus doar aşa, râse ea.

- Pot să-ţi spun ceva Christa?

- Da, ce anume?

- Vreau să te aud că-mi spui Tom, nu domnule Davis.

- Bine. Tom, repetă ea cu supunere, râzând.

Mâna lui se întinse peste masă şi o prinse uşor pe a ei. Ea se miră să-l vadă aşa serios, fără sclipirea aceea de umor care-i făcea chipul copilăresc, ca un heruvin pus pe şotii.

- Draga mea Christa, zise el cu o voce solemnă. S-a întâmplat ceva îngrozitor şi neobişnuit. Degetele ei tremurară într-ale lui.

- Poftim?

Tăcere. Inima Christei bătu mai tare, mai mult agitată decât emoţionată. Nu se aşteptase la una ca asta.

- Vreau să mă iei în serios, Christa. Nu vreau doar să

flirtez cu tine, sau să mă uit la tine ca la una din tipele acelea cu care ieşeam de obicei. Tu nu eşti ca ele. Tu eşti misterioasă, demnă şi fermecătoare. Niciodată nu ştiu sigur ce gândeşti, mai ales ce simţi. Uneori m-am întrebat dacă ai sentimente. Pari tot timpul o secretară a naibii de eficientă, ca un robot. Dar când mă uit la chipul tău încântător, brusc îmbujorat şi la expresia lui de ieduţ speriat, îmi dau seama că inima ta e plină de sentimente. De fapt, eşti extrem de sensibilă. Christa, ştii că ai cei mai frumoşi ochi căprui din lume?

- Domnule Davis! se bâlbâi ea.

- Tom, o corectă el.

- Tom, atunci. Nu poţi, nu trebuie să spui asta.

- De ce nu?

- Pentru că nu trebuie.

Degetele ei se zbăteau în mâna lui ca o pasăre în colivie.

- Devine penibil, continuă ea.

- Ce?

- O, ştii foarte bine la ce mă refer, replică ea aproape supărată. N-o să ne fie de nici un folos, iar eu o să fiu nevoită să plec de la birou.

El nu-i dădu drumul la mână şi continua s-o chestioneze neîndurător.

- Despre ce vorbeşti?

- O, eşti imposibil! Ştii ce vreau să spun. Tu flirtezi cu toate, iar eu nu vreau să fiu una dintre ele.

- Ştiu că sunt un Don Juan şi că nu vrei să fii ca celelalte, zise el cu o voce ciudat de calmă, dar se întâmplă că de data asta să vreau să am o relaţie serioasă cu tine, Christa. Când tocmai ţi-am spus că m-am îndrăgostit de tine, am vorbit serios.

- Nu, nu te cred.

Pălise, iar el observă. Câtă dreptate avusese să creadă

că fata asta avea sentimente adânci, nesondate de nici un bărbat până atunci. Dintr-o dată, se înduioşă şi simţi nevoia să fie drăguţ şi grijuliu faţă de ea. îl tulbura şi apropierea corpului ei tânăr şi firav şi tremurul mâinii ei mici, dar neaşteptat de puternice. Asta îl atrăgea la ea, fascinantul amestec de forţă şi delicateţe, de natură fizică sau morală.

- Christa, nu sunt nebun. Ştiu că lista de fete cu care am fost e kilometrică şi că eşti conştientă de asta. M-ai ajutat în nişte situaţii dificile de genul ăsta şi am apreciat acest lucru. Probabil ţi-ai făcut o impresie proastă despre mine, dar în sufletul meu draga mea sunt un om serios. întotdeauna m-am gândit să mă liniştesc şi eu şi să mă aşez la casa mea, numai că până acum am fost prea ocupat. Dar m-am gândit bine, am luat o hotărâre şi sper să mă iei în serios. Te iubesc şi vreau să te căsătoreşti cu mine.

Christa rămase mută de uimire. întotdeauna se gândise că şeful ei era „de groază cu fetele“, dar nu-l crezuse niciodată un nemernic. Fetele acelea cu care ieşea nu erau nici ele nişte sfinte. Dar să se îndrăgostească de ea şi s-o ceară de nevastă... Doamne Dumnezeule! în ciuda protestelor ei, el continua s-o spună. O ţinu acolo mult timp, încercând s-o facă să-l accepte. Trecuse de mult timpul când ar fi trebuit să se întoarcă la muncă.

Christa îl credea că voia să se aşeze la casa lui şi că putea să fie un soţ bun. în loc să lucreze din greu la birou, fără să aibă o casă a ei, ar putea să locuiască într-un apartament uriaş, în centrul oraşului şi să se bucure de toate privilegiile vieţii. Printre altele, el mai zise:

- Am putea să ne căsătorim imediat, oriunde vrei tu şi să zburăm apoi spre Paris să ne petrecem luna de miere, apoi să mergem la Mallorca. Mi-ar plăcea să te duc la hotelul meu favorit de acolo. E superb, în perioada asta a

anului.

Ea rămase tăcută. Tom îi oferea atâtea avantaje materiale, iar ea îl plăcea şi-l respecta. El îi repeta mereu c-o iubeşte şi că era singura fată pe care o ceruse vreodată în căsătorie, iar când ea îl întrebă de ce şi cum putea să-şi dorească să ia de soţie pe cineva atât de lipsit de importanţă ca ea, el încerca să-i spună că nu era deloc atât de neimportantă cum îşi imagina şi că totul la ea îl atrăgea. Apoi, bineînţeles, rosti numele lui Stephen.

- S. H., cum îi spunea el patronului, mi-a spus când mi-a vorbit prima dată despre tine că eşti o fată neobişnuită. Avea al naibii de multă dreptate. Nu pot să înţeleg de ce nu te-a oprit acolo, pentru el.

Acesta fu momentul în care lumea, care se învârtise în jurul ei pe toată durata bombardamentului lui emoţional, începu să redevină nemişcată. La auzul acelui nume, totul se limpezi în mintea ei şi tristeţea o copleşi. Rămase nemişcată, ascultându-l pe Tom oferindu-i soarele şi luna şi implorând-o să să gândească bine.

- Cred că te-am speriat. Arăţi speriată ca naiba, adorabilă mică ce eşti, zise el cu tandreţe. îmi pare rău, ar fi trebuit să folosesc mai mult tact. N-am fost prea inteligent. E prima oară când mi se întâmplă aşa ceva, poate pentru că sunt atât de îndrăgostit de tine şi mi-e teamă să nu te pierd. Te rog iubito, nu mă respinge pe loc. Gândeşte-te în linişte şi spune-mi mâine. Sau dacă vrei, vino diseară cu mine în oraş, la cină. O să mai stăm de vorbă şi o să ajungem să ne cunoaştem mai bine.

Ea se uită fără să-i vadă la oamenii din jur, amintindu-şi de el şi de Paris. Revedea în minte fiecare moment în care îl mai întâlnise de atunci. Ştia că nu era pentru el decât o fată pe care o ajutase la nevoie şi un nou angajat al filialei de la Londra. Durerea aceasta sporise tot mai mult, aruncând-o aproape într-o prăpastie de întuneric şi de

disperare.

- Christa, nu vrei să-mi spui nimic?

Ea se uită în ochii lui Tom strălucitor de albaştri, cu gene ridicol de lungi şi înţelese de ce se îndrăgosteau fetele de el. Era o persoană extrem de simpatică. Dar ea nu putea să accepte propunerea lui de căsătorie. Ca prieten era minunat, dar ca soţ nu se simţea atrasă de el.

încercă să-i explice acest lucru, bâlbâindu-se un pic.

- Mă simt e...extrem de o... de onorată propunerea ta. D... dar eu... eu nu pot s-o accept, Tom, deşi te respect şi te plac foarte mult ca prieten. Eşti într-adevăr o persoană minunată.

El o văzu muşcându-şi buzele care-i tremurau, gata să plângă. îşi dădu seama că i se întâmpla cel mai extraordinar lucru din viaţa lui. El, Tom Davis, cel mai cuceritor businessman, fusese refuzat de singura fată pe care o ceruse vreodată în căsătorie, de fata aceasta care i se strecurase încet, încet în inimă, fără să vrea. Degetele lui le apăsară pe ale ei, încercând s-o liniştească.

- Scumpa mea mică, nu mai fi aşa tristă şi te rog, nu-ţi face griji pentru mine. Pot să rezist, deşi e o lovitură puternică. Sperasem cumva să ţii puţin la mine. Vino măcar diseară cu mine la cină să mai vorbim despre asta.

- Nu, nu diseară. Tom, te rog, hai să fim mai departe prieteni buni, zise ea cu seriozitate. O, Tom, nu vreau să fiu nevoită să plec de la Parfum Joyeux!

El îi dădu drumul la mână, se lăsă pe spate şi trase adânc din ţigară.

- Dragul meu Sfinxişor, n-am nici cea mai mică intenţie să te las să pleci de la Parfum Joyeux. S.H. a avut perfectă dreptate când a spus că eşti o secretară excelentă. Poate nu vrei să te măriţi cu mine, dar te rog, nu-mi lua şi cea mai nepreţuită secretară a mea.

Chipul ei era răvăşit de emoţie.

- Nu trebuie să plec?

- Nu. O să uiţi că te-am cerut vreodată în căsătorie şi o să rămânem buni prieteni. De acord?

Ochii lui îi zâmbeau atât de prietenos, încât îi era greu să înţeleagă dacă era foarte supărat sau pur şi simplu era reacţia lui aparentă. Nimeni nu are cum să ştie ce se afla în sufletul celuilalt.

Acum trecuse totul şi Tom vorbea aparent nepăsător despre viitoarele schimbări de la firmă.

Săptămâna viitoare trebuia să plece la Edinburgh, împreună cu S.H. Era sigur că avea să se descurce cu corespondenţa, iar el va fi mereu la celălalt capăt al telefonului în caz că va avea nevoie. Fusese vreodată la Edinburgh? Lui îi plăcea tare mult oraşul. Vorbind aşa, o făcu să se relaxeze din nou, să vorbească, să râdă.

Mai târziu, în biroul ei, se gândi din nou la propunerea lui şi realiză tot ce pierduse. Nu că i-ar fi părut rău, ci fiindcă se gândea la viitorul ei mohorât. S-ar putea să nu se căsătorească niciodată. N-ar fi prea distractiv să rămână toată viaţa fată bătrână, acrită de viaţă, singură în cine ştie ce cameră, cu o pisică sau cu un câine care să-i ţină de urât. Ar fi fost mult mai amuzant să aibă un soţ plăcut, o mulţime de copii şi o casă a ei. Ar fi putut să aibă toate astea cu Tom. Dar ea ştia că nu va putea vreodată să accepte un soţ pe care nu-l iubea.

Interfonul ţârâi, chemând-o în biroul domnului Davis. Când intră, văzu că însuşi patronul era acolo. La vederea lui simţi cum se îmbujorează la faţă şi cum îi tremură genunchii.

Stephen îi adresă un zâmbet fermecător.

- Bună. Ce mai faceţi?

- Foarte bine, mulţumesc, domnule Harrimay... Vocea ei era rezervată şi formală. Se uită la Tom şi se simţi uşurată să citească în ochii lui simpatia pe care i-o arătase

întotdeauna.

- Eu şi domnul Davis am vorbit despre afaceri. Pe 11 octombrie va avea loc o conferinţă despre fabricile de parfum, la Cannes şi s-ar putea ca Adunarea Generală a firmei să aibă loc la Paris, la sfârşitul lunii, de fapt pe 30.

Christa îl asculta atentă, privindu-l nemişcată. El continuă:

-Vor avea loc şi nişte schimbări de personal, Christa. Deşi o să ne lipsească aici, Tom Davis va pleca în Scoţia şi va rămâne acolo până când fabrica de la Edinburgh va merge bine. Asta înseamnă că e posibil să rămână acolo vreo şase luni.

Faţa de copil a lui Tom se strâmbă cu un tragism comic.

- Hm, mă dau afară din biroul meu călduţ şi mă trimit tocmai în gheţăria aia de acolo.

Christa îşi înfipse unghiile în carne.

„O, doamne, îmi vor cere să merg cu Tom la Edinburgh şi n-o să-l mai văd niciodată. E îngrozitor“!

Era sigură că era cea mai proastă zi din viaţa ei. Nu putea să refuze atâta timp cât era o angajată devotată şi el i-o cerea.

El continuă.

Se vor face schimbări la toate nivelurile. Domnul şi doamna Roche vor conduce ramura de activitate de la Paris, iar eu îmi voi stabili aici, la Londra, cartierul general. Poţi să rămâi secretara mea aici sau poţi să pleci la Edinburgh cu domnul Davis, tu decizi.

Tăcere totală. Christa se uita copleşită la cei doi, neştiind ce să răspundă. Se gândi că Tom făcuse cel mai frumos gest din viaţa lui. Ea ştia că lui i-ar fi plăcut să-l însoţească la Edinburgh, dar şi că era conştient că ei i-ar fi fost greu în condiţiile date. Era un oraş în care ea nu avea nici un alt prieten şi ar fi fost total dependentă de el.

- Cred că ar fi mai bine pentru Christa să rămână aici cu dumneata S.H., zise Tom, acum că a învăţat aşa de bine cum stau treburile. O să-mi găsesc eu o scoţiancă pistruiată care să-mi încânte ochii şi care să aibă grijă de mine. Nu că ar exista cineva ca domnişoara noastră Coombe, Dumnezeu s-o aibă în pază, mititica!

Christa îi fu profund recunoscătoare. îi venea să se ducă la el, să-l ia de gât şi să-l pupe chiar acolo, de faţă cu Stephen. îi venea să cânte şi să zburde de fericire. Nu, nu, era prea frumos ca să fie adevărat! Stephen se stabilea definitiv la Londra, iar ea era secretara lui personală!

încerca să-şi regăsească sângele rece, dar reuşi cu greu.

- Sigur că aş prefera să rămân aici, lângă mătuşa mea adoptivă şi lângă Barbara, zise ea cu ochii larg deschişi. Era adevărat numai pe jumătate, fiindcă oricât de tare ar fi ţinut la ele, voia de fapt să rămână alături de el.

Stephen îi aruncă o privire uşor neîncrezătoare, se gândi ea şi întrebă:

- Ce mai face frumoasa Barbara?

- E mai frumoasă ca niciodată, zise ea ca o adevărată prietenă. Chiar îmi spunea aseară că speră să aveţi timp într-o zi să terminaţi bustul acela.

- Ei bine, acum că voi rămâne permanent la Londra, o să-mi fac timp. Aveţi telefon la Green Wood? Daţi-mi numărul. O să-i dau Barbarei, un telefon într-o zi.

Christa îl notă pe o foaie de hârtie şi i-l întinse, bucuroasă că ţinuse minte cum se numea locul în care locuia ea şi familia Lane. Fără să bănuiască starea ei de spirit, Stephen făcu o remarcă despre aerul ei sănătos.

- Se pare că vă priepte slujba la firma noastră, zise el zâmbind uşor.

Tom Davis râse în stilul lui obişnuit, încercând să-şi

înghită amărăciunea.

- Nici nu-ţi imaginezi cât de tare o exploatez pe biata fată. Lucrează până târziu.

- O să se plângă de noi la sindicat, glumi Stephen. Apoi adăugă: acum să ne întoarcem la treabă, Tom. Asta e tot, Christa. Am notat poziţia ta. O să continuăm în formula actuală vreo două săptămâni până când pleacă domnul Davis. în orice caz, munca ta nu va avea nimic de suferit. Ba nu, o să facem o modificare. Ai început cu un salariu de douăsprezece guinee pe săptămână şi ştiu că ai muncit din greu şi că ai răspuns voluntar la multe situaţii de urgenţă. Când vei începe să lucrezi cu mine, salariul tău va mai creşte cu trei guinee. Bine?

- O, da, mulţumesc foarte mult domnule Harrimay! exclamă ea.

Ieşi din birou de parcă ar fi plutit. După ce uşa se închise în
spatele trupului ei zvelt, Stephen zise:

- Ce fată extraordinară. Se irosea inutil ca dactilografă la Golling & Nash. Pune inteligenţă în munca ei şi are o memorie extraordinară. La Paris, când a înlocuit-o pe domnişoara Maydew, se spunea că nu şi-a ieşit niciodată din fire.

- Da, aşa e, mi-ai mai spus-o. Dintr-o dată, bietul Tom nu se mai putu abţine.

- Am să-ţi spun ceva sincer, S.H. M-am îndrăgostit de ea nebuneşte.

Stephen se uită la el perplex.

- Haide, haide Tom, ce spui acolo?

- E adevărat, dar să nu mă întrebi de ce. Nu e o fată strălucitor de frumoasă, dar are ceva al ei, ceva de care nu-mi dau seama. Şi are nişte ochi care mă îmbolnăvesc, nu alta.

- Bietul de tine. îmi pare rău că n-a mers.

- Şi mie îmi pare rău. Dar cel puţin a fost corectă şi mi-a spus de la început că nu se poate căsători cu mine.

- Trebuie să recunosc, sunt surprins. M-aş fi aşteptat să profite de o ofertă aşa de strălucită.

- Mă simt flatat că spui asta. Dar cred că pentru mititica asta sunt doar un bătrân nebun şi gras.Uneori mă surprinde cât de matur gândeşte în meseria ei, iar alteori mi se pare că se poartă ca un copil.

Stephen trebui să recunoască în sinea lui că şi el se gândise zi şi noapte la ea, chiar dacă nu la fel ca Tom. în mod ciudat, amintirea Dorellei se ştersese cu totul din mintea lui şi peste imaginea ei se suprapusese aceea a Christei. Ce soartă ciudată îl împinsese oare să se urce în trenul acela?

Stephen întrebă cu o urmă de curiozitate în glas:

- Crezi că ar putea fi altcineva la orizont în viaţa ei?

- Uneori m-am gândit şi eu la asta, dar nu mi-a spus niciodată nimic. E foarte misterioasă. Eu îi zic Sfinxul.

- Hm,hm făcu Stephen.

Christa luă ca de obicei autobuzul spre casă, cu inima săltând de bucurie. Ea, care crezuse că era lipsită de cea mai mică importanţă pe lumea asta, fusese cerută în căsătorie de şeful ei, salariul îi fusese mărit, lucru la care nu s-ar fi aşteptat, şi, cel mai important, Stephen Harrimay voia să fie secretara lui! Doamne, să fie secretara lui Stephen! Pur şi simplu nu-i venea să creadă.

Abia aştepta să le povestească mătuşii Cath şi Barbarei ce i se întâmplase în ziua aceea.

Nu cred că eşti în toate minţile, exclamă Barbara

Christa se uită cu tristeţe la prietena ei, care era într-unul din momentele ei proaste. Stătuse toată ziua în picioare şi obosise prezentând pălării. Era geloasă pe

Christa, fiindcă urmărea să devină secretara lui atunci când el va lua definitiv în primire biroul de la Londra. Barbarei i se părea o nebunie din partea Christei să refuze cerea în căsătorie a lui Tom Davis.

Barbara se plimba încoace şi încolo prin cameră, cu pasul ei de panteră. întotdeauna arăta minunat, se gândi Christa, chiar şi când era îmbrăcată într-un tricou de purtare şi cu papuci vechi în picioare. îşi prinse părul cu un elastic şi-şi dăduse cu cremă pe faţă. Christa nu o privi cu invidie, dar nu se putu abţine să nu se simtă complexată când îşi văzu propria imagine în oglindă. Pe lângă Barbara, chipul ei părea şters.

Doamna Lane stătea în fotoliul ei şi cosea un nasture la o haină de-a Barbarei. Pregătise deja cina din seara aceea; avea să fie gata într-o jumătate de oră.

Catherine Lane era înaltă şi zveltă, ca şi fiica ei, dar nu avea frumuseţea acesteia. Avea părul rar, alb şi ochi căprui. Barbara semăna cu tatăl ei, unul dintre cei mai chipeşi bărbaţi pe care Catherine îl văzuse vreodată. Fiica ei moştenise şi temperamentul răposatului Oliver. Si el fusese mereu nemulţumit şi ros de ambiţia de a da lovitura în viaţă, însă trăise şi murise ca un simplu subordonat în serviciul civil din cadrul armatei. O iubise şi el în felul lui, dar Catherine fusese aceea care făcuse totul pentru căsnicia lor.

Pentru el, ar fi mers şi până la capătul pământului, dacă i-ar fi cerut-o. Ea era pentru el femeia cu care se însurase şi de care se săturase repede, dar care-l slujea ca un câine devotat, economisind şi ultimul bănuţ pentru el. Dar pe drăgălaşa lui fetiţă o adorase şi-o răsfăţase.

Acum, nici Barbarei nu părea să-i pese prea mult de mama ei. De la Christa primea doamna Lane căldura sufletească de care nu se bucurase din partea alor ei.

Draga ei fetiţă adoptivă! Era mândră de ea şi se bucura că în ultimul timp devenise mai sigură pe ea şi mai fericită decât de obicei, dar era tristă în acelaşi timp că biata Barby trebuise să se îndrăgostească atât de tare de netrebnicul acela de domn Harrimay, care nu părea să răspundă la dragostea ei.

încercase şi ea alături de Christa să stingă pasiunea aceasta fără nici o speranţă şi s-o facă pe Barbara să conştientizeze că nu avea cum să-l intereseze pe cineva ca Stephen Harrimay. Dar fata parcă era posedată şi continua să spere orbeşte. Repeta mereu că într-o zi va veni şi timpul ei şi că va trimite după ea ca să termine sculptura începută şi că atunci va cădea victima frumuseţii ei.

Frumuseţea aceasta îi va aduce multe necazuri, se gândea mama ei cu tristeţe. Atrăgea mereu atenţia cui nu trebuia. Tot timpul o suna cineva ca s-o invite în oraş, dar numai persoane nepotrivite. Pe băieţii care se îndrăgostiseră cu adevărat de ea îi tratase întotdeauna cu dispreţ.

La început Barbara se îmbufnase când a aflat că prietena ei lucra pentru Parfum Joyeux, apoi trecuse peste asta, gândindu-se că aşa va putea să păstreze mereu legătura cu el. O întreba mereu pe Christa dacă-l văzuse, dacă întrebase de ea... şi tot aşa.

Dar în seara aceasta era într-o pasă extrem de proastă.

Cum naiba de fusese Christa atât de proastă încât să refuze o asemenea propunere?

- Până acum nu te-a mai cerut nimeni în căsătorie. Ai fi avut o poziţie în societate, bani şi tot ce ţi-ai fi putut dori. Ai fi putut călători după pofta inimii. Dar nu, tu ai dat cu piciorul la tot. O, Chris, ce prostuţă ai putut să fii şi ce egoistă!

Christa se uită uluită la ea.

- Egoistă, repetă ea ca un ecou. Dar de ce?

- Păi gândeşte-te şi tu la ceea ce ar fi însemnat asta pentru mămica şi pentru mine, exclamă Barbara aprinzându-şi o ţigară. Ai fi devenit doamna Davis şi ai fi putut face multe pentru noi. M-ai fi luat la tine şi, cel mai important, prin soţul tău mi-ai fi putut face rost de o slujbă mai bună. Şi aşa aş fi avut infinit mai multe şanse să mă văd cu el.

Catherine Lane clătină din cap spre fata ei. îşi păstrase din tinereţe un simţ al umorului care n-o părăsise niciodată şi acum râdea.

- Stai puţin, Barby, dragă. Nu ţi se pare că mergi cam prea departe? Nu văd de ce biata Christa ar trebui să se mărite cu cineva doar ca să ne asigure nouă confortul şi să-ţi deschidă ţie calea.

- Nu mă înţelegi. Niciodată nu m-ai înţeles! ţipă Barbara întorcându-se spre mama ei.

în situaţii ca acestea, Christa făcea tot posibilul ca cele două să se împace.

- O, dar eu te înţeleg, Barby! zise ea, şi ştiu că şi mătuşa Cath te înţelege, numai că încearcă să fie drăguţă cu mine. Crede-mă, ştiu că ar fi fost foarte bine pentru toată lumea dacă m-aş fi măritat cu domnul Davis, dar că eu nu pot să fiu aşa. Aş face orice pe lumea asta pentru tine şi pentru mătuşa Cath, dar n-aş putea să iau de bărbat pe cineva pe care nu-l iubesc.

- Iar eu, adăugă doamna Lane, cred că oricât de supărată ai fi, e foarte urât din partea ta să spui că ar trebui să se sacrifice pentru noi. E foarte, foarte urât ce spui. Ţi-ar plăcea să-ţi ofere o viaţă luxoasă şi posibilitatea de a-l vedea oricând pe domnul Harrimay, dar s-o vezi mereu nefericită pe biata fată?

Barbara se linişti imediat. Pornirile acestea, oricât de furtunoase erau, n-o ţineau prea mult.

Recunoştea că aveau dreptate şi-i părea rău că se

purtase atât urât cu singurele fiinţe care o iubeau pe lumea asta şi care erau atât de bune cu ea.

- O, zise ea cu voce tremurată, cred că nu sunt în toate minţile. Se pare că viaţa îmi joacă nişte feste acum. îmi pare rău. Desigur, nu mă aştept ca prietena mea să se mărite cu un bărbat pe care nu-l iubeşte doar de dragul meu. M-am purtat prosteşte, recunosc.

Christa îi puse un braţ pe umăr.

- Oricine îşi iese din minţi după o zi de muncă la Golling & Nash, Barbara, parcă eu nu ştiu! îmi dau seama de asta în fiecare zi acum că lucrez la Parfum Joyeux. îmi pare rău şi pentru Tom, pentru că-mi este într-adevăr simpatic, dar...

în secunda următoare tăcu, cu obrajii în flăcări. Era cât pe ce să spună „dar se întâmplă să fiu îndrăgostită de Stephen...“ Acesta era ultimul lucru pe care ar fi putut să i-l spună Barbarei în acele momente.

- Haideţi la masă, zise doamna Lane bucuroasă. Am pregătit o prăjitură delicioasă pentru voi, fetelor.

Barbara oftă adânc privind-o pe maică-sa îndepărtându-se spre bucătărie.

- Biata mama! Pentru ea, cea mai mare mulţumire a zilei este să ai la masă o bucată de prăjitură. Of, asta mă omoară pe mine, ideea de a avea aceeaşi soartă ca ea.

- Dar tu nu vei fi la fel, o mângâie Christa. într-o zi va apărea cineva minunat care te va duce de aici.

- Ce păcat că Tom Davis nu m-a cerut pe mine în căsătorie, râse scurt Barbara.

Christa se uită drept în ochii ei.

- Dar ai fi acceptat, în ciuda faptului că iubeşti pe altcineva?

- Nu, n-aş fi acceptat, recunoscu Barbara. Eu nu-l vreau decât pe Stephen. Numai pe el.

Christa se duse la fereastră şi privi în întunericul de

afară. Era o noapte friguroasă de septembrie şi simţi cum o pătrunde frigul. Se întoarse în camera bine încălzită, familară, cu mobila veche, dar de bun gust. Televizorul era închiriat şi Christa ajuta şi ea săptămânal la plata chiriei şi la alte chetuieli din casă.

în fiecare seară venea direct aici, făcea o baie, se schimba şi lua masa cu familia Lane. Seara târziu se ducea acasă la ea să doarmă, trei case mai încolo. Se simţea acolo ca la ea acasă şi era tristă când Barbara era nefericită. „O, doamne, ce păcat că ne-am îndrăgostit amândouă de acelaşi bărbat“! Din fericire, Barbara părea că nu bănuieşte nimic.

- Spune-mi te-a mai întrebat ceva despre mine?

- „Ce mai face frumoasa Barbara?“ se strădui Christa să-l citeze pe Stephen, cu o oarecare strângere de inimă.

Ochii Barbarei deveniră strălucitori de curiozitate.

- Chiar a zis asta?

- Da.

- Atunci, înseamnă că nu m-a uitat şi că mă place într-adevăr!

- Sigur că da, zise Christa uşor indispusă.

- Si tu ce i-ai spus?

- Că eşti mai frumoasă ca niciodată.

- Pe cuvântul tău că i-ai spus aşa?

Christa începu să se supere.

- Da! Haide, Barby, hai să mai vorbim şi de altceva!

- Dar ce ai? Te-am întrebat numai ce a zis despre mine!

Temându-se ca Barbara să nu afle adevărul, Christa se control'.

- Nimic, sunt foarte obosită, atâta tot. M-a epuizat psihic toată tevatura aceasta cu cererea lui Tom în căsătorie.

- A zis ceva de genul că ar vrea să mă vadă din nou? insistă Barbara.

- Cine, Stephen?

- Da, da, se impacientă Barbara.

- Hm, dădu Christa afirmativ din cap. A zis că de acum încolo va fi mereu la Londra şi că ar putea să-ţi dea un telefon şi să te întrebe dacă vei avea timp să-i pozezi, ca să termine ce a început la Paris.

- într-adevăr? O, e minunat! Ştiam eu că nu mă înşel şi că e interesat de mine. O, Chrissie, îţi mulţumesc că mi-ai spus.

Christa nu ştia ce să mai spună; era cu nervii întinşi la maximum. Dar cel puţin Barbara era din nou fericită.

Barbara îşi ceru scuze pentru ieşirea ei de adineauri, o sărută prieteneşte şi începu să pălăvrăgească despre mult aşteptatul telefon; unde va poza, ce frumos era din partea dragii de Christa că i-a spus că e mai frumoasă ca niciodată, şi aşa mai departe, până când Christa simţi că nu mai suportă şi fugi în dormitorul Barbarei.

Aprinse lumina şi începu să se pieptene încet. Din oglindă parcă o privea o stafie cu ochii larg deschişi şi extrem de palizi. Doamne, era îngrozitor. De ce trebuiseră oare să se îndrăgostească amândouă de el? Ar fi vrut să nu se fi dus niciodată la Paris. Era un coşmar pentru ea să asculte mereu linguşeala Barbarei în speranţa că îi va netezi calea spre el. îi stricase toată buna dispoziţie pe care o simţise în după-amiaza aceea când el îi spusese că va fi secretara lui.

Dar seara nu se termina aici.

Christa era în bucătărie cu mătuşa Cath şi spăla vasele. Barbara călca în sufragerie. Era atât de bine dispusă, că se oferise să-i calce Christei o bluză pe care mătuşa Cath o scosese din maşina de spălat de dimineaţă.

Când telefonul începu să sune, Christa avu o presimţire.

- Bună, Stephen, ce plăcere să te aud din nou, se auzi

vocea plină de entuziasm a Barbarei.

Christa se opri din lucru. Trebuia neapărat să asculte. Nu auzea ce spunea Stephen, dar bănuia că-i dădea o întâlnire Barbarei.

- Da, cu cea mai mare plăcere, desigur. Abia aştept să văd capul terminat... Cum? Să ne întâlnim duminică? Da, cred că pot. Da, sunt sigură că nu va fi nici o problemă. Numai o secundă să iau un pix şi o foaie de hârtie. A, da sigur, Christa ştie adresa... Desigur, am s-o întreb pe ea.

Christa închise şi deschise ochii. O îngrozea pasiunea care răzbătea din vocea Barbarei. Nu voia ca Barbara să simtă aşa ceva.

Ar fi vrut să n-o mai fi sunat deloc, dar el nu se gândise decât la el, ca toţi bărbaţii, ca artiştii în general. El nu se gândea la sentimentele Barbarei, voia doar să-şi termine opera. Şi apoi, nici nu avea cum să ştie că Barbara se îndrăgostise atât de nebuneşte de el.

Christa aproape că trânti uşa de la bucătărie ca să nu mai audă nimic. Dar la scurt timp după aceea Barbara năvăli înăuntru cu o privire triumfătoare.

Speram c-o să fiu singură cu el, dar a zis c-o să treacă pe acolo, la o cafea, şi un prieten de-al lui, un scandinavi pe nume Jorgensen sau cam aşa ceva. Vrea să vadă ultima lui lucrare şi Stephen crede că poate va dori şi el să-mi facă bustul. Sculptează în marmură şi e foarte renumit în Danemarca.

- Vezi, oamenii aceştia vor doar să le serveşti de model.

Barbara râse, sigură pe ea.

- O să fie distractiv, dar sper că voi petrece un timp numai cu Stephen.

Doamna Lane se uita la fiica ei şi trase un fum de ţigară.

Toată tevatura asta doar ca să rămâi singură cu domnul Harrimay. La ce-ţi foloseşte draga mea? Ce aştepţi

de fapt de la el?

Barbara ridică din umeri.

- Orice se poate întâmpla draga mea. Eşti aşa de naivă.

- Chiar nu înţeleg, scumpa mea, de ce tinerele din ziua de azi îşi închipuie că ştiu mai multe decât cei bătrâni. Oi avea eu cincizeci de ani, dar am văzut multe la viaţa mea. N-am fost o frumuseţe, dar eram simpatică şi nu făceam atâta pe mironosiţa.

Barbara izbucni în râs.

- Hai, mamă. Povesteşte-ne experienţele dumitale şi când o să mă întorc duminică o să vă povestesc şi eu experienţa mea.

Christa ieşi din bucătărie.

Capitolul 6

în următoarele săptămâni, Christa ajunse la concluzia că era adevărată zicala potrivit căreia ţi se dă cu o mână, ţi se ia cu cealaltă.

Nu se putea bucura din toată inima de noua ei poziţie de secretară personală a domnului Harrimay, pentru că mereu apărea ceva care-i întuneca buna dispoziţie. Nici chiar plecarea lui Tom nu era aşa uşor de suportat pentru ea. înainte de a părăsi Londra, Tom insistase s-o invite la cină cu o seară înainte. El era la fel de spiritual şi de plăcut ca întotdeauna, dar pentru ea seara aceea nu era nici o plăcere. O duse la un club foarte select unde se lua masa şi se dansa. Tom era un dansator bun, dar ar fi preferat să nu fi acceptat să iasă cu el acum, pentru că părea mai îndrăgostit ca niciodată. Uneori se întrista de lipsa ei de răspuns şi îşi imagina că un vânt rece spulbera încet toată prietenia şi căldura dintre ei. îşi dădu seama atunci că nu există cu adevărat nici o şansă ca un bărbat şi o femeie să rămână amici după ce unul a recunoscut că e îndrăgostit de celălalt. La sfârşit Tom îi spuse că o va adora întotdeauna şi că dacă se va răzgândi vreodată nu avea decât să-i dea un semn. Dar ea avea sentimentul că o dată ce va pleca, nu se vor mai întâlni niciodată cu atâta căldură ca până atunci.

Şi ca să pună capac la toate, chiar înainte de miezul nopţii în sală şi-au făcut apariţia Stephen şi Felise Markell. Nu era deloc genul de local pe care Stephen l-ar fi ales de obicei pentru cină, dar Felisei îi plăcea să danseze şi fusese alegerea ei.

Era prima dată când Christa o vedea după ce plecase de la Paris. Trecuse mult timp de atunci. Felise nu se schimbase deloc, dar nu se putea spune acelaşi lucru şi despre Christa. Cele două se salutară atent, cu prefăcută plăcere de a se revedea.

- Ia te uită pe cine avem aici, exclamă Stephen. Bătrâne Tom, nu mă aşteptam să te găsesc aici dansând de zor cu secretara mea! Cred că n-ai ratat nici un dans până acum, după cum te cunosc. Mâine dimineaţă o să adoarmă cu pixul în mână la birou. Christa, arăţi încântător.

Felise făcu o strâmbătură, bucuroasă să se lase conduşi la masa lor de chelnerul care venea spre ei. Felise ajunsese în dimineaţa aceea la Londra şi căutase să iasă din nou cu Stephen. Bineînţeles că aflase de la Julia de hotărârea lui de a rămâne la Londra şi nu-i prea convenea. Ce coincidenţă că tocmai atunci i se dăduse şansa să concerteze de câteva ori în cadrul unor emisiuni B.B.C. televizate. Asta însemna că va rămâne şi ea ceva timp la Londra şi avea de gând să profite de timpul acesta.

Nu era geloasă cu adevărat pe o fetişcană precum Christa, o dactilografă, cum îi zicea ea, care nu avea nici o valoare în ochii ei. Dar o indispusese vestea că rămăsese definitiv la Parfum Joyeux, ca secretara lui Stephen.

Pe vremea când cele două fete stătuseră la Julia, Felise crezuse că Stephen era atras de Barbara, dar mai târziu se întrebase dacă nu cumva Christa, aşa ştearsă cum era din toate punctele de vedere, nu era aceea care-i stârnea interesul lui Stephen.

Christa era atrăgătoare în seara aceea. Era îmbrăcată cu o rochie neagră, fără mâneci, care-i scotea talia fină în evidenţă şi-i făcea părul prins la spate încă şi mai blond. Nu purta nici o bijuterie în afară de o cruciuliţă de aur la gât care-i dădea un aer dramatic şi virginal, de care e sigur că nu era conştientă.

De unde naiba îşi cumpărase rochia aceea atât de bine croită? se întreba Felise. Târziu, după ce ajunse acasă, îşi aminti şi izbucni într-un hohot de râs. Sigur că da. Văzuse rochia aceea de atâtea ori la doamna Roche. Femeia asta nu se zgârcise deloc cu hainele pe care nu le mai purta, oricum. Pe Felise, asta mai curând o amuză. Dar trebuia să

recunoască, în seara aceea micuţa dactilografă arătă de parcă ar fi ieşit direct dintr-o casă de modă.

Stephen era într-o foarte bună dispoziţie. Afacerile mergeau cum nu se poate mai bine şi se bucurase de talentul tinerei pianiste în cadrul unui concert reuşit. Era conştient că era o fată atrăgătoare şi talentată, dar nu se simţea tulburat până în adâncul sufletului de ea. Ce păcat, se gândi el.

Ce atrage oare un bărbat la o femeie? Cu siguranţă, nu doar aspectul fizic. E ceva, ceva care nu se poate defini, un farmec, o vrajă care leagă inexplicabil şi fără cale de întoarcere bărbaţii şi femeile unii de ceilalţi.

O astfel de vrajă îl legase cândva de Dorella. Acum, inima lui tresărise la vederea părului blond al Christei, la simplitatea rochiei care o punea aşa de bine în evidenţă. Era clar că se simţea atras de ea. Dar el era cu Felise, iar ea cu Tom. Si apoi, Christa era secretara lui şi n-ar fi fost înţelept să înceapă să se gândească în felul acesta la ea. Niciodată n-ar fi făcut aşa ceva, nu încăpea îndoială. Era mult prea ocupat ca să-şi permită să dea atenţie unei femei pentru mai mult de cinci minute.

Le ură o seară plăcută lui Tom şi Christei, apoi se îndreptă cu Felise spre masa lor. Puţin după aceea, Christa şi Tom părăsiră localul.

Tom o conduse acasă pălăvrăgind ca de obicei în stilul lui extrem de plăcut. Alături de el, Christa se pierduse în visare. Cât de tare o invidia pe Felise pentru că stătea alături de el sau dansa probabil acum, în braţele lui. Era o fată încântătoare şi o prietenă veche, nu o angajată de-a lui, ca ea. Ce chinuitor era gândul acesta!

A doua zi, Tom pleca la Edinburgh.

Viaţa îşi urmă cursul normal. Christa se obişnui să audă mereu ţârâitul care o chema în biroul şefului şi să-l găsească pe Stephen acolo, nu pe Tom. Dar inima ei continua să bată când îi răspundea la telefon, când intra în cameră, ştiind că o priveşte călcând pe covor, sau când îi

zâmbea uneori dictându-i câte o scrisoare. Se obişnuise să schimbe cu el obişnuitele formalităţi, să discute despre afaceri, să programeze sau să anuleze întâlniri pentru el.

Ştia că pentru el era ca o maşină de scris şi lucrurile trebuia să rămână aşa. Era recunoscătoare că putea să fie acolo pentru el, să se bucure din umbră de prezenţa lui. Nu cerea nimic, nu aştepta nimic, aşa că era o surpriză plăcută când el se oprea o clipă din ritmul lui infernal şi cobora de pe piedestalul lui de şef, ca s-o întrebe ce mai face şi la ce se gândeşte.

- Uneori mă întreb ce se ascunde îndărătul acestor sprâncene senine şi în spatele ochilor dumitale solemni, zise el o dată.

- Şi când ea răspunse că nimic, el începu să râdă şi o privi cu-n amestec de curiozitate şi de amuzament în ochii lui frumoşi.

- Fugi de-aici! Calmul şi aspectul acesta tineresc ascund de fapt multă inteligenţă şi perspicacitate, draga mea. Eşti o secretară excepţională şi dumneata ştii asta. Altfel n-ai fi ajuns aici.

Christa simţi că leşină de fericire să audă o astfel de laudă din partea lui.

- Mulţumesc foarte mult. Mă bucur că mă apreciaţi.

- Dar oare nu-ţi cer prea mult? Uneori te întorci acasă cu o oră mai târziu.

- Vă asigur că nu e nici o problemă, se grăbi ea să-l asigure.

- Asta e foarte drăguţ din partea dumitale. Pari o angajată cu adevărat devotată firmei şi nu motivată doar de salariu.

- Asta e foarte adevărat, zise ea.

Ochii ei străluceau, vorbind cu atâta entuziasm. Dar când el aduse vorba de Green Wood, Christa îţi aminti mai degrabă cu neplăcere de furtuna de acolo.

Din cauza lui Barby, desigur. Barbara se posomorâse la loc, stătea îmbufnată tot timpul şi se înverşunase chiar împotriva Christei, ceea ce era foarte nedrept.

Totul începuse din ziua aceea în care Barbara se

întorsese de la şedinţa de pozat.

Christa se pregătea să gătească cina, conform obiceiului de duminică, pentru ca mătuşa Cath să meargă la biserică liniştită, când, furioasă, Barbara intră pe uşă, îşi aruncă geanta pe masă şi se răsti la Christa.

- Tu te-ai dat tot timpul pe lângă el şi de mine nici nu-i pasă! Nu ajung nicăieri cu el. E la fel de rece ca un sloi de gheaţă. Mi-a zis să mă aşez şi şi-a văzut de treabă, iar când mă privea, o făcea fără nici un sentiment. Parcă nu era de- ajuns că prietenul lui, Jorgensen ăla, stătea tot timpul acolo. Au vorbit tot timpul numai despre sculpturile lor idioate şi m-au tratat de parcă eram doar un model şi încă unul neplătit. Mi-au oferit un pahar de sherry la sfârşit şi mi-au chemat un taxi.

Barbara izbucni într-un hohot de plâns. Christa lăsă la o parte aluatul pe care-l frământa şi se şterse pe mâini cu un prosop, cu inima copleşită de durere.

- Nu înţeleg de ce trebuie să dai vina pe mine, zise ea cu o răceală neobişnuită în relaţiile dintre ele. Nu mai putea să suporte comportamentul prietenei sale, oricât de mult ar fi îndrăgit-o. Un singur lucru nu putea să suporte Christa: nedreptatea. îmi pare rău că nu te-ai bucurat de întâlnirea asta, dar nu văd de ce trebuie să mă acuzi pe mine. Seful nu te-a invitat în nici un caz la o întâlnire de dragoste şi cred că dacă ţi-ar fi oferit bani, te-ar fi insultat. Chiar nu te înţeleg.

- Ba înţelegea, aproape că strigase Barbara. Era o ipocrită. Se prefăcea că e numai miere, dar de când se angajase acolo se vâra mereu pe sub pielea lui Stephen. Ori îşi imagina că avea să treacă de armura aceea a lui, de răceala pe care o afişa mereu? Credea că dacă îl refuzase pe Tom Davis şi era secretara lui personală putea să obţină orice bărbat? Ei bine se înşela şi însemna că nu făcuse nimic s-o ajute pe ea, pe Barbara. Nu făcuse nimic, absolut nimic pentru ea. Când o condusese spre ieşire, cu liftul, îi spusese că prietena ei e o secretară eficientă, că-l ajută

mult şi că uneori e îngrijorat de aspectul ei palid şi fragil, că i se pare că o solicita prea mult şi că avea de gând s-o ia cu el în sudul Franţei luna viitoare, pentru că voia ca secretara lui să meargă cu el la o conferinţă acolo.Tu, să mergi cu el la Cannes! ţipă Barbara isteric. Despre mine nici măcar un gând.

Christa rămase încremenită, incapabilă să scoată un sunet. Deşi o durea nedreptatea Barbarei, îi părea rău pentru ea, pentru că înţelegea ce simţea.

Pe de altă parte, nu putea să nu se bucure de vestea aceasta neaşteptată. Ce mai veste, într-adevăr. Dar bucuria ei fu de scurtă durată pentru că nu putea să simtă aşa ceva când ceilalţi erau nefericiţi, iar pentru Barby îi părea extrem de rău. Ce păcat că fata aceasta atât de frumoasă se purta atât de iraţional. Era numai vina tatălui ei, acum mort, care o răsfăţase prea tare când era mică. îi oferise tot ce dorise, îi hrănise orgoliul fără să se gândească la consecinţele de mai târziu. La cinci ani o dusese la un concurs de frumuseţe pe care-l câştigase lejer. Apoi fusese fotografiată, tratată ca o mică vedetă în public şi învăţase că nimic nu conta în afară de frumuseţea ei, iar fetiţa crescuse cu convingerea că nimeni nu-i putea rezista.

Dar nu aşa stăteau lucrurile. Bărbaţilor le era teamă să se apropie de ea, chiar şi aceia cărora le cădea cu tronc de la prima întâlnire. Barbara era prea dornică, nu de iubire adevărată, ci de admiraţie. Devenise un adevărat viciu pentru ea. Probabil de aceea se împrietenise aşa de repede cu Christa, pentru că aceasta obişnuise de la început să-i spună cât e de frumoasă şi s-o lase pe ea să atragă toată atenţia.

Dar acum când Christa, începea să iasă în faţă, Barby se supăra, mai ales că în mintea ei tulburată îşi închipuia că putea, dacă era ajutată, să pună mâna pe Stephen.

- Of, Barby, se apropie de ea Christa, încercând s-o consoleze şi s-o mângâie ca de atâtea ori. Dar Barbara se

feri şi cu obrajii roşii ca para focului, declară pe un ton dramatic, aruncând scântei din ochi, că de acum gata, s-a sfârşit şi că dacă n-o ajută să-l obţină pe pe Stephen, se sinucide.

Christa se dădu înapoi, îngrozită.

- Barby, cum poţi să spui o asemenea grozăvie? E o nebunie şi tu ştii foarte bine! Ai spus-o doar aşa, nu?

- Ba nu, şi am de gând să mă ţin de cuvânt, să ştii. Tu nu ai de ce să te plângi, tu ai totul. Eşti mereu cu el şi vei fi din ce în ce mai mult. E îngrozitor, iar eu nu pot să sufăr gândul ăsta.

- Dar Barby, te porţi de parcă ţi-ar fi dat vreodată speranţe. Te-am avertizat la Paris că nu e aşa.

Barbara o fixă cu privirea.

- Poate crezi că s-a îndrăgostit de tine!

Christa îngheţă pe loc. Lăsă prosopul la o parte şi ieşi din bucătărie tremurând.

- Cred că nu eşti în toate minţile.

în acel moment doamna Lane se întorcea de la biserică, într-o stare de pace sufletească. întristată de scena dintre cele două, încercă să stea de vorbă cu frumoasa şi capricioasa ei fiică, dar se convinse imediat că nu avea nici un fel de control asupra ei, dacă o fi avut vreodată.

Barbara stătea la masa de la bucătărie şi plângea cu lacrimi amare. încă o dată, Christa trecu peste sentimentele ei rănite şi-i şopti doamnei Lane să le lase singure şi va încerca ea s-o facă pe Barbara să gândească raţional.

- Draga mea, te porţi ca o prostuţă. încearcă să vezi lucrurile aşa cum sunt şi să te aduni din starea asta. Cum de ţi-a trecut prin cap că Stephen Harrimay ar putea să se uite la mine? Ti-am tot spus mereu că pe el nu-l interesează deloc fetele, că e prea preocupat de munca lui, iar eu nu sunt decât una dintre angajatele lui.

Barbara se cufundase prea adânc în necazul ei ca să

remarce tristeţea din ochii Christei.

- Dragă Barby, nu mai fi aşa de nefericită şi nu mai vorbi niciodată de sinucidere. Ai spus-o doar aşa, nu? Nu pot să cred că ai vorbit serios.

Ajunsă în punctul ăsta, Barbara îşi reveni din căderea ei emoţională, alergă în cameră, se spălă pe faţă, se machie şi se întoarse la bucătărie la fel de frumoasă ca întotdeauna, doar cu ochii puţin umflaţi. Era aşa cum şi-o amintea întotdeauna Christa după o scenă. Plină de remuşcări şi destul de rezonabilă.

- N-am vrut să fiu rea cu tine, scumpo. Tu eşti aşa de bună cu mine, iar eu nu o merit. Stiu că mă port nebuneşte din cauza lui Stephen şi că tu nu ai nici un interes faţă de el. Cred că am fost nebună să-mi imaginez că aş putea să-l atrag. Numai că indiferenţa asta a lui mă scoate din minţi.

Christa se simţi enorm de uşurată. Făcu un ceai şi se aşeză lângă prietena ei, care era palidă şi tristă.

- Tot ceea ce-ţi cer e ca atunci când zbori cu el spre Nisa, să pui o vorbă bună pentru mine.

- Dar cum să fac asta? întrebă Christa evitând privirea întunecată şi febrilă a Barbarei.

Barbara făcu tot felul de sugestii. Christa ar fi putut să-i ridice în slăvi calităţile, să-i spună câţi bărbaţi se îndrăgostiseră de ea şi o ceruseră în căsătorie, să-i dea de înţeles că ar fi o soţie minunată pentru un om cu posibilităţi, pentru care s-ar întreţine şi ar arăta superb tot timpul, şi tot aşa.

Christa asculta în tăcere. Nu-i plăcea deloc şi nu credea că Barbara se pune într-o lumină bună. Simţea că-i vine rău, dar Barbara redevenise caldă şi linguşitoare, implorând-o s-o ajute să se întâlnească din nou cu Stephen, să încerce să-l convingă indirect că ea îl găsea foarte atrăgător. Câteva aluzii pline de tact erau suficiente, zicea Barbara.

Christa îi promise în ciuda voinţei ei să facă tot ce-i stă în putere.

Doamna Lane se întoarse pentru cină şi toată scena luă sfârşit. Barbara se purta de parcă uitase complet de ieşirile ei de adineauri, dar mama ei şi Christa erau obosite. La masă fu veselă şi făcu tot felul de glume pe seama prietenului lui Stephen, un bărbat destul de arătos, şi de care cele două râseră. îl chema Henrik şi era foarte înalt şi blond.

- Si el vrea să mă sculpteze. Mi-a cerut să-i pozez şi să luăm masa într-o zi. A studiat arta la Paris, unde a fost coleg cu Stephen.

Acum că discuţia se orientase în jurul chipeşului danez, Christa zise în treacăt că Barbara ar putea să iasă cu el, dar ea îşi ţuguie buzele şi-i aruncă o privire plină de înţelesuri.

- Poate c-o să ies, sau poate că nu. Dar tu o să faci ce te-am rugat, înţelegi Chris?

Christa ofta.

- Da, înţeleg.

Capitolul 1

în săptămâna care urmă, Christa nu avu timp să se gândească la toanele Barbarei, pentru că avea şi ea destule griji la serviciu. Deşi Tom Davis făcuse o treabă excelentă acolo, Stephen considerase necesar să facă unele schimbări.

Lucrând atât de aproape cu el, Christa avu ocazia să observe şi să admire alte laturi ale personalităţii lui.

Stephen trebuia să fie în permanentă legătură cu Parisul, din cauza unei greve care ameninţa producţia fabricii de la Grasse. Pe lângă aceasta, trebuia să se ocupe şi de o nouă campanie de publicitate, al cărei manager era Adela Brand, o femeie pregătită, dar care era cam autoritară, ceea ce lui Stephen nu-i plăcea.

Doar Christa părea că înţelege ce vrea şeful, mai ales când era foarte ocupat. Avea o minte sclipitoare şi aştepta ca şi ceilalţi să gândească la fel de repede ca el. Christa nu-şi pierduse niciodată cumpătul, nici chiar atunci când avea de lucru până peste cap.

Tinerele dactilografe o priveau cu mult respect. Dar doamna Brand era uneori la fel de tumultuoasă şi de dificilă ca Barbara. La un moment dat se făcu o greşeală în care şi Christa fu implicată. Era vorba de o dispoziţie referitoare la stocul de imagini publicitare.

Doamna Brand schiţase ea însăşi planul de distribuţie al noilor reclame în sectorul de vânzare angros din Londra, iar Stephen îl văzuse şi aprobase lista de preţuri. Christa pregătise scrisorile şi mai târziu printase schiţa de contract. Când era prea târziu ca să se mai repare ceva, se descoperi că se pierduseră cinci sute de lire pentru că o anumită dispoziţie fusese copiată de două ori. Până la urmă se dovedise că fusese greşeala Adelei, dar ea se enervase la început şi dăduse vina pe Christa şi pe fetele

care se ocupau de copierea ordinelor. Christa se văzu obligată, oricât de tare i-ar fi displăcut acest lucru, să meargă la Stephen şi să se justifice. Stephen îi dădu dreptate şi doamna Brand îşi dădu demisia. Christei nu-i plăcuse niciodată femeia asta, aşa că se simţi uşurată de plecarea ei. Femeia care o înlocuia era o brunetă atrăgătoare, de origine evreiască, foarte performantă în munca ei, care venea de la o altă companie din domeniu, unde lucra acum doamna Brand. Aceasta se pare că o prevenise, cu oarecare răutate, de prezenţa secretarei personale a lui Stephen.

Christa se trezi privită cu o urmă de dezaprobare rece pentru demisia Adelei. într-o dimineaţă, când venea la birou, se întâlni în holul central cu Olga Jacobs. Aceasta se uita la ceasul de la mână:

- E ora zece, domnişoară Coombe. Nu v-aţi putut trezi de dimineaţă?

Christa se făcu roşie ca para focului..

- Nicidecum, doamnă Jacobs. Am făcut un comision domnului Harrimay pe drum încoace.

- Serios? făcu ea tărăgănat, cu un zâmbet rece.

Nu era decât o înţepătură, din partea altei femei geloase.

Pentru prima dată în viaţa ei, Christa se simţea invidiată de o femeie pentru poziţia ei, care avea avantaje şi dezavantaje. Chiar şi una dintre dactilografe, o fată drăguţă, de vreo optsprezece ani, Pat Westerhan, cu care Christa fusese de câteva ori la o cafea, o făcuse să deschidă ochii şi să vadă cum era privită de ceilalţi angajaţi de la birou. Pat începuse să-i spună că iubitul ei urma să plece în armată şi că trebuia să inventeze o programare la dentist, ca să poată pleca să-l întâlnească, dar la un moment dat se opri şi nu mai zise nimic.

- Si? Christa zâmbi. Spune mai departe.

- A, nu! O să-i spui şefului şi o să-mi pierd postul. Uitasem cu cine stau de vorbă.

- Dar n-aş putea să mă duc să-i vorbesc şefului despre micile tale secrete, Pat.

- Aşa o fi, dar mai bine nu risc. Uită ce am spus.

După aceea, când Christa intră cu nişte acte în biroul dactilografelor, ele se opriră brusc din sporovăit, făcând-o să se simtă ca un spion. Nu îndrăzneau să fie prea prietenoase cu secretara personală a şefului.

Genul acesta de întâmplări n-o descurajă pe Christa, dar îi dădea dureri de cap. în curând înţelese că nu puteai fi persoana de încredere a unui om important, fără să fii privit cu coada ochiului.

Cicăleala permanentă a Barbarei în legătură cu Stephen o indispunea de fiecare dată.

Dar viaţa avea şi părţile ei bune. într-o după-amiază, când Stephen se odihnea la sfârşitul unei zile de muncă obositoare, stătu de vorbă cu ea, nu ca de la patron la angajat, ci ca de la prieten la prieten.

Voia să ştie ce făcea în timpul ei liber, ce alte preocupări avea în afara serviciului. Devenise dintr-o dată conştient că arăta cam palidă.

- Chiar ar trebui să-ţi iei o vacanţă. N-ai avut una adevărată atunci, la Paris.

- Ba da, a fost o vacanţă minunată şi nu vreau să-mi iau alta.

Stephen îşi turnă un pahar de whisky şi-i oferi şi Christei unul.
Ea refuză. în timp ce-şi bea băutura şi fuma una dintre ţigările lui preferate, o privi gânditor pe secretara care stătea în faţa lui. Era o fetiţă uimitoare, se gândi el pentru a nu ştiu câta oară şi părea că are o energie nesecată, deşi avea o siluetă atât de fragilă şi un chip atât de delicat. Nu văzuse niciodată nişte obraji mai fin desenaţi. Ce mai,

descoperise o comoară atunci, la Paris îşi repeta el.

- Sora mea, doamna Roche, m-a întrebat de dumneata ieri, când am vorbit la telefon.

- Ce frumos din partea dânsei, zise ea înroşindu-se brusc.

- Dar ia loc, nu sta acolo, o invită el. Vreau să vorbim despre cele câteva zile în care vom merge la Cannes. Vom pleca în zece zile, să ştii.

Aflase până atunci oficial de călătoria aceasta, dar confirmarea de azi făcuse să-i salte inima de bucurie, pentru că se temuse că ar putea interveni ceva pe parcurs.

- Abia aştept, zise ea, pentru că sunt convinsă că va ieşi foarte bine.

El o privi şi zâmbi dintr-o dată, în felul lui fermecător, iar ea îi întoarse zâmbetul înflăcărată în sinea ei. îl adora şi nu suporta ideea de a-l vedea extenuat de muncă, aşa ca în seara aceasta. El nu era atât de rezistent ca Tom Davis, care putea să muncească ziua şi apoi să danseze toată noaptea. Stephen era un om cu o sensibilitate deosebită, atât ca artist cât şi ca om de afaceri. Cine ar fi putut să ştie mai bine decât Christa, care trecuse alături de el prin atâtea crize? în zilele astea intervenea întotdeauna câte o problemă în lumea marilor afaceri. Uneori se întreba de ce se încăpăţâna să lucreze din greu, când ştia că nu banii erau scopul lui în viaţă. Dar Christa bănuia că făcea asta mai ales pentru sora lui, care era trupul şi sufletul afacerii, alături de soţul ei.

- Cred că n-ai fost niciodată pe Coasta de Azur, nu-i aşa? o întrebă el.

- Aşa este, n-am fost.

El oftă.

- Ce extraordinar să fii atât de tânăr şi să nu fi văzut niciodată Coasta de Azur. Numai gândul acesta mă face să mă simt uşor blazat. Voi fi bucuros s-o văd prin ochii

dumitale neiniţiaţi, dragua mea copilă.

Ea izbucni în râs.

- Sună de parcă ai fi atât de bătrân încât ai putea să-mi fii tată.

Râse şi el.

- Nu, nu, dar eşti uimitor de tânără pentru cineva de vârsta dumitale, dar nu în ceea ce priveşte munca de aici, adăugă el repede. Si sora mea îşi aminteşte cât de eficientă ai fost la Paris. Zice că n-a mai avut o stenografă mai bună ca dumneata de când ai plecat.

- Nu pot să cred.

- Ai fi surprinsă. Nu e vorba că n-ar şti să bată la maşină sau să-şi ia notiţe foarte repede, ci e ceva anume care le lipseşte celor mai multe. Dar dumitale nu-ţi lipseşte nimic, şi nu-ţi pierzi capul niciodată. Eşti o comoară nepreţuită.

Christa plutea de fericire, dar se stăpâni şi zise calmă.

- Mulţumesc. Nu cred că merit atâta laudă.

„E o dulceaţă, într-adevăr“, se gândi el şi urmă cu voce tare:

- Pe 10 octombrie trebuie să fim la Paris, ca apoi să plecăm a doua zi dimineaţă spre Nisa. Va fi multă hârţogărie de făcut, de aceea voi avea nevoie tot timpul de o secretară în preajma mea. Eşti sigură că vrei să vii?

- Desigur. Va fi o experienţă deosebit de interesantă pentru mine.

El se ridică şi se îndreptă spre cuier.

- Notează repede telefonul prietenului meu, colonelul Nye, care se ocupă de Travel Company şi roagă-l să ne rezerve două locuri în avionul spre Paris, de la ora 10 dimineaţa. Sora mea vrea să rămân acolo la sfârşitul săptămânii, ceea ce va fi şi pentru tine un prilej să te odihneşti şi să te mai bucuri de soare.

- Ce faci acum, te duci direct acasă? zise el

îmbrăcându-se.

- Da, aşa fac de obicei.

- Nu ieşi niciodată nicăieri, nu te distrezi decât în familie şi în faţa televizorului?

- Nu întotdeauna. Uneori merg cu Barby la film, sau, dacă e frumos afară, facem o plimbare prin parc.

El scutură din cap, nefiind în stare să înţeleagă o astfel de viaţă. Sora lui ieşea tot timpul în societate, iar Felise era acum foarte ancorată în lumea televiziunii, cunoscând mereu muzicieni şi producători noi şi discutând cu vechi prieteni. în ultima vreme fusese prea prins la birou ca să se mai întâlnească aşa des cu ea. Dar acum îşi dorea pe neaşteptate să se odihnească, departe de toţi cunoscuţii lui, alături de fata asta care-i inspira atâta afecţiune, care avea un efect liniştitor asupra lui şi care era mereu acolo unde avea nevoie de ea, făcând lucrul potrivit la momentul potrivit.

Aruncă o privire uşor amuzată spre părul acela incredibil de blond, ca al Dorellei. însă fantoma trecutului nu-l mai bântuia acum, alungată de prezenţa Christei. Acum părul acesta, nu-i mai trezea nici o altă amintire şi nu-l mai asocia decât cu fata minunată din faţa lui.

- îţi mai aminteşti, zise el deodată, de seara aceea de iunie când stăteam pe Pont Royal şi ne uitam cum cad stelele în apă? Ce frumos era totul!

- îmi amintesc, şopti ea.

Dar, parcă stânjenit de un astfel de moment, Stephen îi ură un „noapte bună“ rapid şi ieşi din încăpere.

Un moment, rămase nemişcată, cu carneţelul în mână. Nu vedea nimic din ce scrisese, gândurile ei erau prea haotice. Simţea că plutеşte, cufundată într-o stare de beatitudine, fiindcă el îşi rememorase astfel momentele de vis de la Paris.

în seara aceea de octombrie se întoarse acasă ca de

obicei în tramvaiul aglomerat, pe o ploaie rece şi enervantă, dar care nu reuşise să-i abată gândurile de la amintirea tulburătoare a lui Stephen şi de la minunata călătorie pe care avea s-o facă.

Zece zile doar, dar nu mai putea să doarmă şi să mănânce cum trebuie, atât era de agitată.

Doamna Lane observă şi o întrebă:

- Ce se întâmplă cu tine Christa? Nu pari în apele tale.

Christa râse şi zise că nu are nimic.

Credea că e normal să aştepţi cu atâta înfrigurare ca ceva frumos să se întâmple şi să-ţi fie teamă că nu cumva să intervină ceva în ultimul moment şi să se anuleze totul.

Dar nu interveni nimic şi ziua plecării veni. Draga mătuşă Cath spălase şi călcase tot ce i-ar fi putut fi necesar în călătorie şi până şi Barbara fusese foarte drăguţă şi-i cumpărase o eşarfă nouă s-o poarte în avion. „E mai şic, zicea ea, să porţi o eşarfă în loc de o pălărie, când călătoreşti cu avionul“. Când Christa fu gata de plecare, mătuşa Cath făcu fără să-şi dea seama o remarcă lipsită de tact de genul „parcă pleci în luna de miere“. Christa se făcu roşie, iar Barbara mormăi rece că „nu e amuzant deloc“.

Apoi, tânăra secretară le sărută în semn de rămas bun şi se îndreptă spre birou cu inima sfâşiată de un sentiment contradictoriu de tristeţe şi de fericire.

- Luna de miere, se gândi ea cu un zâmbet strâmb. Ce speranţă! Biata mătuşă Cath. Barby arăta de parcă ar fi vrut să mă omoare. Sărăcuţa, ce îngrozitor să te macine atâta gelozia!

Cât de radical se schimbase viaţa ei de astă vară, medita ea în luxoasa maşină care-i ducea la aeroport. Ce deosebire de ultima ei călătorie, cu aceeaşi destinaţie, în care luase cel mai ieftin mijloc de transport posibil.

Stephen abia dacă-i adresa câteva cuvinte, preocupat

să citească titlurile ziarului de dimineaţă pe care nu avusese timp să se uite până atunci. îi aruncase doar o privire rapidă când se întâlniseră, amintindu-i să-şi ia cu ea carneţelul, şi adăugă zâmbind:

- Dar nu e nevoie să-ţi amintesc aşa ceva!

Tot drumul spre aeroport, Christa aruncă priviri spre profilul bărbatului care însemna atât de mult în viaţa ei. Doamne, ce vis frumos ar fi fost dacă vorbele mătuşii Cath ar fi fost întemeiate şi ar fi fost soţia unui astfel de bărbat! Desigur, el n-ar mai fi citit ziarul acum, ci ar fi ţinut-o în braţe şi i-ar fi spus cât de mult o iubeşte.

Stephen ridică privirea, dădu ziarul la o parte şi se uita la trafic.

- Ce bine e să poţi zbura cu avionul. Economiseşti o groază de timp.

Ea aproape că râse. Ce trezire la realitate! în avion, o stewaedesă îi zâmbi şi-i arătă locul lângă el. „Ce e aşa de rău să trăiesc într-o lume imaginară?“ se întrebă ea. „Oricum, el nu va şti niciodată nimic“.

Sorbi numai câteva înghiţituri din şampania pe care el i-o oferise şi se uita pe geam. Decolau.

Stephen se uita la chipul ei pe care se citea emoţia plăcută a acestei noi experienţe.

- Destul de uimitor, nu-i aşa? Ori de câte ori călătoresc astfel mă gândesc la binefacerile progresului tehnic. Lumea ar fi mult mai bună dacă n-ar mai exista factorii negativi.

- N-am mai mers cu avionul până acum, se aventură ea să spună.

- Uluitoare fată, zise el clătinând din cap. Ai făcut atât de puţine, dar prinzi atât de repede cele mai importante reguli în lumea afacerilor.

începu s-o întrebe despre viaţa ei în general şi, inevitabil discuţia alunecă spre Barbara.

- Prietena dumitale arată fantastic de bine. Cred, şi prietenul meu Jorgensen are aceeaşi părere, că bustul ei este cea mai bună operă a mea.

De dragul Barbarei, Christa încercă să lege de această laudă neobişnuită din partea lui, câteva remarci despre calităţile prietenei ei, deşi instinctul ei se revolta la aşa ceva.

- Da, şi e o persoană extraordinară.

- Ştiu că dumneata crezi asta. Eşti o prietenă cu adevărat devotată şi sper că ea apreciază.

- O, sigur că da, răspunse ea cu ardoare.

- Nu ştiu dacă aş numi-o o persoană care comunică pe aceeaşi lungime de undă, din punct de vedere emoţional cu apropiaţii ei, dacă înţelegi ce vreau să spun.

- Da, cred că înţeleg.

- Se străduieşte prea mult, dacă ştii ce înseamnă asta, adăugă el fără ocolişuri.

Christa se făcu stacojie. Ştia exact la ce se referea. îşi dorea din toată inima să se termine discuţia asta, dar Barby o implorase încă o dată în dimineaţa aceea să încerce să-l influenţeze în direcţia ei. „Fă-l să realizeze ce fată extraordinară sunt“.

Christa o dezvinovăţi, spunând că era posibil să fie un pic răsfăţată din cauză că toţi bărbaţii se îndrăgosteau de ea.

Nu chiar toţi, zâmbi el tolerant.

Christa îşi muşcă vârful limbii. O, doamne, nu reuşea deloc s-o ajute pe Barby!

- Te admiră extraordinar de mult, să ştii, mai încercă ea din răsputeri.

- Nu mai spune! zise el şi se întoarse să se uite prin hublou.

Era cam iritat de laudele acestea servile. Barbara nu-l interesa

decât ca model şi nu înţelesese niciodată de ce o persoană atât de drăguţă precum Christa s-a ataşat aşa de tare de o asemenea fată egoistă şi obsedată de a fi admirată. De fapt, în dimineaţa aceea Stephen n-avea chef să audă de nici o femeie. Era sătul de ele până peste cap, fiindcă doar cu o seară înainte Felise îi făcuse o scenă neplăcută.

îl sărutase, nu pentru prima dată, destul de pasional în chip de noapte bună şi aşteptase să i se răspundă la fel.

- O, Stephen, nu te văd deloc atât cât aş vrea, zisese ea luându-l cu braţele de după gât.

Se aflau în pragul apartamentului ei, după ce luaseră cina la un restaurant luxos.

- îmi pare rău, draga mea, dar sunt foarte ocupat zilele astea, răspunsese el. Apoi o sărutase uşor pe obraz, îşi pusese pălăria şi se îndreptase către lift.

Ea îl strigase, Stephen se întorsese şi o văzuse privindu-l fix, cu ochii plini de lacrimi.

- Uneori cred că mă eviţi dinadins, zisese ea cu mânie.

întristat şi stânjenit, pentru că o admira cu adevărat, încercase să se apere, fără să afirme ceva care să-l oblige. Dar Felise îşi pierduse cumpătul şi-l împroşcase cu acuzaţii. O ţinuse destul în loc, zisese ea. Toţi cunoscuţii lor de la Paris, printre care şi Julia se aşteptau să se fi căsătorit cu mult timp în urmă. Când îi spusese politicos că nu pomenise niciodată nimic despre căsătorie şi că se bucura de relaţia lor de prietenie, care spera el, va continua, ea spusese că se schimbase cu totul de când „nenorocitele acelea de englezoaice intraseră în viaţa lui după accidentul de tren“.

- Nu ştiu pe care dintre ele o preferi, pe preţioasa ta secretară, sau pe cealaltă, de o frumuseţe mai degrabă necoaptă, dar mi se pare că te porţi prosteşte. Amândouă sunt nebune după tine şi e ceva care nu-mi inspiră încredere în atitudinea secretarei tale cu ochii ei mari şi tot

timpul „Da, domnule. Nu, domnule“. Ori de câte ori am fost la tine în birou am observat ce priviri lungi şi înfometate îţi aruncă. Voi bărbaţii nu ştiţi niciodată ce vă paşte până când nu e deja prea târziu. O să te trezeşti într-o situaţie penibilă, iar Julia e de aceeaşi părere cu mine. Şi ea crede că ai mers prea departe cu fetele astea.

Astea erau numai câteva din vorbele pe care i le azvârlise.

Se despărţiseră destul de rece, dar când ajunsese acasă Stephen primise un telefon de la ea, prin care îşi cerea scuze.

- Nu pot decât să-mi cer scuze pentru seara asta. Pur şi simplu sunt cu nervii la pământ pentru că muncesc prea mult. Exersez zi şi noapte pentru primul meu concert televizat, după cum ştii şi tu. Promite-mi că mă ierţi.

El promisese, dar pe urmă decisese în sinea lui că era mai bine să se vadă mai rar, pentru că, dacă era într-adevăr îndrăgostită de el, nu era corect faţă de ea să-i mai dea speranţe. El nu putea să ţină la ea altfel decât acum şi se întreba dacă va întâlni vreodată vreo fată căreia să-i poată oferi ceva.

Mai târziu, în noaptea aceea, îşi amintise ce spusese Felise despre Christa şi se simţi foarte nelalocul lui.

„Ce prostie! Ea nu era deloc aşa. Barbara da, însă nu şi fata aceasta timidă, cu ochii ei misterioşi“.

Cum stătea alături de ea, întoarse capul s-o privească şi simţi un sentiment neaşteptat de pericol, ca şi cum ceva ar fi urmat se explodeze lângă el. Desigur, ar fi fost periculos ca afirmaţiile Felisei, pe care le considerase stupide şi imposibile la început, să se adeverească. Şi adevărul i se dezvălui în privirea ei lungă, înfometată şi infinit de tristă. Avea un efect paralizant asupra lui care-l punea în gardă şi-l făcea să se gândească la aspecte pe care nu le luase în seamă până atunci. Nu, pur şi simplu nu

putea fi adevărat că fata aceasta, atentă şi eficientă să-şi facă gânduri despre el. Nu ştia ce să spună sau ce să facă şi era derutat de toate astea. De ce voia să-i facă legătura cu Barbara, de exemplu. Ce urmărea?

- Ti-ar plăcea Barbara dacă ai cunoaşte-o mai bine... începu ea.

Atunci, Stephen îşi ieşi din fire.

- Of, pentru numele lui Dumnezeu, nu mi-o mai tot vârî atâta pe gât. N-o vreau. Deschide-mi te rog servieta şi găseşte-mi scrisoarea de la importatorii olandezi care se plângeau că ultimul transport cu loţiune de mâini conţinea ambalajul deteriorat. O să mă întâlnesc la conferinţă cu Van Doncken şi vreau să fiu bine informat.

Ea se făcu mică şi se grăbi să ridice servieta care se afla la picioarele lui.

Trebuia să se aplece, iar el îi zări dintr-o dată gâtul uluitor de fraged şi de îmbietor, un gât zvelt, cu puf blond, ca de copil. însă în ochii ei de adineauri citise un sentiment adânc şi tulburător, care nu avea nimic copilăresc în el.

Stephen se trezi că reacţionează emoţional contrar tuturor aşteptărilor. Nu-l deranja gândul că fata aceasta îl iubea. în schimb îi repugna, când şi-o imagina pe Barbara în locul ei şi se simţea trist când se gândea la Felise. Dar descoperirea aceasta îl bulversă şi-i întinse nervii ca un arc, făcându-l să se retragă încordat în carapacea lui.

- Grăbeşte-te, Christa, se răsti el.

Ea se aşeză respirând agitat şi scoase ce i se cerea. El observă că era albă la faţă şi că-i tremurau degetele. Nu, nu se poate, ar fi prea absurd, se gândi el. Probabil că-i e frică de el, de-asta tremura aşa.

Strânse din maxilare şi mormăi în sinea lui.

„Of, la naiba cu femeile astea... Cu cât am mai puţin de-a face cu ele, cu atât e mai bine. N-ar fi trebuit să-mi iau niciodată secretara cu mine. Dar îi ceruse oare să vină

cu el numai pentru acte sau se gândise că va fi o companie plăcută şi liniştitoare pentru el şi că-i va prinde şi ei bine să se bucure puţin de soare?

Continuă tot drumul să menţină conversaţia numai în sfera afacerilor şi să-i vorbească repezit.

Când ajunseră la Paris, Christa era disperată. Nu bănuia că se trădase şi credea că-l enervase vorbind tot drumul despre Barbara. Nu ştia ce să facă, sfâşiată între sentimentele ei şi mila pentru prietena ei pe de o parte şi simţul realităţii pe care-l avea. îşi dăduse seama că putea să pară lipsită de tact faţă de Barbara să vorbească despre ea atât de făţiş.

Stephen dispăru în biroul lor de la Paris, alături de Julia, de soţul ei şi de ceilalţi manageri.

Christa îşi spuse amărâtă că toată călătoria ei de vis se dusese pe apa sâmbetei şi că de acum încolo nu va mai avea ocazia să mai discute cu el altceva decât afaceri.

Julia o salutase destul de amabilă şi o felicitase pentru felul în care arăta acum. Apoi îi mai zise ceva despre filiala de la Londra şi de munca remarcabilă a Christei şi dispăru în biroul directorilor. Christa merse în biroul domnişoarei Maydew şi mai stătu de vorbă cu prietenele ei de astă vară, purtând în suflet amărăciunea de a-l fi supărat pe Stephen. Tot cerul căzuse pe ea.

-Arăţi bine, dragul meu, îi spuse Julia când fu singură cu fratele ei.

- Sunt bine, mulţumesc, scumpă Julia.

- Cum merge treaba la Londra?

- Foarte bine, în condiţiile astea de criză pe piaţa de comerţ. Tom Davis se descurcă bine la Edinburgh, iar eu mă bazez pe conferinţa asta. Să sperăm că vom reuşi să reducem costurile fabricării parfumului nostru.

Julia îi spuse cum funcţiona fabrica de la Grasse, apoi îl întrebă despre Felise.

- Tot mai vrei să rămâi burlac în timp ce biata Felise nu mai poate de dorul tău? îl tachină ea.

- Pentru Dumnezeu, draga mea, n-o mai împinge atâta în braţele mele, se răsti el.

Julia ridică din sprâncenele ei frumos arcuite, mirată să-l vadă atât de enervat.

-îmi pare rău, scumpule, n-am vrut să te supăr. Apropo, micuţa domnişoară Coombe s-a făcut peste noapte o copilă foarte atrăgătoare. Părul ei e superb. Cred că ţi-a devenit indispensabilă, dacă ai luat-o cu tine până aici. Aş fi putut s-o iau pe Maydew cu noi la Cannes.

- Maydew mă stresează. Vorbeşte ca o moară neferecată cu vocea aia ascuţită a ei.

La Adunarea Generală, Christa stătu lângă el şi luă notiţe, în timp ce Maydew lucra pentru Julia şi soţul ei. Mai târziu, trebui să-i aducă nişte scrisori la semnat şi se pregătea să iasă, când se auzi strigată de vocea lui Stephen.

- Christa! Asta e tot pentru azi. Nu e nevoie să mai stai.

Ea se întoarse, dar nu se uită direct la el. El observă cu inima strânsă că era palidă şi tristă. Deşi îl enerva că nu se putea opri să analizeze mereu fiecare gest de-al lor, Stephen adăugă pe un ton mai blând.

- Totul e bine Christa?

- Da, mulţumesc, zise ea încet.

- Vei rămâne în seara asta cu Maydew, nu-i aşa?

- Da.

- Am rugat-o să te scoată undeva la un restaurant şi pe urmă să trimită aici nota de plată. îmi pare rău că nu pot să fac mai mult, dar în seara asta iau cina cu sora mea.

Christa se împurpură la faţă şi-şi dădu capul pe spate cu mândrie.

- Nu e nevoie să mai faceţi atâtea pentru mine... pentru noi. Mă voi simţi foarte bine cu domnişoara Maydew şi nu

mă îndoiesc de faptul că putem să ne achităm singure nota de plată.

El se enervă, dar mai tare îl deranjă faptul că ştia că din cauza lui se supărase.

- Foarte bine, noapte bună, aproape că mârâi el. Ne vedem mâine, la avion.

El se întoarse şi ieşi din cameră.

„La naiba cu femeile“! mormăi el pentru a doua oară în ziua aceea.

Dar toată seara aceea nu se putu gândi decât la ea.

Pentru Christa, seara era una complet distrusă. El tot mai era supărat pe ea, şi faptul că o strigase pe numele mic atunci când se aflau încă la birou, sau că se gândise la felul în care îşi va petrece ea seara, nu o consola. Până acum suferise în tăcere pentru o dragoste imposibilă, fiind încă în stare să-şi păstreze simţul umorului şi să râdă singură de ea, dar acum nu se mai putea, lucrurile se înrăutăţiseră prea tare şi pur şi simplu nu mai putea suporta durerea. De-acum încolo, n-avea să mai pronunţe niciodată numele Barbarei în faţa lui. începu chiar să-i poarte un sentiment vag de pică Barbarei. Pentru că totul fusese minunat până când îi ceruse să încerce să-i apropie.

Domnişoara Maydew propuse să meargă la un restaurant scump pe cheltuiala lui Stephen, ceea ce ea refuză, apoi să meargă la un film american. Christa mâncă foarte puţin şi nu văzu nimic din film, din cauza lacrimilor grele care-i şiroiau pe obraz în întunericul sălii.

Parisul strălucea în toată splendoarea lui în noaptea friguroasă de octombrie, dar pentru Christa îşi pierduse tot farmecul.

A doua zi, în luxosul avion, Stephen părea mai bine dispus. îi zâmbi şi sporovăi cu ea când se întâlniră, dar apoi se aşează pe scaun alături de sora lui. Christa împărţi scaunul dublu cu domnul Roche, iar în spatele lor se aşează secretara. Claude Roche era un om agreabil, foarte

îndrăgostit de eleganta şi inteligenta lui soţie. Desigur, nu era interesat de farmecele Christei, dar ca toţi bărbaţii, găsi şi el fascinanţi ochii aceia mari şi căprui. Ceva din tristeţea chipului ei şi tăietura fină a buzelor îl trimitea cu gândul la Gioconda. I-o spusese şi ei şi fu răsplătit cu roşeaţa din obrajii ei.

„Are gust bătrânul Stephen. Micuţa e foarte graţioasă“.

Dar pentru Christa nimic nu mai avea farmec acum, nici măcar întinderea albastră a Mediteranei sau oraşul cochet de pe malul ei.

Capitolul 8

Ziua se apropiase de sfârşit şi Christei i se spuse că era liberă să-şi petreacă seara aşa cum dorea. îi fuseseră prezentate câteva secretare franţuzoaice, foarte prietenoase, care o invitaseră să stea cu ele, însă Christa refuzase, hotărâtă să rămână singură. Pe balconul camerei ei din hotelul Majestic, tânăra nu se putea abţine să nu admire frumuseţea exotică a ţinutului, în ciuda stării ei de spirit deplorabile. După conferinţa generală a directorilor, din dimineaţa aceea, urmase o excursie pe un drum de munte, prin Alpii Maritimi, ale căror înălţimi îi tăiaseră pur şi simplu răsuflarea. Toată ziua se străduise să fie cât de cât folositoare lui Stephen, dar simţea că nu era decât o rotiţă în tot imensul mecanism de la Parfum Joyeux. Pentru el, fusese doar „domnişoara Coombe“ căreia abia dacă-i adresase un zâmbet sau un cuvânt mai personal.

Niciodată nu se simţise mai singură ca atunci, mai conştientă de zădărnicia sentimentelor ei. Si-l iubea atât de mult încât ar fi vrut să moară! „Bărbatul ăsta e prea departe de tine ca să poţi ajunge la el“ îşi repeta ea. „Nu eşti nici tu mai bună ca Barbara, atâta doar că eşti mai puţin isterică. Si ar trebui să ştii mai multe“.

Luase prânzul la fabrică, în aer liber, alături de ceilalţi angajaţi. Masa fusese o încântare pentru toată lumea, dar nu şi pentru Christa.

Cu o jumătate de oră mai înainte, la întoarcea la hotel, Stephen găsise timp să-i spună câteva cuvinte drăguţe.

- Sper că te vei simţi bine seara asta. Dă o fugă până la Casinou să-i vezi pe oamenii nesăbuiţi cum îşi pierd banii şi pe alţii mai norocoşi cum îi câştigă, zise el zâmbind. Fac eu cinste.
- Mulţumesc foarte mult.
- Ies cu sora mea la o petrecere, altfel aş fi mers cu

dumneata, aproape că se scuză el.

Dar ea nu se simţi mai consolată. Simţea că pierduse pentru totdeauna simpatia lui, că însemna mai puţin decât o scamă în ochii lui şi totul numai din cauza ei.

Cum ar fi putut să ştie că regretul lui era adevărat, că avea remuşcări că-i vorbise iritat şi că trebuia s-o lase singură în seara asta? Dar locul lui era alături de Claude şi Julia, la dineul pe care Henri Dinard, managerul fabricii de la Grasse îl oferea în seara aceea. Cina fusese pregătită exact pe gustul lui, dar cumva ar fi dorit să se poată eschiva şi să-i arate Christei Coasta de Azur, aşa cum îi arătase Parisul. încântarea ei copilărească, sensibilitatea cu care răspundea la orice îi făceau o deosebită plăcere. Nu uitase niciodată noaptea aceea de la Paris şi i-ar fi plăcut s-o repete.

Ar fi vrut s-o facă să arate un pic mai veselă, mai fericită. Of, copil prostuţ şi prea sensibil! Ochii ei erau atât de îndoliaţi şi-i trezeau atâta tandreţe... Uneori nu ştia dacă-i venea s-o ia în braţe şi s-o sărute sau s-o zgâlţâie ca pe o păpuşă. Dar Christa nu era o păpuşă. Dimpotrivă, era foarte sigură pe ea. Nu făcuse nici o greşeală la conferinţă. Henri Dinard, care vorbise mai întâi în franceză, apoi în engleză, îl felicitase pentru secretara lui.

Dinard lucra aici încă dinainte ca Stephen să-şi fi absolvit studiile. Era un prieten bun, care îşi permitea să facă tot felul de comentarii după terminarea conferinţei.

- Tiens! Tiens! I se adresă el lui Stephen în franceză, ca de obicei. Ia te uită, micuţa ta secretară are farmec şi se descurcă foarte bine. E pur şi simplu încântătoare.

Stephen zâmbise şi răspunsese ca între bărbaţi.

- Aşa-i că sunt norocos?

Draga de Christa, da, era competentă şi încântătoare. Ce bine era să nu fi încercat să pledeze atâta cauza Barbarei.

Ora şapte o găsi pe Christa rătăcind pe străzile bine luminate ale exoticului oraş. Sute de maşini şi oameni se îndreptau pe jos spre Cazinou. Christa auzi conversaţii în toate limbile pământului, în franceză, în engleză, spaniolă, italiană şi câte şi mai câte. Dar de fiecare dată când vedea tineri mergând fericiţi la braţ, simţea că inima i se rupe în două. Ce minunat trebuie să fie să iubeşti şi mai ales să fii iubit. O, doamne, oare ei i se va întâmpla vreodată asta? Nu, nu, imaginea lui Stephen se suprapunea peste toate celelalte şi întuneca orice altceva în faţa ei.

Dintr-o dată, i se făcu foame şi o sete nebună şi se opri la un restaurant, unde se aşeză la o masă singuratică. Comandă nişte spagheti şi rulouri cu brânză. Dar curând simţi că i se taie orice poftă de mâncare.

Era aşa de nenorocită! îi era aşa de dor de casă! Toată lumea de aici era cu cineva. Of, de ce oare acceptase să vină încoace? Voia să plece, să se întoarcă la Green Wood, alături de mătuşa Cath şi de Barby. Se temea că n-o să se mai poată abţine şi că va izbucni în lacrimi, aşa că-şi impuse să-şi mănânce mai repede spaghetele şi să plece.

Un tânăr francez foarte arătos o privea insistent de la masa vecină. Christa îşi strânse buzele fine şi se uită în altă parte. Nedescurajat, tânărul venise să se aşeze pe scaunul din faţa ei.

- Bonsoir, m'mselle. Vous permettez? începu el.

Ea se uită la el. Avea ochi ştrengăreşti şi dinţi albi, puternici, pe care şi-i arăta într-un zâmbet larg. într-un fel, i-ar fi plăcut să stea de vorbă cu el, cu oricine, dar se gândi că un amorez francez n-ar fi cel mai potrivit să asculte confidenţele ei în seara asta. Aşa că mormăi cu obrajii în flăcări:

- Non, merci.

El ridică din umeri şi se ridică, înclinându-se graţios.

-Je m'excuse.

După ce se întoarse la masa lui, Christei îi păru rău că-l izgonise aşa. Poate că fusese o prostie din partea ei. Se forţă să mănânce şi ceru nota de plată. Numără atentă francii, plăti şi plecă.

Tânărul francez privi lung în urma ei.

- Mon Dieu! Ce sloi de gheaţă şi englezoaicele astea!

O dată ajunsă în camera ei de hotel Christa dădu drumul la avalanşa de lacrimi îndelung stăpânită. Plânse, plânse până nu mai putu. Apoi se dezbrăcă şi făcu o baie fierbinte, încercând să se bucure de confortul de a avea o baie, şi încă ce baie, numai a ei. Pe urmă se înfăşură într-un prosop gros şi mătăsos, se uscă şi se îmbrăcă într-o delicioasă cămaşă de noapte de dantelă, pe care şi-o cumpărase de la Paris. îşi perie bine părul şi se strecură sub cearşafurile catifelate, după ce stinse mai întâi lumina.

începu din nou să plângă. După ce se mai ostoi şi reuşi să adoarmă, se trezi din cauza zgomotului. Aici, la ora zece, viaţa tocmai începea. îşi aminti că Stephen îi spusese să se ducă la Cazinou. De-abia atunci începea cu adevărat programul.

Era atât de nebună încât să fie în stare să nu profite de propunerile lui şi să se bucure de puţinul timp pe care-l va petrece într-un oraş atât de frumos? Oare era atât de nebună încât să nu-şi poată stăpâni pasiunea aceasta pentru şeful ei? Ce bine era să fi fost ca Barbara, care i-ar fi permis acelui băiat să stea de vorbă cu ea şi s-o invite undeva. „Dar eu nu pot, pur şi simplu nu pot!“

Degeaba încerca să mai doarmă. în cele din urmă, se ridică, îşi trase halatul pe ea şi, cu un oftat adânc, se aşeză la masa de scris. Scoase o foaie de hârtie şi un pix şi se uită la ceasul din perete. Era ora unu. Ce mai oră să scrii scrisori, se ironiză ea. Dar avea de gând să-i scrie lui Stephen.

Se hotărâse. Lucrurile nu mai puteau continua aşa; nu

mai avea de gând să se poarte ca o şcolăriţă nebună şi să se mai umilească. Nici o secundă. Mâine, când se va întâlni cu el, se va purta rece, indiferentă şi total stăpână pe emoţiile ei.

Desigur, îi era greu. Era de parcă şi-ar fi tăiat singură o mână. Nu va mai găsi niciodată o slujbă mai bună ca aceasta, dar nu mai putea să fie secretara unui om care o aducea într-o astfel de stare deplorabilă. Nu era vina lui. Pur şi simplu se întâmplase. Cât despre Barbara, la fel. N-avea de gând să mai fie de acum încolo un tampon între ea şi Stephen. De acum o să joace dur.

Christa scrise şi aruncă la gunoi o grămadă de scrisori de demisie, începute şi neterminate. în cele din urmă, reuşi să se hotărască la una.

Iată cum suna conţinutul ei:

Dragă domnule Harrimay,

Mai întâi de toate vreau să vă mulţumesc pentru tot ce aţi făcut pentru mine, încă

de la început şi pentru minunata şansă pe care mi-aţi dat-o, de la lucra la Parfum Joyeux. Mi-a făcut mare plăcere şi am avut ocazia să acumulez foarte multă experienţă, dar, din cauza unor motive care nu depind de mine sunt nevoită să părăsesc Parfum Joyeux. Voi aştepta, desigur, până când veţi reuşi să găsiţi pe altcineva în loc, ceea ce sunt convinsă că nu va fi dificil şi voi continua între timp să fac tot posibilul pentru binele firmei.

A dumneavoastră cu sinceritate, Christa Coombe

Of, Stephen, Stephen, de-aş putea să-ţi spun adevărul, de-aş putea să-ţi spun cât de mult te iubesc. Dar nu, asta nu se putea, nu trebuia să-şi piardă capul acum. De îndată ce se va întoarce la Londra, va începe să caute un alt serviciu şi probabil că experienţa de la Parfum Joyeux îi va fi cea mai bună scrisoare de referinţă.

Stătu un timp până se mai calmă puţin, apoi împături

scrisoarea, o puse într-un plic şi scrise numele lui Stephen. Se gândi s-o strecoare pe sub uşa lui, a treia din colţ, vizavi de lift.

Dar când ajunse acolo observă că uşa de la intrare era larg deschisă. Pe holul lui lumina era aprinsă, dar în dormitor nu era lumină, deşi şi aici uşa era deschisă. Christa să gândi că nu se întorsese încă şi femeile de serviciu uitaseră să le închidă.

Se strecură repede în hol şi apoi în dormitor, unde lăsă scrisoarea sub pernă. Dormitorul era dublu, pentru că lui Stephen îi plăcea să aibă suficient spaţiu, după cum îi spusese el. Şi apoi, pentru el banii nu contau.

Christa se simţea extrem de deprimată. Gestul acesta era unul definitiv, care avea să-i desapartă pentru totdeauna.

Inima ei încetă brusc să mai bată şi un val de ruşine o invadă din cap până în picioare. Abia avu timp să părăsească dormitorul că şi dădu nas în nas cu el, pe hol. Fu un adevărat şoc pentru amândoi. Christa nu putuse să-l audă venind, pentru că paşii lui se afundaseră fără zgomot în mocheta de pe culoar.

El purta un costum negru, cu un trandafir la butonieră. Floarea se cam ofilise şi părea şi el destul de obosit. Stephen arăta la fel de şocat ca ea s-o găsească acolo.

- Sfinte Dumnezeule, ce cauţi aici?

Christa parcă îşi înghiţise limba. Nu ştia să se descurce într-o astfel de situaţie. începu să bâlbâie ceva, apoi se opri.

- Dacă tot te-ai hotărât să-mi faci o vizită aşa de matinală, ce-ar fi să te întorci în cameră şi să-mi spui despre ce e vorba?

- Nu, nu, se bâlbâi ea din nou, dar îşi dădu seama cât

de stupidă era şi clătină din cap.

Stephen îşi îngustă privirea, vădit amuzat. Era două dimineaţa.

Avusese o zi obositoare, iar noaptea parcă nu se mai termina. Luase o masă excelentă, alături de Julia, încântătoare ca întotdeauna, şi de Claude, un bărbat cu maniere desăvârşite, Henri şi Marcelle Dinard, graşi amândoi şi joviali, organizaseră o masă pe cinste. Fără să mai pună la socoteală prezenţa unei roşcate văduve, înalte, cu ochi mari şi albaştri, care lucra cu ei în afaceri.

Stephen o întâlnise de mai multe ori şi de fiecare dată simţise admiraţie sinceră faţă de ea. în seara aceasta se dovedise o companie mai mult decât plăcută şi artistul din el admirase neîncetat frumuseţea mâinilor ei perfecte, cu degete lungi

„Trebuie să sculptez mâinile acestea“ îşi zise el în timpul cinei.

Graba cu care acceptase şi privirea din ochii ei îl pusese în gardă. Nu, nu, n-avea de gând să se încurce cu Chantal. Văduvele puteau fi periculoase. Toate femeile de până acum se dovediseră periculoase pentru el şi în mod ciudat, începu să se gândească la micuţa englezoaică. Cum naiba de se tot strecura mereu în gândurile lui, se întreba el. Nu era vorba de fizicul ei, fiindcă nu era la fel de frumoasă ca Felise, Barbara sau Chantal. Era ceva ciudat în legătură cu ea. Stephen începu să regrete din nou tonul cu care-i vorbise toată ziua.

Era o surpriză totală pentru el s-o găsească aşteptându-l la ora aceea, în dormitorul lui. Şi nu putea să rămână orb la faptul că era extraordinar de atrăgătoare în cămaşa ei de noapte cu dantelă. După machiajul strident al lui Chantal, după moda de la Paris, chipul Christei i se păru extrem de tânăr şi pur. Avea o piele extraordinar de

frumoasă.

- Eu v-v-am scris o scrisoare, se bâlbâi ea din nou.

- O scrisoare? Despre ce naiba? Doar nu ţi-ai petrecut prima noapte la Cannes scriindu-mi scrisori, draga mea.

Christa adopta un aer de mândrie rănită şi-şi înălţă trufaşă capul.

Nu, desigur că nu. Am luat cina în oraş şi am scris scrisoarea când m-am întors. Voiam să v-o strecor sub uşă, dar uşa era deschisă şi atunci am intrat şi v-am pus-o pe pat.

El închise uşa, se sprijini cu spatele de ea, pufăind din ţigara pe care încă o mai ţinea în mână şi se uita amuzat şi în acelaşi timp tulburat la tânăra din faţa lui.

- întotdeauna pari speriată de mine, zise el. De ce?

- Nu sunt speriată deloc. Dar cred că găsiţi ciudată prezenţa mea aici.

- Ai tot dreptul să-mi scrii scrisorele dacă asta vrei. Dar ce era aşa de urgent încât să nu poată aştepta până dimineaţa, adică încă puţin?

- O să ve-vedeţi când o s-o citiţi.

- Mă faci curios. Hai s-o deschidem, vrei?

- Nu. Noapte bună. Trebuie să plec, zise ea repede.

Dar pe neaşteptate, el întinse mâna spre ea, o prinse de braţ şi o trase în cameră, unde aprinse veioza, aflată pe măsuţa de noapte.

Dormitorul lui era încă şi mai somptuos decât al ei, scăldat în lumina catifelată care se strecura de afară printre perdelele de tafta violet.

- Nu pleca încă, o rugă el. Hai să vedem împreună ce scrie aici. Nu pot să-mi dau seama ce poate fi şi sunt foarte curios. Nu e vorba de slujbă, nu? Toată lumea ne-a spus că eşti o secretară excelentă, dar cred c-ar fi prea mult să-mi aminteşti la ora asta ce întâlniri de afaceri am mâine, nu? râse el.

Ea stătea acolo, copleşită de jenă, dorindu-şi s-o lase să plece. Degetele lui fine, dar puternice, îi strângeau uşor încheietura mâinii, dându-i fiori de plăcere. Era sigură c-o să se enerveze din nou din cauza ei când va citi scrisoarea şi era furioasă că se lăsase prinsă prosteşte acolo. începu să tremure când el se aşeză pe marginea patului, deschise plicul şi începu să citească. Curând, faţa lui se încordă şi zâmbetul amuzat se şterse.

- La asta chiar nu m-am aşteptat, se uită el la ea. Pot să te întreb de ce? Care sunt motivele acelea care nu depind de dumneata?

- E ce-ceva personal, se încurcă ea.

- Atât de personal încât nu poţi să-i spui şefului tău de ce vrei să-ţi dai demisia?

- Da, aproape că scrâşni ea printre dinţi.

El mototoli scrisoarea în mână.

- Mi-e teamă că nu înţeleg, Christa. Păreai atât de fericită şi chiar tu mi-ai spus că-ţi place slujba asta.

- Nu vreau să vorbesc despre asta acum, ridică ea din umeri, colorându-se şi pălind pe rând.

El se ridică şi veni încet spre ea.

- Ce se întâmplă cu tine, Christa? Nu-ţi place sudul Franţei? Te deranjează ceva? încearcă să mă faci să înţeleg de ce vrei să pleci de la firmă.

Ea se simţi prinsă în capcană, dar mai degrabă ar fi murit decât să-i spună adevărul.

- E... e ceva... Of, îţi tot spun că e ceva personal şi nu înţelegi!

- Deci chiar vrei să pleci?

- Da, zise ea disperată. Trebuie!

Christa îşi răsucea nervoasă mâinile la spate, care o furnicau. El nu reuşea să-i vadă decât jumătate chipul ascuns de pletele dese de păr strălucitor. Acum realiză dintr-o dată că nu voia să se întoarcă la Londra să caute o

secretară nouă şi s-o lase pe Christa să plece din viaţa lui. Ştia că mai sunt şi alte secretare şi că era doar o chestiune de timp să găsească una, dar se obişnuise cu ea, care avea un talent excepţional de a fi discretă, responsabilă şi plină de tact. Nu-l supărase decât o dată când veniseră încoace. Se întrebă brusc dacă nu cumva hotărârea ei nu se datora felului în care îi vorbise atunci. De data asta spuse mai blând:

- Cred că înţeleg. Te-ai supărat pentru că m-am răstit la tine şi nu doar o dată. Recunosc, m-am cam enervat că tot vorbeai de Barbara şi nu înţeleg de ce.

- O, nu e doar asta, n-ai cum să înţelegi. Nu pot, nu pot să-ţi explic, strigă ea deznădăjduită.

- Poate că da, poate că nu. Dar dacă îţi place să lucrezi pentru mine nu văd de ce ţi-ai ales tocmai momentul şi locul ăsta să demisionezi. îţi spun sincer, Christa, te potriveşti cu mine şi nu vreau să te pierd.

Cuvintele acestea îi merseră drept la inimă. Era ceva să vezi un bărbat ca el străduindu-se s-o facă să se răzgândească. e uită recunoscătoare la el.

- Mulţumesc. Mulţumesc din suflet, dar tot trebuie să plec.

- La naiba, se enervă el. Dar de ce? De ce vrei să mă pui acum în situaţia de a căuta pe altcineva pe care să trebuiască să-l învăţ ce are de făcut. Tu tocmai începusei să te descurci de minune şi ziceai că ai început să înveţi şi franceza. Dacă vrei să ştii, chiar mă gândeam să te învăţ eu în particular, pentru că va fi foarte util să ştii două limbi.

Ea îşi simţea inima frântă , dar era hotărâtă să plece.

- Mi-e teamă că trebuie să plec... vă rog, domnule Harrimay...

- „Domnule Harrimay...“ o întrerupse el clătinând enervat din cap. Credeam că în afara biroului suntem

prieteni şi că-mi spui Stephen.

- Probabil că am făcut... nu ştiu... eu trebuie... chiar trebuie să vă spun noapte bună.

Dar el n-avea de gând să lase lucrurile aşa. Nu înţelegea de ce hotărârea ei de a demisiona îi dăduse o lovitură atât de puternică în amorul lui propriu. Tot ce realiză e că nu voia să plece. O simţea tremurând din cap până în picioare. Ce naiba era aşa de sensibilă şi de emotivă? Nu era deloc ca celelalte. De fapt, ea nu-i ceruse şi nu insinuase niciodată nimic faţă de el. Avea ceva foarte virginal în felul ei de a fi, ceva c neobişnuit pentru fetele din ziua de azi, se gândi el cinic, care ştiau prea bine ce vor.

- Nu sta acolo tremurând ca o frunză, prostuţă mică ce eşti, îşi pierdu el cumpătul.

Ea păru îngrozită şi se întoarse să plece. Dar el n-o lăsă. Era mai furios pe sine însuşi decât pe ea. Stephen, omul, artistul şi amantul din el se treziseră pentru prima dată după atâţia ani, copleşit de sentimentele pe care le arătase numai Dorellei.

- La naiba, zise el din nou, trăgând-o în braţele lui şi sărutând-o apăsat pe gură, prin vălul auriu de păr, pe care îl simţea mătăsos şi frumos mirositor pe buzele ei dulci şi extraordinar de seducătoare.

Sărutul lor se aprinse şi mai tare. Toată fiinţa lui începuse să tânjească după nimfa aceasta învăluită în aur. O dorea şi voia s-o facă să se răzgândească să nu mai plece. Dar mai presus de toate voia să alunge expresia aceea de teroare de pe chipul ei.

Era atât de mică încât braţele lui o cuprinseseră cu totul.

Ce era în sufletul ei când simţi pasiunea buzelor lui peste ale ei nu putea fi descris. Parcă paralizase dintr-o

dată şi soarele însuşi atinsese corzile întregii ei fiinţe. Era primul sărut pe care-l primise şi-l oferise vreodată, dar îl dădu cu toată foamea sufletului ei tânăr. Instinctiv, braţele ei se încolăciseră în jurul lui şi intensitatea acestui sărut crescu atât de tare încât se temea că o să leşine. Christa gemu uşor, îşi lăsă braţele să cadă şi scuturã tare din cap.

- O,’ nu! Nu! Nu!

El se controlase mai bine, dar fusese şi el aproape la fel de copleşit de acel moment de revelaţie dintre ei.

- Lasă-mă să plec, îl imploră ea, împingându-l cu braţele neajutorate. El îi dădu drumul imediat. Scoase o batistă din buzunarul de la piept şi şi-o trecu peste buze. Descoperea cu uimire că tremura şi asta nu i se întâmpla prea uşor.

Ea îşi luase obrajii în mâini şi dădea mereu din cap fără să rostească un cuvânt.

- Christa, zise el, stai aici pe marginea patului şi hai să vorbim.

- Nu, nu pot.

El râse scurt.

- Dormitorul meu şi ora două dimineaţa nu sunt locul şi momentul cele mai potrivite, nu?

- Of, nu mă mai lua atâta peste picior! Numai asta ştii să faci! Şi n-ai avut nici un drept să mă săruţi aşa, explodă ea brusc, privindu-l cu obrajii în flăcări.

Stephen îi adresă dintr-o dată o privire poznaşă.

- Nici tu n-ai avut nici un drept să-mi răspunzi aşa.

- O, cum poţi să spui asta? protestă ea.

Expresia feţei lui se schimbă.

- Mie mi s-a părut grozav, adăugă el mai încet.

Ea se uită la el cu ochii mari, care nu reuşeau să înţeleagă. Nu mai tremura, dar tot corpul îi ardea.

- Te rog, lasă-mă să mă întorc la mine în cameră, zise ea aruncându-şi părul de pe frunte.

- Nu te-aş opri să faci ceva ce-ţi doreşti cu adevărat.

- Ştii că trebuie, zise ea cu indignare.

- Bine. Dacă tu crezi că aşa e mai decent, du-te şi îmbracă-te şi continuăm discuţia jos, în hol.

- De ce vrei să mai vorbim acum?

- Tu n-ai nimic să-mi spui?

- Nu mă mai deruta atât! se plânse ea legându-şi mai strâns cordonul halatului în jurul ei.

- Ascultă, Christa. Şi eu sunt un pic derutat. Cum te-ai fi aşteptat să fiu după sărutul ăsta? Pentru tine chiar n-a însemnat nimic?

Ea clătină uluită din cap.

- Sigur că da. Dar pentru tine nu se poate să fi însemnat prea mult.

- Atunci,de ce crezi că te-am sărutat aşa? Crezi că a fost doar o îmbrăţişare întâmplătoare? Ceva de genul „ vreau să rămâi secretara mea aşa că e mai bine să te sărut“?

Culoarea din obrajii ei se scurse.

- Nu ştii decât să râzi de mine. O, te urăsc!

El veni mai aproape de ea.

- Nu, Christa, nu mă urăşti, zise el uluit de dorinţa de a o lua din nou în braţe şi de a o păstra acolo. Hai să ne calmăm şi să gândim ca doi oameni maturi. Nici eu nu înţeleg prea bine ce simt. Probabil că n-am nici un drept... Stephen se opri brusc, lovit dintr-o dată de un gând neaşteptat. Christa profită de momentul lui de slăbiciune ca să-i arate forţa ei.

- N-am de gând să mă îmbrac şi să vin jos. N-avem nimic de discutat, zise ea îndreptându-se spre uşă.

- Stai, aşteaptă...

Dar ea nu se opri.

- Şi scrisoarea mea rămâne valabilă. Vreau să plec de la Parfum Joyeux.

- Aşteaptă un moment, zise el indignat. Nu poţi să fii dulce şi înţelegătoare cu un minut în urmă şi apoi să te porţi de parcă te-aş fi insultat.

Ea se întoarse pe călcâie.

- Nu, n-am luat-o ca pe-o insultă. Mi-a plăcut foarte mult să te sărut, mulţumesc, zise ea cu o mândrie cam absurdă. Noapte bună.

- Tu... dar nu mai continuă. Pentru prima oară în viaţa lui, Stephen era pur şi simplu perplex. Nu reuşea s-o înţeleagă şi începuse deja să regrete că-şi pierduse capul, însă ştia totodată că nu voia s-o piardă, orice s-ar fi întâmplat.

Ar fi vrut să-i mai ceară nişte explicaţii sau măcar să readucă relaţia dintre ei într-un stadiu mai puţin încordat.

Dar uşa se închisese cu hotărâre în spatele siluetei ei în albastru.

- La naiba cu toate, zise el din nou, scuturându-şi ţigara în scrumieră şi turnându-şi un pahar de whisky pe care-l bău cu sete, până la ultima picătură.

Capitolul 9

A doua zi dimineaţă, Christa avu nevoie de mult curaj să vină în holul hotelului, unde stabiliseră să se întâlnească.

Holul era aproape gol, dar era o dimineaţă superbă, cu un cer neasemuit de albastru, pe care urca un soare strălucitor. însă Christa nu vedea nimic din toate acestea. Dormise puţin, avea cearcăne, dar nu se simţea obosită, pentru că era într-o continuă stare de surescitare psihică de câteva ore. Stătuse în pat cu ochii deschişi până când foamea şi setea o făcuseră să ceară un mic dejun în cameră, pe la opt dimineaţa. Totul era haos în mintea ei. Nu se mai putea gândi decât la acele momente de vis petrecute în braţele lui, în care răspunsese la săruturile lui... săruturi delirante..., săruturi nebune. Cât va trăi avea să şi le amintească. Or s-o ajute să alunge mohoreala zilelor de singurătate, sau dimpotrivă o vor aduce în pragul disperării? se întreba ea.

Probabil că el le-a uitat deja sau le regreta. Barbara îi spusese în nenumărate rânduri că aşa sunt bărbaţii, că nu te poţi baza pe ei. Ce-ar zice oare Barbara dacă ar afla ce se întâmplase? Nu, nu, niciodată nu trebuia să afle, fiindcă asta ar însemna sfârşitul prieteniei lor. Barby va crede că făcuse tot ce-i stătuse în putinţă să-i atragă atenţia lui Stephen şi s-o înlăture pe ea din calea lui.

Un alt gând la fel de oribil îi trecu prin minte. Poate că acum o dispreţuia şi era bucuros că pleca de la firmă. Nu-şi făcea iluzii, ştia ce fel de relaţii exista între un bărbat şi o femeie, mai ales între un director şi secretara lui, de exemplu. Dar n-avea de gând să lase ca aşa ceva să intervină între ei. îl iubea prea mult şi voia ca el s-o respecte. Oricum ar fi, continua ea să se frământe, se va bucura să mă vadă plecând. Nu putea să uite că îi spusese,

chiar dacă în glumă, că la urma urmelor îi răspunsese la sărutări.

Christa se plimba în sus şi-n jos încercând să-şi repete în gând ce avea să-i spună când îl va vedea. Dar Stephen nu apăru. La început nu se gândi prea mult că întârzie, crezând că voia să doarmă mai mult, însă pe urmă îşi făcu griji. Christa ştia că erau aşteptaţi să participe la ultima conferinţă de la Grasse în după-amiaza acelei zile.

Se îndreptă spre recepţie şi-l întrebă pe portar dacă putea să vorbească la telefon cu domnul Harrimay.

- Un moment, vă rog, zâmbi el la simpatica englezoaică din faţa lui şi se întoarse cu un plic pe care i-l întinse.

- Sunteţi m'mmselle Cooombe, nu-i aşa?

Christa simţi că-i stă inima în loc când văzu scrisul familiar al lui Stephen. întinse încet mâna spre el, dând din cap că da.

- Monsieur Harrimay a primit un telefon urgent la ora opt în această dimineaţă şi a plecat după aceea spre aeroportul din Nisa.

Christei i se tăiară picioarele. Aşadar, plecase. Oare trebuia să se bucure că aşa se evitase o întâlnire extrem de stânjenitoare? Nu, Christa simţea că înnebuneşte de disperare la gândul că s-ar putea să nu-l mai vadă niciodată. Se aşeză tremurând şi începu să citească. Scrisoarea era scurtă.

Dragă Christa

Hai să uităm ce e mai bine să fie dat uitării. Te rog să nu laşi asta sau orice altceva să intervină în munca pe care o faci atât de bine la Parfum Joyeux.

Vreau să te duci la întâlnirea care are loc azi la Grasse, să notezi totul şi să-mi aduci notiţele la Londra. Sora mea m-a sunat să-mi spună că a avut loc un incendiu la birou. N-a fost chiar o catastrofă, dar se pare că cele mai afectate sunt biroul meu şi-al dumitale. Pun pariu c-o să fie nevoie să căutăm mult printre hârtii şi să le sortăm, de aceea cred că ajutorul dumitale va fi nepreţuit. Te sfătuiesc să iei

avionul spre Paris în după-amiaza asta, apoi să vii la Londra. Voi rezerva un loc când voi ajunge la aeroport. De îndată ce ajungi la destinaţie, anunţă-mă.
Al dumitale, S.H.

Scrisoarea aproape că-i căzu din mână şi pulsul i se acceleră. La aşa ceva nu se aşteptase. Toate preocupările ei personale se risipiră, înlocuite de grija pentru Stephen. Acesta nu-i dăduse detalii, dar bănuia că focul se aprinsese în timpul nopţii. Cu siguranţă, prostuţul de Billy, băiatul de serviciu, care aduna mereu chiştocurile de ţigări, le aprindea şi le arunca nestinse în coşul de hârtii după ce trăgea din ele, declanşase incendiul. îl prinsese de câteva ori făcând aşa şi-l avertizase că putea să dea foc la clădire. Probabil că focul mocnise încet în timpul zilei şi noaptea se aprinsese cu putere.

Christa reciti scrisoarea, încercând de data asta să citească printre rândurile care se refereau doar la ei. Cuvintele acestea... „Să uităm ce e mai bine să fie dat uitării“... erau criptice, dar pline de înţeles. Ştia exact ce voiau să spună. Aşa cum îşi imaginase şi ea, Stephen voia să uite momentul de rătăcire din noaptea trecută.

Cel puţin, se gândi ea cu un zâmbet ironic, ridicându-se în picioare, a lăsat o cale de ieşire pentru mândria ei, ajutând-o să treacă mai repede peste cele întâmplate. Trebuia să nu mai vorbească niciodată despre acel sărut. El voia să se întoarcă la birou şi să-l ajute, iar ea îl va ajuta. Doamne, ce uşurată era!
Christa se duse la Grasse împreună cu soţii Roche, participă la conferinţă, apoi luă prânzul şi se întoarse la Cannes să-şi facă
bagajul de plecare. După-amiază era la Paris şi pe la şapte seara ajungea la Londra. De la aeroport, telefonă la birou. Din fericire, circuitul funcţiona, fiindcă Pat Westerham îi răspunse.

- O, bună seara domnişoară Coombe. E îngrozitor,

camera noastră e toată înnegrită. Maşinile de scris au scăpat ca prin minune, dar multe dintre documente au ars şi totul e distrus de apă. Apa a făcut cele mai mari pagube, nu focul. Noi suntem încă aici şi ajutăm să strângem lucrurile.

- Dar şeful e acolo?

- Da, e aici de câteva ore bune. S-a purtat straşnic de frumos cu noi. A zis de suntem de foarte mare ajutor.

- Şi doamna Jacobs?

Pat chicoti.

- A făcut gripă şi a rămas la pat, aşa că în dimineaţa asta ne-a făcut plăcerea de a nu-şi face apariţia pe aici. Mai vorbim, la revedere.

Christa se sui nerăbdătoare în primul taxi, spre serviciu. Ajunsă acolo, constată că liftul încă mergea şi că doar etajul ocupat de Parfum Joyeux fusese afectat. Acolo o izbi un miros de hârtie arsă şi de lemn carbonizat. într-adevăr apa, cu care pompierii stinseseră focul distrusese mai mult decât focul în sine.

Era trecut de opt şi Christa se gândi intrând încet în biroul ei că toată lumea plecase de mult. Aici era o mizerie şi mai mare, se întristă ea şi mai mult. Masa de scris, cutii, dosare, hârtii, toate erau arse pe jumătate sau în întregime într-un talmeş-balmeş de nedescris. Christa îşi scoase mânuşile. Uşa de sticlă din spatele ei se dădu la o parte şi Stephen păşi înăuntru.

Arăta surmenat de oboseală şi, lucru neobişnuit pentru el, era murdar pe mâini şi pe cămaşă. Avea cearcăne mari sub ochi, dar Christa observă că faţa lui se luminase la vedea ei, ceea ce-i încălzi inima de bucurie.

- Hei, bună, te-ai întors! exclamă el.

- Sigur că da. Nu credeai că mai vin?

El râse uşor, scoase un pachet de ţigări şi-l întinse spre ea.

- Nu eram sigur. Vrei una?

Ea clătină din cap că nu-şi scosese pălăria şi pardesiul.

Cum îşi trecea mâna prin păr ca să-l prindă la spate, privirea lui rămase fascinată de felul în care strălucea sub lumina fluorescentă a neonului. Niciodată nu putuse rămâne indiferent la frumuseţea acestui păr, se gândi el, amintindu-şi tulburător de sărutul lor din dimineaţa aceea.

Apoi îşi zise că nu era nici momentul, nici locul potrivit pentru asemenea amintiri. Stephen i se adresă pe un ton voit mai cordial:

- Uite cum arată totul în jur. Personalul a fost extraordinar. Toată lumea a muncit aici de azi dimineaţă. Am mai salvat un pic din lucruri, dar au mai rămas hârtiile şi dosarele tale şi aş vrea să ne uităm prin ele să vedem ce lipseşte şi ce mai putem recupera. Şeful de pompieri crede că focul a pornit din încăperea în care vă pregăteaţi voi ceaiul.

„Exact de acolo de unde Billy goleşte coşul de gunoi“ se gândi Christa cu buzele strânse. Pun pariu că idiotul acela mic e de vină.“

Acum că ce era mai greu trecuse, Christa vorbi cu aceeaşi căldură ca el.

- O să mă ocup imediat de ele. Bine că nu e mai rău. Presupun că toată lumea a plecat acasă, nu?

- Mda..., zise el şi se aşeză pe margunea biroului ei, îşi aprinse o ţigară şi se şterse pe faţă cu o batistă murdară. O durea inima să-l vadă atât de obosit şi de murdar. îi trezea un sentiment extraordinar de tandreţe, dorinţa de a avea grijă de el.

- A ars totul în camera aceea sau mai am cu ce să-ţi fac o cafea? Arăţi de parcă ai avea nevoie, zise ea spontanietate.

El râse.

- Astăzi n-ai cum să faci cafea. Dar stai liniştită, sunt bine. Am nevoie doar de somn, aşa că o să mă culc devreme noaptea asta; îţi dai seama că eram încă treji şi vorbeam la ora trei azi dimineaţă. Ziua asta a fost un coşmar care nu se mai sfârşea şi cred că şi tu eşti obosită.

Christa se înroşise la faţă şi ochii începuseră să-i strălucească.

- Sunt gata să mă apuc de treabă, zise ea.

- Mai bine ia o pauză dragul meu copil şi pune-ţi pălăria şi pardesiul. Te invit la cină în oraş.

- O, dar aş vrea să mă apuc acum de treaba asta...

- Nu fi prostuţă, o întrerupse el. E ora şapte, ba nu, Dumnezeule, e mult mai târziu. Eu am o foame de lup şi tu probabil la fel.

- Dar trebuie să vă predau notiţele de la conferinţă.

- N-am nici un chef acum pentru notiţe. Pune-ţi haina şi mergem la Prunier's, care e chiar lângă apartamentul meu. Trecem pe la mine să-mi fac şi eu repede un duş şi pe urmă mergem să mâncăm ceva şi să stăm de vorbă.

Christa şovăi doar o secundă. Doar era şi ea făcută din sânge şi carne şi, în ciuda tuturor complicaţiilor, tânjea să fie din nou cu el. Spera din suflet să poată stabili o relaţie formală, şi prietenească în acelaşi timp.

Lui Stephen nu-i venea să creadă cât de fericit se simţea ştiind-o din nou alături de el pe fata aceasta. Pur şi simplu nu-şi revenea din emoţia acelui sărut. Trebuia să recunoască, el burlacul convins, care jurase să nu amestece niciodată afacerile cu plăcerea că acum era „mort“ tocmai după secretara lui. în avion, în dimineaţa aceea se gândise că era o chestiune de apropiere fizică şi de pasiune care putea fi stăpânită. Apoi îşi zise că se înşela. Ideea că ar putea s-o piardă, să iasă din viaţa lui i se părea atât de îngrozitoare încât n-ar fi putut s-o suporte. Trebuia să ia o hotărâre, una drastică.

Mâncau amândoi sporovăind prietenește despre Grasse, despre Paris şi despre incendiu, dar străduindu-se în acelaşi timp să salveze aparenţele.

Când ajunseră la cafea, Christa se hotărî să pună piciorul în prag şi să termine cu jocul ăsta de-a v-aţi ascunselea.

- Trebuie să te duci să te culci Stephen. Arăţi frânt de

oboseală şi la fel mă simt şi eu.

în timpul ăsta, el îşi aprinse o ţigară şi o studie cu atenţie, muşcându-şi nervos buzele. Nu se mai simţise atât de agitat de mult timp, de fapt de când îl părăsise Dorella.

- Ascultă, draga mea, zise el, doar n-ai de gând s-o ţii mereu cu aiureala asta că pleci, nu-i aşa?

La fel de tulburată, Christa cotrobăi prin geantă după pudrieră, se uită în oglindă şi-şi tamponă colţurile buzelor cu un şerveţel. Pulsul ei se accelera din ce în ce mai tare. Simţea că urmează încă un moment delicat.

- Ba da, Stephen, trebuie să plec.
- Dar te încăpăţânezi mereu să nu-mi spui de ce.
- Te rog, nu mă întreba. Lasă-mă să plec.
- Nu, zise el calm, n-am de gând să te las.
- De ce? întrebă ea cu uimire. Ştii doar că o să rămân să te ajut să strângi hârtiile şi aşa vei avea timp să găseşti pe altcineva în locul meu.

Pe neaşteptate, Stephen simţi o nevoie nestăpânită de a-şi elibera sufletul în faţa ei.

- Pentru că vreau să te căsătoreşti cu mine, veni răspunsul lui.

Nici dacă ar fi căzut o bombă la picioarele ei, Christa n-ar fi fost
mai zguduită. Simţi cum o invadează şi cum o îneacă un val de căldură şi de fericire imposibil de descris. Aproape că nu mai putea respira.

- Mă iei peste picior, nu-i aşa? zise ea abia respirând.

Stephen zâmbi. Era la fel de naivă şi de modestă ca întotdeauna.

- Oare? Crezi că cer în fiecare zi o fată în căsătorie doar ca să mă distrez puţin?
- Dar nu se poate să vrei să te căsătoreşti cu mine!
- Te avertizez, zise el muşcându-şi uşor buza, că n-am de gând să stau aici şi să te ascult debitând cu modestie motivele pentru care marele Stephen Harrimay nu se poate căsători cu tine. Of, Doamne, devii aşa de

plictisitoare când începi cu chestii de-astea!

- înseamnă că nu vrei să te căsătoreşti cu cineva atât de plictisitor ca mine, izbucni ea prompt.

- Toţi avem defecte draga mea, dar am să te vindec eu de el.

Christa tot nu-şi revenise din starea de şoc pe care i-o provocase
cererea lui. Se uita la bărbatul acesta frumos şi zâmbitor din faţa ei şi încerca să găsească o explicaţie. De ce,că doar nu era nici pe departe la fel de atrăgătoare că Felise ori Barbara, sau sute de fete ca ele?

El zări umbra care trecuse pe faţa ei şi ridică un deget ameninţător spre ea.

- Nu uita, fără complexe de inferioritate.

- Dar de ce, de ce m-ai ales pe mine, Stephen?

- Scumpa mea, încetează să mai diseci şi să analizezi atâta. Aşa sunteţi voi, femeile. Nici eu nu înţeleg prea bine, dar ştie oare cineva de ce doi oameni se îndrăgostesc dintr-o dată unul de celălalt? Pur şi simplu e privirea din ochii lor, scânteia aceea electrică, o magie care se naşte între ei. E inexplicabil şi nu vreau să caut mai departe de ce. S-a întâmplat şi atât. Şi trebuie să recunoşti şi tu că ceea ce s-a petrecut azi noapte, adică azi dimineaţă, a fost magic.

Christa clătină încet din cap.

- Nu crezi şi tu acelaşi lucru? întrebă el îngrijorat.

Ea deschise ochii mari, strălucitori de emoţie.

- Ba da, ba da, sigur că şi eu am simţit la fel.

- Mă iubeşti? întrebă el cu tandreţe.

încă o dată, ea nu ştiu ce să răspundă. Nimic în lumea asta nu şi-ar fi dorit mai mult decât să iubească şi să fie iubită de bărbatul acesta, dar pe urmă trebuia să se întoarcă la Barbara şi să-i spună, iar ea ar fi considerat totul drept un act de trădare din partea prietenei ei. Pe de altă parte, poate că Stephen va regreta gestul lui şi se va plictisi de ea.

Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, acesta se aplecă spre ea peste masă şi-i luă mână într-a lui.

- Adorabila mea Christa, nu fi aşa de speriată şi răspunde-mi. Mă iubeşti sau nu?

- Da! zise ea colorându-se ca un bujor. Da, da, da! Ştii bine că
da.

El răsuflă uşurat şi-i strânse mâna cu putere.

Bun, aveam eu o bănuială, dar nu înţeleg de ce te-ai încăpăţânat atâta să nu recunoşti, prostuţă mică ce eşti.

- Mereu îmi spui aşa. Nu poţi fi îndrăgostit de mine.

- Iar începi, o preveni el.

Ea se dădu bătută.

- Bine, n-am să mai spun niciodată ceva de genul ăsta. Tu chiar mă iubeşti, trebuie să mă iubeşti, altfel n-ai fi vrut să te căsătoreşti cu mine, iar eu ador şi urma paşilor tăi. Te-am adorat din prima zi când te-am văzut.

Stephen se lăsă pe spatarul scaunului, mai fericit ca niciodată.

- Iar eu sunt nebun după tine, Christa. Te iubesc cu disperare şi n-am să te mai las să lucrezi pentru mine. Am să caut o altă secretară.

- Aş muri de gelozie, aşa că aş prefera să fac mai departe acelaşi lucru.

- Nu trebuie să faci nimic, draga mea. O dată ce vei deveni doamna Harrimay vei fi mult prea ocupată să ai grijă de căminul nostru. Acum ia nişte notiţe, domnişoară Coombe, ultimele. Bagă-le în căpşorul dumitale, dat fiind că n-ai nici pix nici foaie de hârtie la îndemână.

- Cum să nu! zise ea scoţându-le din geantă.

El îşi acoperi ochii cu mâna.

- Curând, o să încep să cred că eşti al naibii de eficientă, prea bună ca să mă ridic la nivelul tău ca soţ.

- Ştii bine că nu-i adevărat.

Ştia, cum să nu. Dar Stephen mai ştia şi că Julia nu va fi deloc încântată de hotărârea lui şi că Felise îl va urî. La

Barbara nici măcar nu se gândea, pentru că nu avea nici cea mai mică idee despre cum stăteau lucrurile acasă la familia Lane.

Stephen îi zâmbi Christei şi continuară să vorbească. Mai târziu o conduse acasă şi-i spuse, după ce o făcu să retrăiască din nou fiorul sărutului lor, din dimineaţa aceea la Cannes.

- Ne vedem mâine la birou, dragostea mea. Noapte bună şi mulţumesc pentru că mă iubeşti. Eşti o dulceaţă, eşti exact fata pe care mi-am dorit-o întotdeauna. Păcat că mi-a luat atâta timp ca să-mi dau seama.

Capitolul 10

De-abia târziu, a doua zi, Christa avu timp să treacă pe la mătuşa ei, pe care o găsi singură acasă citind ziarul de dimineaţă. O îmbrăţişă cu căldură şi o invită să ia loc.

- Ce bine îmi pare să te văd din nou, fata mea. Credeam că o să rămâi şi în weekend acolo, păcat că ai avut o vacanţă aşa de scurtă. Eu şi Barbara am citit despre incendiu în ziare. Au fost pagube mari?

Cele două femei continuară să vorbească despre incendiu la o ceaşcă de ceai. Christa se temea de momentul când va trebui să-i spună doamnei Lane despre minunata şi neaşteptata cerere în căsătorie. O apăsa îngrozitor gândul că trebuia să-i dea astfel o lovitură mortală celei mai bune prietene a ei, pe care o iubea nespus.

Doamna Lane îi aruncă o privire şi se gândi că biata fată era foarte obosită, căci avea cearcăne sub ochi.

- Nu s-ar spune că ţi-a priit prea tare călătoria asta. Cred că ai muncit tot timpul şi n-ai avut nici un pic de timp să te bucuri şi tu puţin de soare.

- Nu, într-adevăr, n-am avut, dar totul a fost fascinant, atât cât a durat.

Doamna Lane îşi aprinse o ţigară ca de obicei şi-i zâmbi Christei, dorind să afle totul despre Paris şi despre sudul Franţei. Peste câteva clipe, de afară se auziră paşii Barbarei. Christa simţi că-i vine rău.

Barbara năvăli înăuntru, mai frumoasă şi mai plină de energie ca niciodată.

- Te-ai întors scumpete? Ce păcat că n-ai mai putut sta la Cannes. Abia aşteptam să te întorci să-mi spui... ştii tu ce, zise ea cu un zâmbet plin de înţelesuri, luând-o pe Christa de braţ şi conducând-o afară din bucătărie. Vino la mine în cameră să mă schimb şi eu şi pe urmă să vorbim

până nu mai putem.

Christa o urmă fără tragere de inimă. în urma lor, doamna Lane o anunţă pe Barbara că domnul Jorgensen o sunase mai devreme şi-o rugase să-i telefoneze în după-amiaza aceea.

Barbara îşi dădu capul pe spate şi chicoti:

- Danezul ăsta e prins deja. O să-i dau un telefon mai târziu. Acum, hai să discutăm despre „el“. Ai făcut ce ţi-am cerut? O să ne vedem curând? Ai făcut vreo înţelegere, ceva? Abia aştept să-mi povesteşti.

Christa se îngălbeni. „Doamne, se gândi ea, cum am să pot să-i spun oare“?

- Ce-i cu tine? Eşti cam tăcută. Ţi-a dat mult de lucru, pisoiaş?

- Nu, răspunse Christa încet.

- Ai văzut-o pe îngâmfata aia de Julia Roche la Paris?

- Nu e îngâmfată deloc, să ştii, se grăbi Christa s-o apere pe cea care în curând avea să devină cumnata ei. Doamne, nu-i venea să creadă că putea fi adevărat!

- Cum e Coasta de Azur? Ce tare te-am invidiat că ai putut s-o vezi. Dar acum povesteşte-mi ce i-ai spus şi ce-a zis el despre mine.

Christa se gândi că n-are voie să fie laşă şi începu, mai albă ca varul:

- Barby, mi-e teamă că o să te şocheze puţin ceea ce am să-ţi spun...

Adică n-ai obţinut nimic de la el? întrebă ea încetând brusc să
mai zâmbească.

Christa îşi umezi buzele care i se uscaseră de emoţie.

- Nu, dar să ştii că am făcut tot ce am putut...

- I-ai dat de înţeles că vreau foarte mult să ne mai întâlnim, că mă interesează persoana lui?

- O, Barby, te rog...

- Nu începe să-mi faci din nou morală că mă ţin de capul lui! După unii bărbaţi chiar trebuie să te ţii, dacă vrei să faci ceva şi Stephen e unul dintre ei.

- Barbara, dar el nu ţi-a dat niciodată de înţeles că l-ai interesa şi altfel decât ca model!

- Ei da, şi ce dacă? Oricum, cred că m-ai lăsat baltă! Sunt sigură că nici măcar n-ai încercat! Dar să ştii că atâta timp cât nu faci ce ţi-am spus poţi să-ţi iei adio de la prietenia mea. Acum că eşti secretara lui puteai să faci în aşa fel încât să ne combini, dacă voiai cu adevărat. Dar n-ai vrut!

Christa se ridică în picioare.

- Ei bine nu, cel puţin nu acum. Am încercat la început, dar totul s-a schimbat şi cu cât afli mai repede, cu atât mai bine.

- Să aflu ce?

- Trebuie să mă crezi că eu n-am făcut nimic în sensul ăsta. E ultimul lucru la care m-aş fi aşteptat vreodată, îţi jur. Pur şi simplu s-a întâmplat!

- Zi odată ce-ai de spus! făcu Barbara cu buzele strânse.

- Stephen m-a cerut în căsătorie, rosti Christa dintr-o răsuflare.

Se simţea de parcă tocmai ar fi tras un foc de armă în dormitorul îngust. Christa era atât de îngrijorată pentru prietena ei încât îi fu frică să n-o vadă leşinând şi întinse mâna s-o sprijine.

- Draga mea, te rog să nu-ţi imaginezi cumva că am încercat să pun mâna pe el. N-am avut niciodată nici cea mai mică idee că s-ar putea îndrăgosti de mine. Pur şi simplu mi s-ar fi părut imposibil. Tu ştii ce părere am eu despre mine. Nu mi-a venit să cred atunci când l-am auzit. Dar el chiar vrea să ne căsătorim şi cât se poate de curând.

Barbara continua să rămână tacută. Inima Christei

tresări. Putea să prevadă deja una dintre cele mai grozave reacţii din partea Barbarei. Ar fi vrut ca Stephen să fie acolo, s-o ţină de mână, s-o apere.

- Trădătoareo! urlă Barbara cu o voce melodramatică.

Christa se făcu stacojie.

- Barbara, pentru numele lui Dumnezeu!

- Şarpe trădător ce eşti!

- N-ai nici un drept să spui asta. Nu te-am trădat, jur pe Dumnezeu. Imediat ce m-am urcat în avionul acela am încercat să-l fac să înţeleagă că-l placi foarte mult, iar el mi-a cerut să tac.

- Sau mai degrabă ai încercat să-l obţii numai pentru tine?

- Nu te las să spui aşa ceva. Nu-i corect.

- De parcă ai şti ce înseamnă asta.

Barbara devenise de-a dreptul isterică, ţipând că n-avea s-o ierte niciodată.

- Barby, chiar n-am avut ce să fac, nu înţelegi? Ce poţi să faci dacă un bărbat nu se poate îndrăgosti de tine?

- De la început ai încercat să-l ademeneşti pentru tine. Te-ai prefăcut tot timpul!

- Nu-i adevărat. Ţi-am spus că n-am crezut nici un moment că pot să concurez cu tine. Ştii bine că întotdeauna ai fost pe primul loc când era vorba de băieţi, iar eu mă bucuram pentru tine. Ştiam că eşti cea mai frumoasă şi am fost şi eu foarte surprinsă să aflu că s-a îndrăgostit de mine.

Barbara îi adresă o privire plină de ură.

- într-adevăr, nu-i de miare. Nu cred că tipul ăsta e în toate minţile. De parcă tu ai fi o soţie bună pentru el.

Christa se clătină şi se lăsă să cadă pe pat, împreunându-şi mâinile pe faţa care-i ardea.

- Strici tot ce mi se întâmplă mai frumos. Eşti urâcioasă, Barby.

- Ce-ai vrea să fac? Să-ţi urez sincerele mele felicitări? Unii oameni au nişte gusturi ciudate şi el e unul dintre ei. M-ai săpat pe la spate tot timpul şi ai reuşit de minune, te felicit.

- De câte ori vrei să-ţi mai spun că n-am făcut asta? Şi el n-a fost niciodată al tău. M-am îndrăgostit de el în acelaşi timp cu tine, dar n-am spus nimic fiindcă ştiam că e absurd să-mi închipui că s-ar uita vreodată la mine.

Barbara deveni zeflemitoare. Christa nu mai rezista. Fuseseră foarte bune prietene şi nu voia ca Barbara să fie nefericită din cauza ei, dar nu mai putea continua.

- îmi pare nespus de rău că tu crezi asta. Mai bine să terminăm cu discuţia asta, zise ea îndreptându-se spre uşă. Probabil că vrei să-mi iau la revedere de la tine şi de la mătuşa Cath şi să nu mai vin niciodată pe aici.

- Corect.. Du-te şi mărită-te cu şeful tău putred de bogat ca să pui mâna pe tot ce-ai vrut şi pe mămica şi pe mine lasă-ne în plata Domnului. Aşa o să fii consecventă cu ce mi-ai făcut mie.

- Barby! exclamă Christa, îngrozită.

în secunda următoare, doamna Lane intră val vârtej pe uşă.

- Barby, scumpo, pentru numele lui Dumnezeu ce ai de strigi aşa? Se aude până-n stradă.

Tremurând, într-un nou acces de isterie, aceasta întinse un deget acuzator spre Christa.

- Felicit-o pe ea, hai, dă-i drumul! Sărut-o pe draga ta Christa cea bună pe care ai dat-o mereu ca exemplu faţă de Barbara cea rea. Prefăcuta asta mi l-a luat pe singurul bărbat care m-a interesat vreodată cu adevărat. O urăsc, şi pe ea şi pe el. Vă urăsc pe toţi. O, aş vrea să fiu moartă.

- Ce naiba s-a întâmplat Chris? Ce vrea să spună? De care bărbat vorbeşte?

- Mătuşă Cath, lăsaţi-mă să vă explic, începu Christa.

- O, ho, ho, hohotea Barbara, am să mă sinucid, o să vedeţi voi. Am să înghit un tub de pastile. Jur că n-am să trăiesc s-o văd pe Christa doamna Harrimay.

Doamna Lane păli.

- Christa, ce vrea să spunăă? O să te măriţi cu domnul Harrimay?

- Nu e o veste prea plăcută în situaţia asta, zise Christa încet. Dar adevărul e, mătuşă Cath, că Stephen m-a cerut aseară în căsătorie. N-am avut nici cea mai mică bănuială că m-ar iubi, dar se pare că asta e realitatea. N-am avut ce să fac. Eu îl ador şi întotdeauna l-am adorat. Dar credeţi-mă, n-am încercat niciodată să-l îndepărtez de Barbara. Ea şi-a imaginat toată povestea asta doar pentru că s-au întâlnit de două ori ca să-i pozeze şi au ieşit o seară în oraş.

Doamna Lane clătină din cap confuză. Un singur lucru înţelegea, că fiica ei spunea nişte enormităţi şi redevenea isterică.

Era sigură că fiica ei adoptivă nu era aşa cum spunea Barbara şi în sufletul ei se bucura pentru ea, dar nu putea s-o arate în astfel de momente. Se lăsă pe pat şi încercă s-o calmeze pe Barby. Dar ea o împinse deoparte, se ridică în picioare şi se uită la Christa cu faţa şiroind de lacrimi amare.

- Te avertizez că dacă te măriţi cu el am să mă sinucid.

Christa nu ştiu ce să mai zică. Rămase nemişcată, într-o stare de
şoc, nespus de nefericită.

Doamna Lane o trase de mână afară din cameră.

- Las-o în grija mea, Chris. O să-şi revină, nu-ţi face griji. Ştii cum dramatizează ea din orice. O să-ţi spună mai târziu că-i pare rău. Du-te şi fă-i un ceai scumpo, şi o să

încerc s-o liniştesc.

- Vă rog, mătuşică, să mă credeţi că n-am vrut s-o rănesc.

- Stai liniştită, draga mea, ştiu că nimic din ce a spus nu e adevărat. Mă bucur pentru tine şi Dumnezeu să te binecuvânteze, fetiţa mea.

O sărută pe amândoi obrajii şi o îmbrăţişă strâns.

- Când Barby o să se simtă mai bine, trebuie să vii să ne povesteşti totul. Te întâlneşti cu el în seara asta?

- Da.

- Să te simţi bine şi să nu laşi toată cearta asta să-ţi întunece bucuria. Şi să-i spui domnului Harrimay că aş dori să-l cunosc.

- El vrea să vină să vă vadă, dar în situaţia asta... O înţeleg pe biata Barby şi n-am să mă supăr pentru cuvintele spuse la mânie.

- Aşa, draga mea. Ştii cum e ea, îşi pierde uşor controlul, exact ca taică-su, fie-i ţărâna uşoară. Dar, ca şi el, e bună la suflet.

Christa coborî să facă ceaiul. Era îngrijorată pentru Barby, dar oricât de mult ar fi ţinut la ea, nu putea să împingă sacrificiul până la a nu se mai căsători cu Stephen din cauza ei. Ar fi fost nedrept şi faţă de ea şi faţă de el. Şi aşa cum spusese şi mătuşa Cath, Barbara nu va fi niciodată în stare să ia o supradoză. însă până şi gândul era îngrozitor.

încet, încet, unele din cuvintele prietenei ei îi sfredeleau tot mai adânc minteaea. Oare Stephen nu făcuse o alegere bună? Nu cumva nu era soţia potrivită pentru el?

în Rolls Royceul care venise s-o ia de acasă, Christa nu se mai putea bucura de fericirea care dăduse peste ea. Tot luxul acesta care de acum încolo putea deveni obişnuinţă nu avea asupra ei impactul necesar spre a-i risipi

îngrijorarea.

Capitolul 11

Christa nu putu să-i spună nimic despre Barbara lui Stephen, dar în prezenţa lui se destinse. Acesta vorbise în dimineaţa aceea cu sora lui şi-i comunicase vestea mariajului. Julia se arătase contrariată la început, dar fiindcă ţinea la fratele ei şi-şi dorea să fie fericit, cedase şi promisese că o va accepta pe Christa în familie.

Stephen îşi arătase dorinţa de a o cunoaşte şi el pe mătuşa Cath şi propuse să le invite împreună în oraş, pe ea şi pe Barbara, a doua zi, duminică. Christa aprobă, fără prea mult entuziasm.

Duminica obişnuia să-i pregătească mătuşii Cath micul dejun, ca să-i dea şi ei răgaz să se odihnească mai mult. într-o astfel de zi, Barbara stătea în pat până la prânz. Dar în dimineaţa aceea doamna Lane nu fu doar rece şi politicoasă cu Christa, ci chiar aspră.

- Dar mătuşică, ce s-a întâmplat? Ce-am făcut?

Doamna Lane nu răspunse imediat. Ţinea mult la Christa, dar avusese o noapte îngrozitoare cu Barbara, cea mai urâtă de când se ştia şi nu trecuse fără urme. Voia să fie corectă faţă de amândouă, dar Barby era sânge din sângele ei, al ei şi al lui Oliver Lane.

- Christa, să ştii că n-am închis un ochi toată noaptea. Am stat mereu lângă ea şi m-am îngrozit de ce-a putut să spună despre tine. Dar acum n-are rost să ne gândim la asta. Tu o să te măriţi curând şi o să ieşi din viaţa noastră, iar Barby va trebui să înveţe s-o accepte.

Christa începuse să tremure de disperare. Le iubea pe cele două din toată inima şi nici măcar gândul la iubirea lui Stephen nu putea să-i mai aducă alinare. începu să plângă. Doamna Lane o luă în braţe şi plânseră împreună.

- Mătuşică, Barby trebuie să mă înţeleagă, trebuie... O să mă duc chiar acum la ea şi-am s-o fac să gândească raţional. întotdeauna am reuşit.

Tocmai atunci sună telefonul. Era Henrik Jorgensen, sculptorul danez care era vădit interesat de frumoasa Barbara, mai ales că tânăra părea indiferentă faţă de el. Răspunse Christa şi, deşi nu o cunoştea decât din spusele

lui Stephen, danezul o felicită călduros pe viitoarea soţie a prietenului său. Doamna Lane o chemă pe Barbara la telefon, apoi se retrase împreună cu Christa la bucătărie, aşteptând să vadă ce se mai întâmplă, neîndrăznind să spere prea mult. Prin pereţii subţiri se auzi vocea plină şi catifelată a Barbarei.

- Frumos din partea dumitale, domnule Jorgensen... o bine, dacă insişti, Henrik! Nu, nu pot să spun că am mai fost acolo... nu, n-am văzut nici cazionul, nu, nici... Nu ştiu că să-ţi spun, Henrik, n-aş prea vrea... Dacă m-ai vedea acum, n-ai mai spune aşa. Arăt îngrozitor... Prostii, sunt convinsă că sunt o mulţime de fete mai frumoase decât mine în Copenhaga, se alintă ea.

în vremea asta Christa, se ruga la Dumnezeu ca Barby să accepte invitaţia lui Henrik.

„Doamne, fă-o să accepte, Doamne! Vreau să fiu fericită, dar vreau ca şi Barby şi mătuşica să fie“.

Barbara năvăli în bucătărie, gândindu-se că într-adevăr, n-ar fi rău să iasă în oraş. Doamna Lane tocmai începuse să spună ceva, când Barbara o întrerupse, aşezată ostentativ cu spatele spre Christa.

- Nu vreau să aud văicăreli despre ce am simţit eu azi noapte. Dacă vrei să ştii, chiar am avut de gând să mă sinucid, dar pe urmă m-am gândit că nici Stephen Harrimay, nici Christa, mai ales domnişoara Christa Coombe, nu merită să mor pentru ei. Henrik vrea să-mi ofere o zi agreabilă şi mă gândesc să nu-l refuz. E un bărbat bine şi am auzit că provine dintr-o familie bine cunoscută. Mi-a zis deja că şi-ar dori să-l cunosc pe bătrânul lui tată. S-ar putea să las încolo şi Golling şi tot şi să plec la Copenhaga. M-am săturat până-n gât de magazinul ăla şi de toată lumea din casa asta.

- Draga mea, eu n-am să mă pun în calea ta, zise trist doamna Lane, amintindu-şi că mai auzise cândva aceste cuvinte de la altcineva care-i fusese la fel de drag.

Barbara părăsi bucătăria ca o regină tragică, iar Christa rămase s-o consoleze cu devotament pe mătuşica ei.

Barbara coborî mai târziu, purtând un costum care-i

venea de minune, cu o eşarfă la gât. Mama ei o privi admirativ, iar Christa îi întinse mâna zicând:

- Chiar arăţi superb, Barbu. Nu vrei să dai mâna şi să fim din nou prietene?

Barbara îi întoarse spatele fără să-i răspundă, dar Christa nu se dădu bătută.

- Ascultă, ştii că n-am vrut niciodată să-ţi fac nici cel mai mic rău. Ştii bine. Stephen o să vină mai târziu să mă ia şi vrea să veniţi cu noi şi tu şi mătuşica. Putem să-l luăm şi pe Henrik şi să ne simţim bine împreună.

Din nou tăcere.

- Haide Barby, interveni doamna Lane. Ar fi aşa de frumos să fiţi din nou prietene.

Barbara se întoarse şi-o privi pe Christa din cap până-n picioare cu un dispreţ nemăsurat.

- Da, că parcă s-a purtat ca o prietenă. Şi ce crede, că un prânz acolo împreună o să-mi facă mie plăcere? Eu să-l văd pe Stephen ţinând-o de mână!

- Ei, lasă Barby, că şi domnul Jorgensen ar putea să te ţină pe tine, rosti doamna Lane, fără tact, dar bine intenţionată.

- Sunt sigură că asta speraţi amândouă să se întâmple, zise Barbara supărată. Aşa i-ar mai linişti conştiinţa Christei.

- Eşti hotărâtă să fii nesuferită şi nedreaptă. Nu vreau să te văd cuplată cu nimeni, vreau doar să te ştiu fericită.

- Vai, eşti generozitatea în persoană, o zeflemisi Barbara.

De data asta, Christa se supără şi făcu o mişcare să plece, dar se răzgândi citind durerea de pe chipul doamnei Lane. Se hotărî să nu mai vină pe acolo decât atunci când ştia că e singură. Barbara plecă şi Christa încercă s-o convingă pe mătuşică să vină cu ei, dar aceasta se scuză, spunând că dorea foarte mult să-l cunoască pe domnul Harrimay, dar că nu se simţea în stare să-l întâlnească în ziua aceea. Christa o înţelese şi nu mai insistă.

Capitolul 12

Stephen îi oferi Christei un medalion încrustat în aur cu chipul mamei lui şi o haină de blană care o lăsă pe Julia mută de uimire. Christei îi fură prezentate cele mai apropiate rude ale lui Stephen şi toate o primiră încântate pe viitoarea soţie a lui Stephen. Julia însăşi îşi dădu seama că pentru Stephen era mult mai potrivită o soţie pricepută şi plină de tact, precum Christa, în loc de temperamentala Felise şi sfârşi prin a o plăcea foarte mult. Curând, deveniră chiar bune prietene.

Noiembrie trecu. într-o zi, după ce Christa şi Stephen dăduseră o petrecere în onoarea logodnei lor, Stephen primi un telefon de la Henrik Jorgensen. Acesta o anunţa pe Christa că doamna Lane suferise ceva, probabil un atac de cord şi că fusese internată la un spital din apropiere. El şi Barbara abia se întorseseră de la spital şi doamna Lane întrebase de Christa. Christa nu ezită o clipă. în drum spre Green Wood, îi povesti lui Stephen ce se întâmplase între ea şi prietena ei şi-l rugă să n-o judece prea aspru pe Barbara.

- Nu fi supărat pe ea, te rog. Cred că a suferit şi ea destul.

El îşi încruntă sprâncenele, dar nu putu rămâne încruntat prea mult timp în faţa generozităţii şi tandreţei ei.

Când intrară în casă, Barbara abia îi aruncă o privire lui Stephen. El rosti câteva cuvinte de părere de rău, apoi se îndreptă spre Henrik şi începură să vorbească amândoi în şoaptă.

Barbara păru că se frânge în două în braţele primitoare ale Christei. Nu mai era Barbara cea rece şi dispreţuitoare, ci fata caldă şi iubitoare pe care o ştia Christa.

- Oh, Chris, Chris! exclamă ea izbucnind în lacrimi.

- Vino sus, draga mea, zise ea conducând-o pe prietena ei în dormitor.

Mai întâi aprinse focul în şemineu, apoi se uită la Barbara, care
stătea pe pat cu capul în mâini.

- Cum se simte mătuşa?

- Acum m-am întors de la spital. Mama şi-a recăpătat cunoştiinţa, dar medicii spun că atacul a fost destul de grav.

Christa se aşează lângă ea şi-şi trecu un braţ în jurul ei.

- Cât de grav?

- Ei zic c-ar fi o tromboză coronariană. Cred că e ceva ereditar, fiindcă şi bunica a murit la fel.

- Mătuşa Cath n-o să moară aşa curând, stai liniştită. O să se facă bine şi o să se întoarcă acasă.

Mă simt îngrozitor, fiindcă ştiu că din vina mea s-a îmbolnăvit. Am crezut că mor când am găsit-o întinsă pe podea. M-am purtat cu ea îngrozitor în ultimul timp. Şi cu tine la fel. Mama a fost tot timpul îngrijorată din cauza mea, nu s-a odihnit deloc şi a muncit tot timpul. Vai, sunt oribilă, m-am purtat oribil faţă de amândouă, mi-am omorât mama.

Christa o îmbrăţişă din tot sufletul.

- Nu fi prostuţă, draga mea. Cum s-o omori pe mătuşica? L-am auzit pe Stephen vorbind cu Henrik şi zicea că starea ei nu e critică.

- Dar m-am purtat atât de urât cu tine... Asta a făcut-o pe mama să sufere.

- Nu te mai gândi la asta, te rog. Atâta timp cât mătuşica îşi revine, la ce bun să ne mai gândim la ce-a fost? Acum o să fim din nou prietene, da? N-o să mai crezi că am vrut să te rănesc şi-o să-l consideri şi pe Stephen prietenul tău, nu-i aşa?

- Da, am să încerc, răspunse Barbara, străduindu-se din

răsputeri să-şi controleze emoţiile. Am fost atât de dezamăgită şi de supărată, încât am simţit nevoia să fiu rea şi să te rănesc la rândul meu.

- O, biata Barby, cât trebuie să fi suferit! Mi-a fost dor de tine.

- Şi mie mi-a fost de tine. Şi ştii ceva, în curând am să-ţi dau şi eu o veste mare. Eu şi Henrik ne-am văzut foarte des în ultima vreme şi se pare că are gânduri serioase pentru noi doi. Nu e la fel de bogat ca Stephen, dar e sculptor profesionist şi se ocupă şi el de afacerile tatălui său, care a fost proprietarul unei fabrici de porţelan la Copenhaga. Avem multe în comun şi mi se potriveşte mai mult decât Stephen, care era prea intelectual pentru mine. Dansăm şi ne distrăm mult mai bine decât m-aş fi aşteptat. E drept că nu e aşa de frumos ca Stephen, dar cred că în curând am să fiu îndrăgostită până peste cap de el.

- O, Barbara, e minunat! E tot ce mai doream ca să fiu cu adevărat fericită.

- Eşti aşa de bună Chris! întotdeauna te-am admirat. Mâine mergem să-i spunem mamei că ne-am împăcat. Acum lasă-mă să mă aranjez puţin şi pe urmă să coborâm să bem ceva cu băieţii, da?

- Sigur că da. O, Barby, abia aştept să-ţi povestesc despre planurile noastre de nuntă. Tu o să fii domnişoara mea de onoare, iar Henrik o să fie cavalerul lui Stephen.

- Ce romantică eşti, scumpa mea.

- Nu, nu sunt, sunt doar...

- O prostuţă, se strâmbă Barbara în glumă.

- Da, sunt o prostuţă.

Şi cele două tinere coborâră împreună scările, ţinându-se de mână şi râzând din toată inima.

Sfârşit